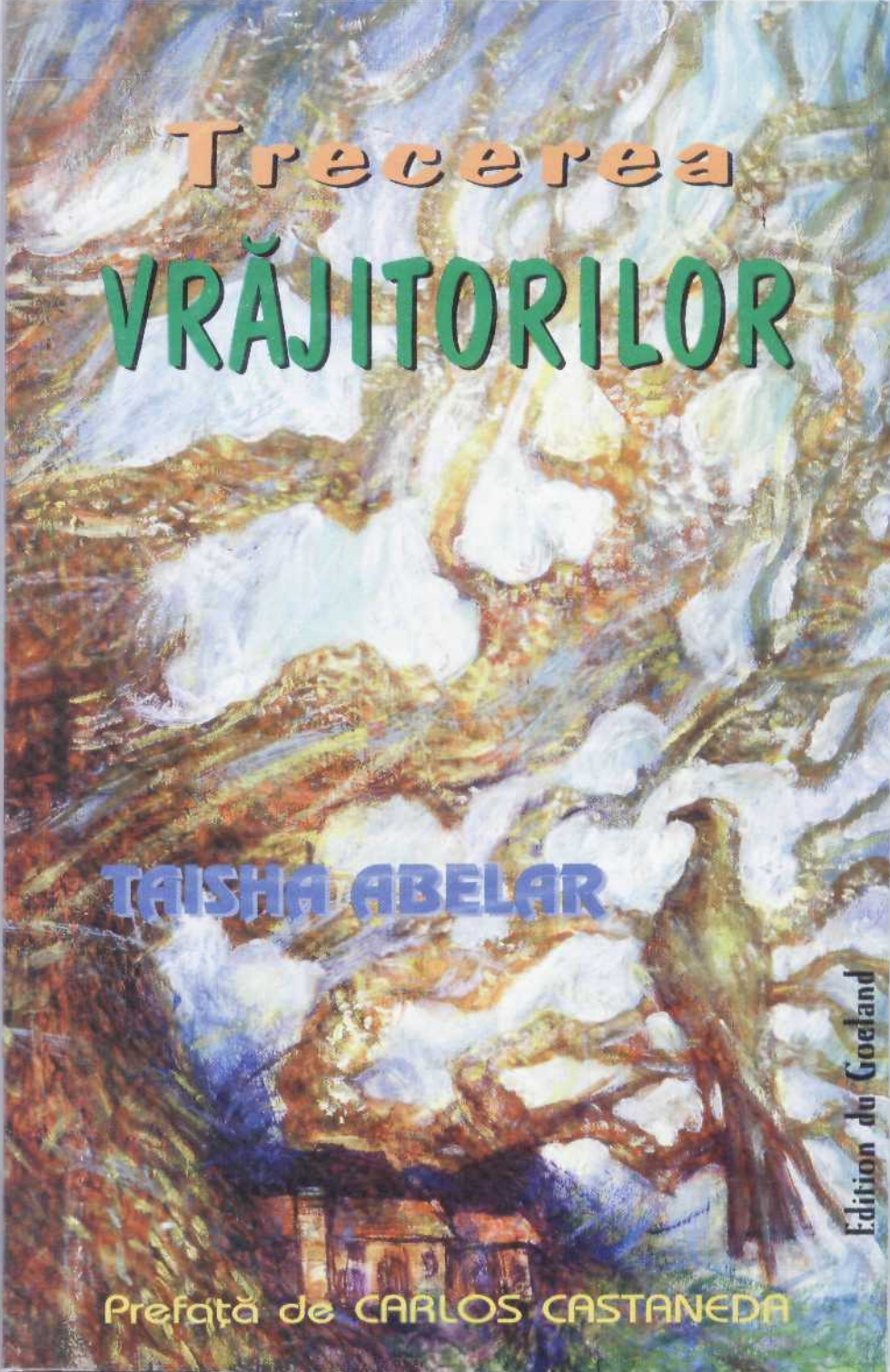

The background is an abstract painting with thick, expressive brushstrokes in shades of blue, white, yellow, and brown. In the lower right, a brown bird is perched on a branch. In the lower left, a small, dark house with a chimney is visible. The overall style is impressionistic and textured.

Trecerea VRĂJITORILOR

TAISHA ABELAR

Edition du Goeland

Prefață de CARLOS CASTANEDA

T A I S H A A B E L A R

Trecerea
VRĂJITORILOR

Călătoria unei femei
Prefață a autoarei la ediția în limba română
Traducere de Lidia Iancu
— Edition du Goeland —

*First published in the United States under the title THE
SORCERERS'CROSSING by Taisha Abelar. Foreword by
Carlos Castaneda. Copyright © 1992. by Taisha Abelar
Foreword Copyright 1992. by Carlos Castaneda Published by
arrangement with Viking Penguin. A division of
Penguin Books USA Inc.*

*Preface to the Romanian edition © 1998. by Taisha Abelar
© Edition du Goeland. 1995 Prefață la ediția română © Edition
du Goeland. 1998*

*Prima ediție În limba română a fost publicată în Goeland
Antropologie de Edition du Goeland, 1998. Toate drepturile asupra
acestei versiuni aparțin S. C. Edition du Goeland IMPEX SRL.
Reproducerea integrală sau parțială a textului este interzisă și va fi
pedepsită conform legii.*

*Pentru informații adresați-vă EDITION DU GOELAND Str.
Chimirului nr. 34, Bl. S4, 26. Sector 5, BUCUREȘTI-76. 495
Tel.: 401-630 9377; 789 7894.
ISBN 973 97150-2-8*

CU AFECȚIUNE, TUTUROR CELOR CE CĂLĂTORESC ÎN NECUNOSCUȚ

Prefață de Carlos Castaneda

Taisha Abelar face parte dintr-un grup de trei femei care au fost atent pregătite de câțiva vrăjitori din Mexic, sub îndrumarea lui don Juan Matus.

Am scris pe larg despre ucenicia mea. Dar nu am pomenit niciodată despre acest grup specific, din care face parte și Taisha Abelar. Există un fel de acord tacit între toți cei care s-au aflat sub tutela lui don Juan. de a nu vorbi niciodată despre ei.

Mai bine de douăzeci de ani am respectat acest acord. Și chiar dacă am lucrat și am trăit foarte aproape unii de ceilalți, nu am discutat niciodată între noi despre experiențele noastre personale. de fapt. Nu avusesem posibilitatea nici măcar de a schimba puncte de vedere referitor la ceea ce don Juan, sau vrăjitorii din grupul său. Ne-au făcut fiecăruia dintre noi.

O astfel de situație nu era condiționată de prezența lui don Juan. După ce el și grupul său au părăsit lumea, noi am continuat să îl respectăm, căci nu doream nicidecum să ne folosim energia pentru a revizui vreunul din acordurile stabilite anterior. Tot timpul și energia disponibilă le-am utilizat pentru a ne valida ceea ce don Juan ne-a învățat cu atâta scrupulozitate.

Don Juan ne-a transmis vrăjitoria ca pe o sarcină pragmatică prin intermediul căreia fiecare dintre noi putea percepe energia în mod direct. El ne atrăsese atenția asupra faptului că, pentru a reuși, trebuia să ne eliberăm de capacitatea normală de percepție. Această eliberare și faptul de a percepe energia în mod direct era o sarcină care ne solicita întru-totul.

Vrăjitorii susțin ideea că parametrii percepției noastre normale ne-au fost impuși ca parte integrantă a socializării noastre, nu tocmai în mod arbitrar, ci mai degrabă în mod forțai. Unul din aspectele acestor parametri obligatorii este un sistem de interpretare care procesează informații senzoriale în unități semnificative și redă ordinea socială sub forma unei structuri de interpretare.

Modul nostru normal de funcționare în cadrul ordinii sociale cere o aderență oarbă și statornică la toate aceste precepte. În condițiile în care niciunul dintre ele nu deschide posibilitatea unei percepții directe a energiei. Don Juan susținea ideea că este posibil să percepem ființele umane sub forma unor câmpuri de energie, ce seamănă cu niște ouă albicioase-luminoase, uriașe și alungite.

Pentru a îndeplini această acțiune de lărgire a percepției noastre, avem nevoie de energie internă. În acest fel problema acumulării energiei interne necesară împlinirii unei astfel de sarcini devine un imperativ pentru ucenicii vrăjitori.

Circumstanțe adecvate timpurilor și locului prezente au făcut posibil ca Taisha Abelar să poată scrie acum despre pregătirea sa care. Deși asemănătoare cu a mea. A fost complet diferită. I-a luat foarte mult timp să o facă, în primul rând pentru că a trebuit să se folosească de mijloace specifice magiei pentru a scrie. Însuși don Juan Mătuș mi-a dat drept sarcină să scriu despre cunoașterea sa magică. Și tot el a fost acela care a sugerat modalitatea de abordare a acestei sarcini, spunându-mi: "Nu scrie ca un scriitor, ci ca un vrăjitor". Acest lucru însemna că trebuia să o fac într-o stare de luciditate, de conștiință sporită, stare pe care vrăjitorii o numesc visare. Lui Taisha Abelar i-au trebuit ani de zile să-și perfecționeze visarea până a face din aceasta un instrument magic.

În lumea lui don Juan. Vrăjitorii. În funcție de temperamentul fiecăruia dintre ei. Erau divizați în două grupuri complementare: visători și stalker. Visători sunt acei vrăjitori stalker (engl.) cel care vânează stând la pândă. S-a optat pentru păstrarea termenului englezesc din lipsa unui cuvânt adecvat, care să definească attributele celui care. Prin mijloace magice, ajunge să stăpânească arta de a acționa în lume, în sensul în care autoarea și membrii grupului din care face parte înțeleg acest lucru. (N. E.) care dispun de facilitatea inherentă de a intra în stări de conștiință sporită prin controlul exercitat asupra propriilor vise. Această capacitate este dezvoltată, prin antrenament, până la stadiul de artă: aria visării. Pe de altă parte, stalkerii sunt acei vrăjitori care dispun de capacitatea înăscută de a se ocupa cu acțiunile în realitatea de zi cu zi și care sunt capabili să intre în stări de conștiință avansată prin manipularea și controlarea comportamentului propriu. Printr-o pregătire magică, această abilitate naturală este transformată în arta stalkingului.

Deși toți vrăjitorii din grupul lui don Juan stăpâneau pe deplin

ambele arte. Aceștia erau destinați unei categorii sau celeilalte. S-a stabilit că Taisha Abelar făcea parte din grupul stalkerilor și urma, în consecință, să fie antrenată de către aceștia. Cartea ei poartă seninul uimitoarei sale pregătiri ca stalker.

CUVÂNT ÎNAINTE

Mi-am dedicat întreaga viață practicii unei discipline riguroase pe care. Din lipsa unui cuvânt mai potrivit, noi am numit-o *vrăjitorie*". Sunt, de asemenea, antropolog, luându-mi doctoratul în acest domeniu de studiu. În mod expres, menționez cele două sfere ale activității mele în această ordine, deoarece implicarea mea în *vrăjitorie* a avut loc mai întâi. de regulă, începem o muncă de cercetare asupra unui anumit aspect cultural, cum ar fi studiul practicilor *vrăjitoarești*, după desăvârșirea studiilor de antropologie. Cu mine. S-a petrecut exact invers: fiind discipol *vrăjitor*, am ajuns să studiez antropologia.

Pe la sfârșitul anilor șaiszeci, pe când locuiam în Tucson, Arizona. Am întâlnit o mexicană, pe nume Clara Grâu. Care m-a invitat să locuiesc în casa ei din statul Sonora, în Mexic. Acolo, a făcut tot ce i-a stat în putință pentru a mă introduce în lumea sa. Căci Clara Grau era o *vrăjitoare*, membră a unui grup de șaisprezece *vrăjitori*. Unii dintre ei erau indieni Yaqui. Alții erau mexicani, de diferite origini, condiții, vârste și sexe. Cea mai mare parte erau femei. Toți urmăreau, cu devoțiune, același scop: distrugerea dispozițiilor și prejudecăților perceptuale ce ne închid înlăuntrul granițelor lumii normale, de zi cu zi și care ne împiedică să pătrundem în alte lumi perceptibile.

Pentru *vrăjitori*, spargerea unor asemenea dispozițiuni perceptuale, le dă posibilitatea să treacă o barieră și să facă în ultimele cărți publicate de Carlos Castaneda ("Partea activă a infinitului" și "Roata timpului"), cât și în timpul seminariilor Tensegrity s-a folosit adesea termenul de șaman în locul celui de *vrăjitor*. (NE.)

Saltul în necunoscut. Ei numesc acest salt "trecerea *vrăjitorilor*". Câteodată. Îi mai spun și "zborul abstract", deoarece prilejuiește zborul planai dinspre latura concretă, fizică, către cea a percepției expansibile și a formelor abstracte impersonale.

Acești *vrăjitori* doreau să mă ajute să desăvârșesc acest zbor abstract, astfel încât să-i pot însoți în acțiunile lor fundamentale.

În cazul meu, instruirea academică a devenit parte integrantă a pregătirii pentru trecerea *vrăjitorilor*. Conducătorul grupului din care

fac parte, nagualul cum este numit, este o persoană ce poartă un interes deosebit erudiției academice tradiționale. În consecință, toți cei aflați în grijă sa au fost nevoiți să-și dezvolte capacitatea pentru abstract, gândirea limpede care este dobândită numai în cadrul unei universități moderne.

Ca femeie, aveam o obligație încă și mai mare de a îndeplini această cerință. În general, femeile sunt condiționate din fragedă copilărie să depindă de membrii masculi ai societății, pentru a conceptualiza și iniția schimbări. Vrăjitorii care m-au instruit aveau o părere foarte fermă referitoare la acest subiect. Aceștia considerau că este indispensabil pentru femei să-și dezvolte intelectul și să-și sporească capacitatea de analiză și abstracție pentru a avea o mai bună cunoaștere a lumii înconjurătoare. "

De asemenea, antrenarea intelectului este un subterfugiu adevărat pentru vrăjitori. Prin menținerea în mod deliberat a minții ocupată cu analize și raționamente, vrăjitorii sunt liberi să exploreze, nestânjeniți, alte sfere de percepție. Cu alte cuvinte, în timp ce latura rațională este ocupată cu aspectele formale ale cercetărilor academice, latura energetică sau non-rațională, pe care vrăjitorii o numesc dubiul, este ocupată cu îndeplinirea sarcinilor vrăjitorești. În acest fel, e mai puțin probabil ca mintea suspicioasă și analitică să interfereze sau fie și numai să observe ce se petrece la un nivel non-rațional.

Reversul dezvoltării mele academice a fost lărgirea capacității de conștiință și percepție, care, împreună, ne dezvoltă ființa totală. Lucrând ca o unitate,. Acestea m-au îndepărtat de viața rutinieră în care fusesem crescută și socializată ca femeie, purtându-mă într-o zonă nouă. cu posibilități perceptuale mai largi decât cele pe care viața normală mi le-a rezervat.

Nu vreau să spun prin aceasta că numai angajamentul meu în lumea vrăjitorilor a fost de ajuns pentru a-mi asigura succesul. Forța de atracție a vieții cotidiene este atât de puternică și susținută încât, în ciuda antrenamentului celui mai asiduu, toți practicanții s-au găsit de nenumărate ori în mijlocul celei mai abjecte terori, stupidități și autoindulgențe, ca și când nu învățaseră nimic. Învățătorii mei m-au avertizat că nu eram o excepție și că numai o luptă neobosită, de clipă cu clipă, poate echilibra insistența noastră naturală, dar stupefiantă, de a rămâne neschimbați.

După o examinare atentă a scopurilor mele. Eu. Împreună cu grupul meu. Am ajuns la concluzia că va trebui să fac o descriere a

pregătirii mele pentru a înfățișa căutătorilor în necunoscut importanța dezvoltării abilității de a percepe mai mult decât o facem în mod normal. O astfel de percepție sporită trebuie să fie o manieră nouă. Sobră și pragmatică. Nu poate fi. În niciun caz. O simplă continuare a perceperii lumii vieții cotidiene.

Evenimentele narate aici descriu stadiile inițiale ale instruirii mele ca stalker. Această fază implică purificarea modului nostru obișnuit de a gândi, simți și de a ne comporta prin intermediul unei acțiuni magice tradiționale numită recapitulare, acțiune ce trebuie adoptată de către toți neofii. Pentru a completa recapitularea, am fost învățată o serie de tehnici, numite "pase magice", care comportă mișcare și respirație. Pentru a da acestor practici o coerență adecvată, am primit concomitent și o instruire bazată pe expuneri filosofice și explicații raționale.

Obiectivul tuturor învățăturilor primite a fost redistribuirea energiei mele normale și sporirea acesteia, astfel încât să poată fi folosită pentru acțiunile ieșite din comun ale percepției cerute de pregătirea în vrăjitorie. Ideea aflată în spatele acestei instruiți este aceea că, odată ce șablonul coercitiv al vechilor noastre obiceiuri, gânduri, așteptări și sentimente este distrus prin recapitulare, ne găsim în mod incontestabil în poziția de a acumula suficientă energie ca să trăim după noua rațiune de-a fi. Furnizată de tradiția vrăjitorească și să confirmăm acele rațiuni de a exista, percepând direct o realitate diferită.

Prefață a autoarei la ediția în limba română

Când vechiul nagual ne-a vorbit pentru prima oară despre conceptul unei "trece energetice" pe care șamanii o fac dintr-o parte în alta a conștiinței, părea că făcea referire la un pod ce unea cele două maluri ale unui râu. Într-un anumit sens, el accepta ideea că putea fi descris ca un pod unind spațiul dintre cele două maluri. Însă podul la care el se gândea era o platformă de energie, un loc de unde viețile noastre sunt văzute de la depărtare și din care sunt date comenzile pentru schimbare.

"Un astfel de pod energetic ne permite să vedem totul de la o înălțime foarte mare. Să privim vastitatea infinitului ca prin ochiul unei păsări." zicea vechiul nagual.

Pentru a construi un astfel de pod sunt necesari ani de disciplină și antrenament, mai spunea el. și încă și mai mulți ani de disciplină pentru a-l trece. Mai întâi, trebuie să ne construim o platformă energetică pe care să putem sta în timp ce demolăm

lumea pe care o cunoaștem. Dar cum construim o astfel de platforma pentru a ne lărgi orizonturile? Înainte de a putea avea orice viziune, trebuie să vrem să ne dezbrăm de vechiul mod de a privi lumea. Aceasta înseamnă că trebuie să suspendăm judecata și să refuzăm să mai acceptăm fără rezerve lumea, așa cum o cunoaștem noi. Dacă nu întreaga lume. Atunci măcar momente izolate, situații, credințe, evenimente sau comportamente. Cu alte cuvinte, putem începe prin a schimba lucruri mărunte, utilizând un proces pe care șamanii din antichitate îl numeau recapitulare.

Vrăjitorii obișnuiau să spună că o recapitulare profundă ne permite nu numai să construim un pod sau o platformă energetică. Dar de asemenea să și acționăm de pe aceasta, să luăm decizii bazate pe un punct de vedere diferit. Din acea perspectivă foarte precisă, putem avea o viziune limpede asupra propriei vieți și putem remarca toate întâmplările și obiceiurile care rămăneau ascunse lumii noastre de toate zilele.

Vechiul nagual ne-a asigurat că este posibil să evităm sistemul de interpretări care se prefigurează înaintea noastră și ne ține captivi în constrângerile lui: un sistem care ne obligă să vedem lucrurile într-un mod particular, excluzând toate celelalte posibilități. Vrăjitorii au deschis în mod deliberat ușa altor posibilități, altor perspective, altor realități unele dintre ele foarte diferite de realitatea vieții cotidiene cu care ne-am obișnuit.

Când vechiul nagual ne-a prezentat posibilitatea existenței altor realități ne-a spus că unele dintre acestea se aflau chiar sub ochii noștri, la îndemâna tuturor și că există un trafic puternic într-un sens și în celălalt, de-a lungul unui pod energetic care unește această parte a lumii cu alte realități.

Vrăjitorii susțin că acest pod este conștiința, prelungită de puterea intenției într-o cale energetică.

"Oricine a găsit tăcerea interioară își poate deplasa conștiința de-a lungul acestei căi a intenției." zicea el. "Prin recapitulare. Dăm un imbold conștiinței să se deplaseze la un nivel profitând care ne dă posibilitatea să traversăm de cealaltă parte. În lumea noastră pereche."

Platforma energetică despre care ne vorbesc vrăjitorii este. Deci, construită prin recapitulare, cu intenția și cu anumite mișcări care îngăduie corpului să întrezărească alte realități.

Vechiul nagual numea acele mișcări pasele magice ale vrăjitorilor din antichitate. Dacă practicăm recapitularea împreună

cu pasele magice. Ceva din noi ne va permite să ne privim viața și experiențele avute cu detașare și sobrietate. Vorbind din punct de vedere energetic, ne vom vedea viața dintr-o perspectivă diferită de cea pe care o folosim în existența noastră cotidiană.

Această platformă de energie nu este un loc în care să accedem grație capacităților noastre psihologice; niciunul în care să ne confesăm cumplitele noastre păcate, crezând că vom primi iertarea. Nu este un loc în care să perfecționăm lucrurile cu resurse precare, sau în care să ne revizuim amintirile, transformându-ne eșecurile în succese. Nu este un loc în care să dăm frâu liber urii și frustrărilor noastre, sau în care să ne complăcem în sinele nostru minunat.

Recapitularea este un act energetic de vrăjitorie, a cărui intenție a fost stabilită de vrăjitorii din Mexicul antic: este o modalitate de a ne realoca propria energie. Această mișcare are loc pe o platformă energetică pe care o folosim cu cea mai mare încredere și sinceritate. Ea este cea care ne va îndepărta de lumea de zi cu zi. Purtându-ne spre o viziune diferită. În ciuda oricărui obstacol întâlnit în cale.

Vechiul nagual obișnuia să ne povestească despre optimismul fără margini al vrăjitorilor: "Ei au o porțiță de scăpare care spune: Știu că e inutil, știu că este imposibil și totuși, și totuși..."

Această barcă de salvare a vrăjitorilor este platforma magică care ne susține și nu numai că ne menține pe linia de plutire, dar ne și dirijează în timp ce navigăm pe marea infinitului.

Mă dusesem într-un loc izolat, departe de șosea și de lume. ca să desenez umbrele dimineții pe unicii munți de lavă ce mărgineau Gran Desierto. În Arizona de sud. Stâncile zimțate, de culoare maro închis. Scăpărau sub efectul razelor de soare ce le iluminau vârfurile. În jurul meu. Împrăștiate pe pământ, erau blocuri imense de piatră poroasă, reminiscențe ale scurgerii de lavă din timpul unei puternice erupții vulcanice. Așezându-mă confortabil pe un bloc mare de piatră și dând uitării toate celelalte, mă cufundasem în munca mea. Așa cum făceam adesea în acel loc accidentat dar încântător. Sfârșisem de schițat promontoriile și depresiunile munților din depărtare, când am observat că mă privea o femeie. M-a deranjat la culme faptul că cineva venise să-mi tulbure singurătatea. M-am străduit cât am putut să o ignor, dar când s-a apropiat să se uite la ce făceam, m-am întors furioasă către ea.

Pomeții înalți și părul negru până la umeri o făceau să pară a fi eurasiatică. Avea un ten neted și catifelat, încât era dificil să-i

apreciezi vârsta. Putea avea oricât între treizeci și cincizeci de ani. Era probabil cu vreo cinci centimetri mai înaltă decât mine. Ceea ce însemna că trebuia să aibă cam un metru șaptezeci și cinci de centimetri, însă. Din cauza constituției sale puternice, părea să fie de două ori mai robustă. Cu toate acestea, în pantalonii negri de mătase și jacheta sa orientală, arăta extrem de bine.

L-am remarcat ochii, verzi și strălucitori, iar licărirea lor prietenoasă mi-a risipit furia și m-am auzit întrebând-o pe femeie ceva absolut stupid:

"Locuiți în împrejurimi? "

"Nu." zise ea. Făcând câțiva pași spre mine. "Mă îndrept spre punctul american de frontieră Sonoyta. M-am oprit să-mi dezmoțesc picioarele și am ajuns în locul acesta singuratic. Am fost așa de uimită să întâlnesc pe cineva aici. Atât de departe de toate. Încât nu m-am putut abține să nu te deranjez în felul în care am făcut-o. Dă-mi voie să mă prezint. Mă numesc Clara Grâu."

Mi-a întins mâna, iar eu i-am strâns-o. După care. Fără cea mai mică ezitare, i-am spus că m-au botezat Taisha la naștere, dar că. Mai târziu, părinții au considerat că numele nu era îndeajuns de american și au început să mă strige Martha, după mama. Detestam acel nume și l-am ales în locul lui pe cel de Mary.

"Interesant!" gândi ea. "Ai trei nume care sunt atât de diferite. Eu îți voi spune Taisha, din moment ce este numele tău de naștere.

Eram bucuroasă că optase pentru acel nume. Eu însămi îl alesesem pe acesta. Deși la început fusesem de acord cu părinții mei că numele suna prea străin, ajunseseam să disprețuiesc atât de mult numele de Martha, încât am sfârșit prin a face din Taisha numele meu secret.

Pe un ton dur, pe care și l-a disimulat imediat în spatele unui zâmbet blând, m-a bombardat cu o serie de afirmații sub masca unor întrebări.

"Nu ești din Arizona," începu ea.

I-am răspuns sincer, un lucru neobișnuit pentru mine, deprinsă cum eram să fiu circumspectă cu oamenii și, în mod special, cu străinii.

"Am venit în Arizona acum un an. ca să lucrez."

"N-ai mai mult de douăzeci de ani."

"Voi face douăzeci și unu peste câteva luni."

"Ai un ușor accent. Nu pari a fi americană, dar nu reușesc să-ți

ghicesc exact naționalitatea.”

”Sunt americană, dar am copilărit în Germania,” i-am spus. ”Tatăl meu este american, iar mama unguroaică. Am părăsit casa părintească când am mers la colegiu și nu m-am întors niciodată, deoarece nu voiam să mai am de-a face cu familia mea.”

”Vrei să spui că nu te înțelegeai cu ei?”

”Nu, eram nefericită. Abia așteptam să plec de-acasă.” Zâmbi și dădu din cap, ca și când sentimentul de a-ți dori să evadezi îi era familiar.

”Ești căsătorită?” întrebă femeia.

”Nu. Sunt singură pe lume.”

Am spus asta cu un ușor acces de autocompătimire, cum făcusem întotdeauna, ori de câte ori vorbeam despre mine.

N-a făcut niciun comentariu, însă vorbi calm și sigură de sine, dorind parcă să mă liniștească și, în același timp, cu fiecare frază, să-mi împărtășească cât mai multe informații despre ea însăși.

În timp ce vorbea, mi-am aranjat creioanele de desen în cutie, fără însă să-mi întorc privirea de la ea. Nu voiam să-i dau impresia că nu ascultam.

”Am fost singură la părinți, dar amândoi au murit,” zise ea. ”Cei din familia tatălui meu sunt mexicani din Oaxaca. Însă cei din familia mamei sunt americani din descendenți germani. Provin de pe coasta de est, dar acum trăiesc în Phoenix. Tocmai m-am întors de la nunta unuia din verii mei.”

”Și dumneavoastră locuiți în Phoenix?” am întrebat. ”Jumătate din viață am trăit în Arizona. Iar cealaltă jumătate în Mexic.” replică ea. ”În ultimii ani însă, casa mea a fost în Sonora, Mexic.”

Am început să-mi închid mapa. Întâlnirea și discuția cu această femeie mă tulburaseră atât de mult. Încât știam că nu voi mai fi capabilă să lucrez până la sfârșitul zilei.

”Am călătorit și în Orient,” zise ea, recâștigându-mi atenția. ”Acolo am învățat acupunctură, artele marțiale și curative. Am trăit chiar și într-un templu budist, câțiva ani.”

”Adevărat?” am zis, privind-o în ochi. Aceștia aveau privirea unei. Persoane care meditează. Foarte mult. Erau aprigi și cu toate acestea liniștiți.

”Mă interesează foarte mult Orientul. În mod special Japonia. Am studiat și eu budismul și artele marțiale.”

”Adevărat?” zise ea. Imitându-mă. ”Aș dori să-ți pot spune numele meu budist, dar numele secrete nu trebuie revelate decât în

condiții adecvate. "

"Dar eu v-am spus numele meu secret." am zis eu, legând sforile mapei.

Da. Taisha, ai făcut-o. Iar acest lucru înseamnă foarte mult pentru mine." replică ea cu o seriozitate exagerată. "Totuși, abia ne-am cunoscut."

"Ați venit cu mașina până aici? " am întrebat, căutând-o din priviri.

"Tocmai voiam să-ți pun aceeași întrebare," zise ea. "Mi-am lăsat mașina la vreo patru sute de metri în urmă. Spre sud de aici, pe un drum de țară. A dumneavoastră unde este?"

"E cumva un Chevrolet alb?" întreabă ea veselă.

"Ei atunci a mea este parcată lângă a ta."

Chicoti, de parcă, spusese ceva amuzant. Am fost surprinsă să descopăr că râsul sau mă irită foarte mult. "Trebuie să plec acum. Mi-a făcut plăcere să vă întâlnesc. La revedere?"

Am început să mă îndrept spre mașină, crezând că femeia avea să rămână ca să admire peisajul.

"Hai să nu ne luăm rămas bun încă," protestă ea. "Vin cu t i n e "

Am mers împreună. Față de cele cincizeci de kilograme ale mele, ea era un munte de femeie. Zona taliei era rotundă și puternică, lăsându-ți sentimentul că putea fi ușor obeză, dar nu era.

"Pot să vă pun o întrebare personală,; doamnă Grâu?" am zis, doar ca să rup tăcerea penibilă ce se instalase.

Se opri și se uită la mine.

"Nu sunt doamna nimănui. " mi-o retează ea. "Sunt Clara Grâu. Poți să-mi spui Clara și. Da. mă poți întreba tot ce dorești. "

"Înțeleg că nu ești tocmai pentru dragoste și căsătorie, " am comentat reacționând la tonul ei.

Pentru o clipă mi-a aruncat o privire înspăimântătoare. pe care și-a îndulcit-o instantaneu.

"Sunt categoric împotriva sclaviei. " zise ea. "Dar nu numai pentru femei. Și-acum. Ce anume voiai să mă întrebi? "

Reacția ei a fost atât de neașteptată. Încât practic am uitat ce voiam să o întreb și m-am surprins, jenată, că mă zgâiam la "Ce te-a făcut să bați atâta drum tocmai până în acest loc? " am întrebat-o în grabă.

"Am venit aici pentru că acesta este un loc de energie. " Și arătă spre formațiunile de lavă din depărtare. "Acești munți au fost

odinioară scuipați din inima pământului, ca sângele. Ori de câte ori mă aflu în Arizona, fac un ocol ca să ajung aici. Aici. Pământul degaja o energie specială. Acum dă-mi voie să pun aceeași întrebare. Ce te-a făcut pe tine să alegi acest loc? "

"Vin adesea aici. Este locul meu favorit pentru schițe. "

Nu era gluma, însă Clara a izbucnit în râs.

"Acest detaliu explică, totul exclamă ea, apoi continuă pe un ton mai calm. Am să-ți cer să, faci ceva ce ți s-ar putea părea ciudat sau chiar ridicol; dar, ascultă-mă până la capăt. Mi-ar face plăcere să vii la mine să petreci câteva zile ca oaspete.

Am ridicat mâna să-i mulțumesc și să spun nu, dar ea m-a îndemnat să mă mai gândesc. Mă asigurat că interesul comun pentru Orient și artele marțiale ne garanta un schimb profitabil de idei. "

"Unde, locuiești mai exact? Am întrebat.

În apropierea orașului Navojoa.

"Dar asta înseamnă la mai mult de 600 km de aici.

"Da, este cam departe. Dar este așa de frumos și de liniștit pe-acolo. Încât sunt sigură că are să-ți placă. "

Rămase în tăcere, o vreme, parcă așteptându-mi răspunsul.

"În plus, am sentimentul că nu ești implicată în nimic concret în perioada aceasta." continuă ea. "și nu știi de ce să te apuci. Mă rog. Asta ar putea fi exact lucrul pe care-l așteptai.

Avea dreptate despre faptul că eram în încurcătura și habar nu aveam ce să fac cu viața mea. Tocmai îmi luasem câteva zile libere de la slujba de secretariat pe care o aveam, pentru a putea să mai lucrez la picturile mele. Dar, în mod categoric, nu aveam nici cea mai mică dorință să fiu invitata cuiva.

M-am uitat în jur, inspectând zona pentru a găsi vreun semn care să-mi indice ce-aș putea face mai departe. Nu fusesem niciodată capabilă să-mi explic de unde îmi venise ideea că poți primi ajutor sau indicii din partea mediului înconjurător, deși, de obicei, primeam ajutor în acel fel. Aveam o tehnică, ce părea să-mi fi venit de nicăieri, prin intermediul căreia găseam adesea opțiuni necunoscute în prealabil. Obişnuiam să-mi las gândurile să zboare în vreme ce îmi fixam privirile pe orizontul sudic, deși habar nu aveam de ce alegeam întotdeauna sudul. După câteva minute de liniște căpătăm. În general, o înțelegere care mă ajuta să decid ce anume să fac sau cum să procedez într-o anumită situație.

În timp ce ne plimbam, mi-am fixat privirea spre sud și. Dintr-o

dată. Mi-am văzut viața așa cum era. Desfășurându-mi-se în fața ochilor asemeni deșertului sterp. Pot afirma că, deși am știut că deșertul Sonora reprezintă întreaga regiune a Arizonei de sud. O porțiune din California și jumătate din statul Sonora și Mexic, nu observasem niciodată cât de singuratic și pustiu era acest deșert.

Au fost necesare câteva clipe pentru că impactul conștientizării că viața mea era la fel de goală și sterilă, să se producă. Mă despărțisem de părinți și nu aveam o familie a mea. Nu aveam nici măcar vreun plan de viitor sau o slujbă. Până în acel moment trăisem dintr-o mică moștenire lăsată de o mătușă al cărei nume îl purtăm, dar acest venit se terminase. Eram complet singură pe lume. Imensitatea care ne înconjură, dură și indiferentă, trezi în mine un sentiment copleșitor de autocompătimire. Simțeam nevoia unui prieten, a cuiva care să rupă singurătatea vieții mele.

Știam că era o nebunie să accept invitația Clarei și să mă arunc într-o situație necunoscută asupra căreia nu aveam niciun control. Însă era ceva în vitalitatea și în felul ei direct de-a fi care stârni în mine. pe lângă curiozitate, și un sentiment de respect. M-am trezit admirând-o și chiar invidiind-o pentru frumusețea și puterea ei. O vedeam că pe cea mai frapantă și mai puternică femeie, independentă. Încrezătoare în sine. Indiferentă, fără însă a fi rigidă sau lipsită de umor. Avea toate calitățile pe care eu însămi dorisem întotdeauna să le am. Dar mai presus de toate, prezența ei părea să-mi risipească golul din suflet, făcând ca spațiul din jurul ei să devină energetic, vibrant, plin de posibilități nelimitate.

Deși eram calmă, ținea de hotărârea mea inflexibilă să nu accept imitații de la oameni necunoscuți și. cu atât mai puțin, din partea unei persoane pe care tocmai o cunoscusem în sălbăticie. La vremea aceea aveam un mic apartament în Tucson, iar pentru mine. A accepta invitații însemna să răspund în același fel, lucru pe care nu eram pregătită să-l fac. Pentru o clipă am rămas nemișcată, neștiind încotro s-o apuc.

“Spune-mi. Te rog, că vii,” mă îndemnă Clara. “Ar însemna foarte mult pentru mine.”

“Bine, cred că ți-aș putea face o vizită,” am spus neputincioasă, dorind de fapt să spun exact contrariul

Ea mă privi încântată, iar eu mi-am disimulat imediat panica într-o veselie pe care eram departe de-a o simți.

“Îmi va prinde bine să schimb aerul,” am spus. “Va fi o aventură.” Ea dădu din cap aprobator.

“Nu vei regreta,” zise cu un aer sigur, care m-a ajutat să-mi risipească îndoielile. “Vom putea practica împreună artele marțiale.”

Făcu câteva mișcări iuți din mână, mișcări ce erau grațioase și pline de forță în aceiași timp. Mi se păru nefiresc ca această femeie robustă să fie atât de agilă.

“Ce stil anume de arte marțiale ai studiat în Orient?” am întrebat, observând că a adoptat cu ușurință poziția luptătorului cu lancea. “În Orient le-am studiat pe toate și pe niciunul în particular,” replică ea. cu doar o idee de zâmbet în colțul gurii, îți voi arăta cu plăcere când vom ajunge la mine acasă, am parcurs restul drumului în tăcere. Când am ajuns la locul unde erau parcate mașinile, mi-am închis ustensilele în portbagaj și ani așteptat-o pe Clara să spună ceva.

“Atunci, la drum, ” zise ea. “Urmează-mă. Conduci cu viteză, Taisha?” “Ca melcul, ” “Oh, și eu la fel. Faptul de-a fi trăit în China m-a vindecat degrabă. ”

“Te pot întreba ceva despre China. Clara? ”

“Bineînțeles. Ți-am spus deja că mă poți întreba tot ce dorești, iară să ceri voie pentru asta. “

“Trebuie să fi fost în China înainte de cel de-al doilea război mondial, nu-i așa?”

“Ah, da E o eternitate de-atunci. Înțeleg că tu nu ai fost niciodată în China continentală, ”

“Nu, am fost doar în Taiwan și Japonia.”

“ Evident Că lucrurile erau altfel înainte de război. ” zise ea gânditoare. “Legătura cu trecutul era încă intactă la acea epocă. Acum totul s-a frânt.”

Nu știu de ce mi-a fost teamă să o întreb ce anume voia să spună prin remarcă sa, așa că am întrebat-o în schimb cât de lung va fi drumul până la ea acasă. Clara era supărător de evazivă: m-a avertizat numai să mă aștept la o călătorie dificilă. Și, indulcindu-și tonul, a adăugat că-mi găsea curajul foarte reconfortant.

“Să mergi așa, plină de nonșalanță, cu o străină. ” zise ea, “este ori nebunie curată, ori un gest înspăimântător de îndrăzneț.”

“De obicei sunt foarte precaută,” am explicat eu, “dar de data asta nu mai sunt eu însămi.”

Acesta era adevărul și, cu cât mă gândeam mai mult la comportamentul meu inexplicabil, cu atât neliniștea mea devenea mai mare.

“Mai vorbește-mi, te rog, despre tine,” îmi ceru ea afabilă. Ca și

cum ar fi vrut să mă liniștească, se apropie și se opri lângă ușa mașinii mele.

Odată în plus, m-am trezit dezvăluindu-i date despre mine.

“Mama este unguroaică, dar se trage dintr-o veche familie austriacă. ” am spus. “L-a întâlnit pe tatăl meu în Anglia în timpul celui de-al doilea război mondial, când lucrau amândoi într-un spital de campanie. După război, s-au mutat în Statele Unite și mai apoi în Africa de Sud. ” “de ce Africa de Sud?”

“Mama voia să fie împreună cu familia ei, care, locuia acolo. ”

“Mai ai frați sau surori? ” “Am doi frați mai mari, la un an de diferență unul de celălalt. Cel mai în vârstă are acum douăzeci și șase de ani, ” ochii săi mă fixau cu intensitate. Cu o ușurință fără precedent i-am dezvăluit sentimente dureroase pe care le ținusem ascunse în mine toată viața, I-am spus că am, crescut singură. Frații mei nu-mi acordau niciodată, atenție, pentru că eram fată, Când eram mică obișnuiau să mă lege cu o funie de un stâlp ca pe un câine, în timp ce ei alergau prin curte și jucau fotbal. Tot ceea ce puteam face era să mă smucesc în frânghie și să-i privesc cum se joacă. Mai târziu, când am mai crescut, mă luam după ei. Dar de-acum băieții aveau bicicletei n-am putut niciodată să țin pasul cu ei. Când mă plângeam mamei, singurul său răspuns era că băieții sunt băieți și că ar trebui să mă joc cu păpușile și să dau o mână de ajutor pe lângă casă.

“Mama ta te-a crescut în modul european tradițional. ” zise ea.

“Știu, dar asta nu mă consolează.”

Odată pornită, se părea că nu mă mai: puteam stăpâni să nu-i povestesc acestei femei cât mai multe despre viața mea. I-am împărtășit cum, în timp ce frații mei plecau în excursii și, mai târziu, la școală, eu trebuia să rămân acasă. Voiam să am parte de aceleași aventuri ca băieții însă, potrivit mamei mele, fetele trebuie să învețe să facă patul și să calce rufe. Este îndeajuns de multă aventură în a te ocupa de o familie, obișnuia să spună mama. Femeile sunt născute să se supună. Eram pe punctul de-a izbucni în plâns când îi povesteam Clarei, că» de când mă știu, avusesem trei, stăpâni, bărbați, pe care a trebuit să-i slujesc: tatăl și cei doi frați ai mei.

“Asta e mai mult decât suficient,” declară Clara.

“Era groaznic. Am plecat de acasă ca să fiu cât mai departe de ei și. de asemenea, pentru a cunoaște aventura. Dar până acum nu prea am avut parte de cine știe ce distracții sau amuzament.

Presupun că n-am fost crescută să fiu veselă și fericită. "

Faptul că-mi descriam viața unei străine mă neliniști foarte mult. M-am oprit din vorbit și m-am uitat spre Clara, așteptând o reacție din partea ei, care urma fie să-mi micșoreze neliniștea, fie să mi-o mărească într-atât, încât să mă facă să mă răzgândesc și, în cele din urmă, să nu mai merg cu ea.

"Ei bine, se pare că nu există decât un singur lucru pe care ști să-l faci cum trebuie, așadar ai putea încerca să scoți un profit maxim din asta. " zise ea.

Am crezut că se referea la faptul că desenam sau pictam dar. Spre marea mea amărăciune, adăugă:

"Tot ce ști să faci este să-ți plângi de milă."

Am strâns mânerul ușii de la mașină.

"Nu-i adevărat," am protestat. "Cine ești tu să-mi spui așa ceva?" Izbucni în râs și dădu din cap.

"Tu și cu mine semănăm foarte mult," zise ea. "Am fost învățate să fim pasive, senile și să ne adaptăm situațiilor, dar clocotim pe dinăuntru. Suntem ca un vulcan gata să erupă, iar ceea ce face să ne simțim încă și mai frustrate este faptul că nu așteptam nimic altceva de la viață decât ca într-o zi să găsim omul potrivit care să ne scape de toată nefericirea."

Mă lăsă fără grai.

"Atunci, am dreptate? Am dreptate?" mă întreba ea întruna. "Fii sinceră, am dreptate?"

Mi-am încheștat pumnii, pregătindu-mă s-o pun la punct. Clara zâmbi cu căldură, emanând vigoare și o stare de bună dispoziție care m-au făcut să simt că nu era nevoie să mint sau să-mi ascund sentimentele față de ea.

"Da, cu asta m-ai prins," am încuviințat.

A trebuit să admit că singurul lucru care dădea sens tristei mele existențe, dincolo de pictură, era speranța, vagă, că într-o zi voi întâlni un om care să mă înțeleagă și să mă aprecieze pentru persoana deosebită care eram.

"Poate că viața ți se va schimba în bine. " zise ea. pe un ton plin de promisiuni.

Se urcă în mașină și-mi făcu semn cu mâna să o urmez. Am realizat atunci că nu m-a întrebat dacă aveam pașaportul la mine sau suficiente haine, bani sau alte obligații. Asta nu m-a speriat și nici nu m-a descurajat. ' Nu știam de ce. Dar eliberând frâna de mână și punând mașina în mișcare, eram sigură că luasem o

decizie bună. Poate că, la urma urmelor, viața avea. Într-adevăr, să mi se schimbe.

"După mai bine de trei ore de condus fără oprire, ne-am oprit să luăm prânzul în orașul Guaymas. Așteptând să ne aducă mâncarea,.. mi-am aruncat ochii pe fereastră, la strada îngustă ce mărginea golful. Un grup de băieți dezbrăcați până la brâu băteau mingea. În altă parte, niște muncitori așezau cărămizi pe un teren de construcție. Alții își luau pauza de prânz, rezemându-se de grămezi de saci cu ciment nedeschiși și sorbind sifon din niște sticle. Nu m-am putut împiedica să nu mă gândesc că în Mexic totul părea extrem de gălăgios și prăfuit. "În acest restaurant se servește cea mai delicioasă supă de broască țestoasă. "spuse Clara, captându-mi din nou atenția.

Chiar în acel moment o chelneriță zâmbitoare, cu un incisiv de argint, puse două boluri de supă pe masă. Clara schimbă politicoasă câteva cuvinte cu ea în spaniolă, înainte ca aceasta să se îndepărteze în grabă pentru a servi alți clienți.

"N-am mai mâncat niciodată supă de broască țestoasă." am zis eu luând o lingură și examinând-o să văd dacă este curată.

"O să ai parte de un adevărat ospăț," zise Clara, privindu-mă cum îmi ștergeam lingura cu șervețelul de hârtie.

Fără tragere de inimă am gustat o lingură. Bucățelele de carne albă plutind într-o pastă de tomate erau într-adevăr delicioase.

Am mai înghițit câteva linguri de supă, după care am întrebat:

"de unde iau broaștele țestoase?"

Clara arată spre fereastră. "Chiar din golf."

Un bărbat chipeș, de vârstă medie, care stătea la o masă vecină, se întoarse spre mine și-mi făcu cu ochiul. Gestul său, am gândit eu, era mai mult o încercare de a face un spirit de glumă, decât o aluzie sexuală. Se aplecă spre mine. ca și cum i ne-am fi adresat.

"Broasca țestoasă pe care o mănânci acum era una, mare." zise ei într-o engleză cu accent.

Clara se uită la mine și ridică o sprânceană, ca și cum nu-i venea să creadă îndrăzneala străinului.

"Broasca asta țestoasă a fost îndeajuns de mare ca să poată hrăni o duzină de oameni înfometați, " continuă omul. "Prind broaștele în mare. E nevoie de mai mulți oameni ca să ridice una. "

"Presupun că le prind cu harponul, ca pe balene, " am comentat eu.

Omul își trase cu iuțeală scaunul la masa noastră.

"Nu, cred că folosesc năvoade mari." zise el. "Apoi. Le lovesc pentru a le aduce în stare de inconștientă înainte de a le spinteca burțile, în felul acesta carnea nu se întărește."

Mi se duse naibii pofta de mâncare. Ultimul lucru pe care îl doream era ca un străin insistent și lipsit de delicatețe să ni se alăture la masă și, cu toate acestea, nu știam cum să stăpânesc situația.

"Din moment ce suntem la capitolul mâncare. Guaymas este un oraș faimos pentru creveții săi uriași." continuă omul cu un zâmbet dezarmant. "Dați-mi voie să comand câțiva pentru voi amândouă."

"Am făcut-o deja, " zise Clara tăios.

Chiar atunci chelneriță noastră reveni cu un platou cu cei mai mari creveți pe care îi văzusem vreodată, Erau de ajuns pentru un banchet, cu siguranță mult mai mult decât am fi putut mânca eu și Clara, indiferent cât de foame ne-ar fi fost.

Tovarășul nostru nepoftit se uită la mine. Așteptând să fie imitat să mănânce cu noi. Dacă aș fi fost singură, ar fi reușit să mi se alăture, împotriva voinței mele. Însă Clara avea alte planuri și a reacționat într-o manieră decisivă. A sărit în picioare cu agilitatea unei feline, s-a aplecat asupra lui și l-a privit direct în ochi.

"Șterge-o, jigodie! " urlă ea în spaniolă. "Cum îndrăznești să te așezi la masa noastră? Nepoata mea nu-i o târfa nenorocită."

Atitudinea sa fu atât de dură. Iar tonul atât de șocant, încât totul a încremenit în jur. Toate privirile erau ațintite asupra mesei noastre. Bărbatul se făcu atât de mic de frică. Încât îmi stârni mila. Se scurse pur și simplu din scaun și. Împleticindu-se. se strecură afară din restaurant.

"Știi că ai fost educată să-i lași pe bărbați să facă ce vor din tine. Doar pentru că sunt bărbați." mi se adresă Clara, după ce se așeză din nou. "Ai fost întotdeauna drăguță cu ei. Iar ei ți-au luat totul. Nu ști că bărbații se hrănesc cu energia femeii?"

Eram prea stânjenită pentru a discuta cu ea. Simțeam că toți ochii din cameră erau fixați pe mine.

"Îi lași să facă ce vor din tine. Pentru că-ți pare rău pentru ei." continuă Clara. "în adâncul inimii tale. Dorești cu disperare să ai grijă de un bărbat, de orice bărbat. Dacă idiotul ăla ar fi fost o femeie, n-ai fi lăsat-o niciodată să se așeze la masa noastră."

Pofta mea de mâncare se dusesse pe apa sâmbetei. Am devenit tristă. Îngândurată.

“Văd că am atins un punct dureros.” zise Clara cu un surâs arogant.

“Ai făcut o scenă, ai fost grosolană.” am spus cu reproș.

“Categoric,” replică ea, râzând. “Dar l-am și speriat de moarte.”

Fața îi era așa de degajată și părea atât de fericită încât, în cele din urmă a trebuit să râd. Amintindu-mi cât de șocat fusese bietul om.

“Sunt exact ca mama.” am mormăit. “A reușit să facă din mine un șoricel, atunci când e vorba de bărbați.”

În clipa în care am rostit acel gând deprimarea mi se spulberă și foamea îmi reveni. Aproape că am ras întregul platou de creveți.

“Nimic nu se compară cu sentimentul de a începe ceva nou cu stomacul plin,” declară Clara.

Un acces de frică a făcut ca toți creveții să-mi cadă greu la stomac. Din cauza atâtor emoții, nu-mi trecu deloc prin minte să o întreb pe Clara despre casa ei. Poate că era o cocioabă, ca acelea pe care le văzusem mai devreme, traversând orașele mexicane. Ce fel de mâncare aveam să mănânc? Poate că aceasta avea să fie ultima mea masă decentă. Voi fi oare în stare să beau apa de acolo? Mă și vedeam căzând la pat cu probleme intestinale serioase. Nu știam cum s-o întreb pe Clara despre găzduirea mea. Fără ca aceasta să sune ofensator sau să-i par nerecunoscătoare. Clara se uită la mine cu un ochi critic. Părea să-mi înțeleagă neliniștea. “Mexicul este un loc dur,” zise ea. “Nu poți lăsa garda jos nici măcar pentru o clipă. Dar te vei obișnui. Nordul țării este încă și mai aspru decât restul. Oamenii se înghesuie spre nord în căutare, de lucru sau doar se opresc înainte de a trece granița cu Statele Unite. Vin în vagoane de marfa. Unii rămân, alții călătoresc spre interiorul țării în dube. Pentru a munci în trusturi agricole uriașe, deținute de societăți private. Dar nu există suficientă mâncare și locuri de muncă, astfel că majoritatea se angajează ca braceros³ în Statele Unite.”

Am terminat și ultima picătură de supă. Părându-mi rău să las ceva în farfurie. “Spune-mi mai multe despre zona aceasta. Clara.”

“Toți indienii de pe aici sunt indieni Yaqui care au fost restrămuțați în Sonora de către guvernul mexican.”

“Vrei să spui că nu au fost dintotdeauna aici?”

“Acesta este pământul lor strămoșesc,” zise Clara, “dar prin anii '20 și '30 ei au fost dezrădăcinați și trimiși cu zecile de mii în Mexicul Central. Pe la sfârșitul anilor '40. au fost aduși înapoi în

deșertul Sonora.”

Clara își turnă niște apă minerală în pahar și apoi mi-l umplu și pe al meu.

“E greu să trăiești în deșertul Sonora. ” zise ea. “După cum ai văzut din mașină, pământul este aspru și neprimitor aici. Cu toate acestea, indienii nu au altă cale decât aceea de a se instala pe ruinele devastate a ceea ce a fost odată regiunea râului Yaqui. Acolo. În timpurile străvechi, adevărații indieni Yaqui și-au construit orașele sacre în care au trăit timp de sute de ani, până la venirea spaniolilor.”

“Vom traversa orașele astea?” am întrebat.

Braceros (span.) muncitori necalificați (N. T.)

“Nu. Nu avem timp. Vreau să ajungem la Navojoa înainte de căderea nopții. Poate că într-o zi vom face o călătorie să vizităm acele locuri sacre, ”

“Dar de ce sunt considerate sacre? ” “deoarece pentru indieni, așezarea fiecărui oraș de-a lungul râului corespunde. Din punct de vedere simbolic, unui loc din lumea lor mitică. Asemenea munților de lavă din Arizona. Aceste așezări sunt locuri de putere. Indienii au o mitologie foarte bogată. Ei cred că pot pătrunde și să iasă din lumea viselor pe nesimțite. Vezi tu. Concepția lor asupra realității diferă de a noastră.”

“Corespunzător miturilor Yaqui. Acele orașe există și în cealaltă lume, iar ei își trag puterea din acei domenii eterice. ” continuă Clara. “în acest sens. Ei s-au autonumit oamenii fără rațiune. Pentru a se diferenția de noi, oamenii cu rațiune

“Ce fel de putere primesc din acel domeniu? ” am întrebat. “Magia. Vrăjitoria. Cunoașterea lor. Toate acestea provin direct din lumea viselor. Iar acea lume este descrisă în legende și poveștile lor. Indienii Yaqui au o istorie orală vastă și bogată. ”

M-am uitat de jur împrejurul restaurantului aglomerat. Mă întrebăm - care dintre oamenii așezați la mese erau indieni, dacă era vreunul, și care erau mexicanii. Unii dintre bărbați erau înalți și sârmoși, iar alții scunzi și îndesați. Toți îmi păreau străini, simțindu-mă, în taină, superioară lor și, în mod distinct, neapartenând acelei lumi.

Clara termină creveții, cu fasolea și orezul. Mă simțeam ghiftuită, dar. În ciuda protestelor mele, ea a insistat să comande o cremă caramel la desert.

“Ai face bine să mănânci pe săturate. ” zise ea. Făcându-mi cu

ochiul. "Nu ști niciodată când vei mai putea mânca și în ce va consta acea masă. Aici. În Mexic noi mâncăm întotdeauna până ne umflăm. "

Știam că mă tachina și, cu toate acestea, era ceva adevăr în vorbele ei. Mai devreme văzusem un măgar mort lovit de o mașină pe autostradă. Știam că în regiunile rurale lipsesc frigiderele, motiv pentru care oamenii mănâncă orice fel de came au la dispoziție. Nu m-am putut stăpâni să nu mă întreb ce voi mânca la următoarea masă. În sinea mea, am hotărât să-mi limitez șederea la Clara la numai câteva zile.

"Lucrurile s-au tot înrăutățit pentru indienii de aici." zise ea. "Când guvernul a decis construirea unui baraj pe râul Yaqui, ca parte dintr-un proiect hidroelectric, i-au schimbat cursul atât de drastic. Încât oamenii au fost nevoiți să-și strângă lucrurile și să se mute în altă parte. "

Asprimea unei astfel de vieți venea în contradicție cu propria mea educație, unde fusese întotdeauna hrană suficientă și confort. M-am întrebat dacă venirea mea în Mexic nu era expresia unei dorințe puternice, din partea mea. Pentru o schimbare totală. Toată viața căutasem aventura și totuși, acum când mă aflu în ghearele ei, teama de necunoscut puse stăpânire pe mine.

Am luat, o linguriță de cremă caramel și mi-am scos din minte acea spaimă; ce începuse să încolțească în mine din momentul întâlnirii, cu Clara, în deșertul Arizona. Mă simțeam bine în. Compania ei. Pentru moment eram bine hrănită, cu supă de broască țestoasă și creveți uriași și, chiar dacă, așa cum însăși Clara îmi. Dăduse de înțeles, aceasta putea fi ultima mea masă bună, am decis că va trebui să mă încred în ea și să las aventura să se întâmple.

Clara a insistat să achite nota de plată. Am făcut plinul de benzină mașinilor și am pornit din nou la drum. După câteva ore bune de mers, am ajuns în Navojoa. Nu ne-am oprit, traversând doar orașul și părăsind autostrada Pan American pentru a vira pe un drum pietruit ce ducea spre est Era pe la amiază. Nu eram deloc obosită de fapt, mă bucurasem de restul călătoriei. Cu cât ne îndreptam mai mult spre sud, cu atât starea mea nevrotică și depresivă era înlocuită, de un sentiment de bucurie și bună dispoziție.

După un voiaj de mai bine de o oră pe un drum accidentat. Clara părăsi șoseaua și semnaliză să o urmez. Am mers de-a

lungul unui perete înalt, în vârful căruia se afla un tufiș de bougainvillea¹ înflorit. Am parcat pe o esplanadă de pământ bătătorit, situată la capătul peretelui.

"Aici locuiesc. " mă chemă ea. Strecurându-se afară din scaunul mașinii.

M-am apropiat de mașina ei. Arăta obosită și părea să mai fi crescut.

"Arăți la fel de proaspătă ca atunci când ne-am pornit la drum. " comentă ea. "Ah, minunile tinereții!"

De cealaltă parte a peretelui, total ascunsă de copaci și de tufișurile dese, se ivi o casă uriașă cu acoperișul de țiglă, ferestre zăbrele și mai multe balcoane. Cam amețită, am urmat-o pe Clara printr-o poartă de fier forjat, am trecut de un patio cu dale de cărămidă și, printr-o ușă de lemn masiv, am ajuns în spatele casei. Podeaua din teracotă a holului răcoros și gol amplifică strălucirea pereților văruiți în alb și a grinzilor negre din lemn natur ale tavanului. Am trecut prin el într-o cameră de zi spațioasă.

Pereții albi erau brodați cu un brâu de plăci ceramice minunat pictate. Două canapele de un bej imaculat și patru fotolii erau grupate în jurul unei mese joase din lemn masiv. Pe masă se aflau câteva reviste în engleză și spaniolă, deschise. Am avut impresia că cineva tocmai le citise, așezat într-unul din fotolii, dar părăsise camera în grabă, când noi am intrat prin ușa din spate.

"Ce părere ai despre casa mea? " întreabă Clara, radiind de mândrie.

"E fantastică, " am spus. "Cine și-ar fi închipuit că există o asemenea casă așa departe, în pustietatea asta?"

Atunci invidia din mine scoase capul și am devenit extrem de stingherită. Era genul de casă pe care o visasem întotdeauna știind, totuși, că nu mi-o voi putea permite niciodată.

"Nici nu-ți dai seama câtă dreptate ai descriind acest loc drept fantastic. " zise ea. "Tot ceea ce îți pot spune despre casă este că, asemenea acelor munți vulcanici pe care i-am văzut azi dimineată, este impregnată de putere. O putere tăcută și nemaipomenită trece prin ea, ca un curent electric prin fire, "

Auzind acestea, se întâmplă un lucru inexplicabil: invidia îmi dispăru. Se risipi odată cu ultimul cuvânt rostit de ea.

"Acum am să-ți arăt dormitorul tău. " mă anunță ea. "de

¹ bougainvillea = fam. Nyctaginaceae. Arbust volubil, originar din Brazilia, cu bractee vii colorate, roșii, violete sau roz: flori mici, galbene. (N. T.)

asemenea, voi stabili și niște reguli pe care va trebui să le respecti cât timp te vei afla aici ca oaspete. "

"Orice parte a casei care se află la dreapta și în spatele acestui. Salon este a ta. Spre folosință și explorare, aceasta incluzând și terenurile corespunzătoare. Dar nu trebuie să intri în niciunul dintre dormitoare, exceptându-l. Bineînțeles, pe al tău. Acolo poți folosi tot ceea ce dorești, în felul în care dorești. Poți chiar sparge lucruri, în accese de furie sau să le iubești. În explozii sentimentale pătimașe. Cu toate acestea, partea stângă a casei nu-ți este accesibilă în niciun moment, în niciun fel. Aspect sau formă. Așadar, ține-te departe de ea.

Am fost șocată de cererea ei bizară, dar am asigurat-o, totuși, că am înțeles perfect și că mă voi conforma dorințelor sale. Adevăratele mele sentimente erau că pretenția ei era nepoliticoasă și arbitrară. de fapt. cu cât mă avertiza mai mult să mă țin departe de anumite părți ale casei, cu atât deveneam mai curioasă.

Clara părea să se gândească la altceva și adăugă:

"Bineînțeles, poți folosi camera de zi. Poți chiar dormi acolo, pe canapea, dacă ești prea obosită sau ți-e lene să mergi în dormitorul tău. Totuși, o altă parte a casei pe care nu o poți folosi este terenul din față și, de asemenea, ușa principală. Este încuiată pentru moment, așa că intră întotdeauna prin ușa din spate. "

Clara nu-mi dădu timp să răspund. Mă grăbi de-a lungul unui coridor lung. Am trecut pe lângă mai multe uși închise, despre care ea spunea că sunt dormitoare și, în consecință, interzise mie. Până în dreptul unui dormitor mare. Primul lucru pe care l-am observat de la intrare, a fost patul dublu din lemn frumos ornat. Era acoperit cu o frumoasă cuvertură croșetată, de culoare albă. Lângă o fereastră în peretele ce dădea spre spatele casei se afla o etajeră de mahon, sculptată de mână, plină ochi cu obiecte antice, vase și figurine de porțelan, cutii cloazonate și boluri mititele. Pe celălalt perete era un dulap în același stil. pe care Clara l-a deschis. Atârând pe umerase. Înăuntru se afla îmbrăcăminte de damă în stil ventage: rochii, jachete, pălării, pantofi, umbrelute de soare, bastoane. Toate acestea păreau să fie alese de cineva cu foarte mult gust.

Înainte de-a o putea întreba pe Clara unde găsisese toate acele lucruri minunate, ea închise ușile dulapului.

"Ești liberă să folosești orice dorești. Sunt lucrurile tale, iar asta va fi camera ta pentru atâta vreme cât vei locui în această casă," zise ea, după care privi peste umăr ca și cum se mai afla cineva în

cameră și adăugă: "Și cine știe cât anume va dura! "

Se, părea că ea avea în vedere o vizită de lungă durată. Mi-am simțit palmele transpirând când. Cu stângăcie, am încercat să-i spun că, în cel mai bun caz, aș putea rămâne doar vreo câteva zile. Clara m-a asigurat că voi fi în perfectă siguranță cu ea acolo. de fapt, cu mult mai în siguranță decât în orice altă parte și a adăugat că ar fi o prostie din partea mea să scap această ocazie de a-mi îmbogăți cunoștințele.

"Dar trebuie să-mi caut de lucru," am zis în chip de scuză. "Nu am niciun ban."

"Nu-ți fă nicio grijă în privința banilor," zise ea. "îți voi împrumuta oricât dorești sau îți voi da oricât vei avea nevoie. Nu-i nicio problemă."

I-am mulțumit pentru generozitate, dar am informat-o că am fost crescută să cred că era cu totul nepotrivit să accept bani de la un străin, indiferent cât de bine intenționată era oferta acestuia.

Însă ea ripostă imediat, spunându-mi:

"Eu cred că ceea ce se întâmplă, Taisha, este că te-a supărat cererea mea de a nu folosi partea stângă a casei și intrarea principală. Știu că ai simțit că sunt arbitrară și excesiv de secretoasă. Iar acum nu vrei să stai mai mult de o zi, două, cât ți-ar cere politețea s-o faci. Poate crezi chiar că sunt o bătrână excentrică, căreia îi lipsește vreo doagă."

"Nu, nu, Clara, Nu-i asta. Trebuie să-mi plătesc chiria. Dacă nu-mi găsesc de lucru foarte curând, nu voi avea niciun ban, iar pentru mine nici nu intră în discuție să accept bani de la cineva."

"Vrei să spui că nu te-ai simțit ofensată de cererea mea de-a evita anumite părți ale casei? "

"Bineînțeles că nu. "

"N-ai fost curioasă să știi de ce ți-am cerut așa ceva? "

"Ba da, am fost."

"Atunci, uite, motivul este că în acea aripă a casei locuiesc alți oameni. "

"Rude ale tale? "

"Da. Suntem o familie foarte mare. de fapt. Aici locuiesc două familii. "

"Familii mari amândouă? "

"Da. Fiecare dintre ele este compusă din opt membri, ceea ce face șaisprezece oameni în total. "

"Și locuiesc cu toții în partea stângă a casei. Clara? N-am auzit

în viața mea de un aranjament așa ciudat. "

"Nu. Acolo locuiesc doar opt dintre ei. Ceilalți opt sunt rude apropiate și locuiesc cu mine în partea dreaptă. Tu ești oaspetele meu, așa că trebuie să stai în partea dreaptă. Este foarte important ca tu să înțelegi acest lucru. Poate fi neobișnuit, dar nu de neînțeles. "Mă uimea puterea pe care o avea asupra mea. Vorbele ei îmi linișteau emoțiile, însă nu-mi calmau mintea. Am înțeles atunci că, pentru a reacționa în mod inteligent, aveam nevoie de o combinație de două elemente: o minte alertă și spontaneitate în reacțiile afective. Altfel, rămâneam pasivă, așteptând ca următorul impuls exterior să-mi determine acțiunile. Aflându-mă în compania Clarei, înțelesesem că în ciuda protestelor mele, în ciuda luptei mele de a fi diferită, independentă, eram incapabilă să gândesc limpede sau să iau propriile mele decizii.

Clara mă privi într-un fel aparte, de parcă îmi urmărea firul gândurilor. Am încercat să-mi maschez confuzia, spunând în grabă:

"Casa ta este minunată, Clara. Este foarte veche? "

"Bineînțeles," zise ea, însă nu explică dacă se referea la faptul că este o casă frumoasă sau veche.

Cu un zâmbet adăugă:

"Acum, că ai văzut casa. mă rog, jumătate din ea, avem o trebușoară de făcut. "

Luă o lanternă dintr-o comodă, iar din dulap scoase o jachetă chinezească vătuită și o pereche de ghete de munte. Mi-a spus că după ce luăm o gustare va trebui să le îmbrac pentru că vom face o plimbare.

"Dar tocmai am ajuns. " am protestat. "Nu se va lăsa în curând întunericul? "

"Ba da. Însă vreau să le duc într-un loc. pe dealuri, de unde poți avea o perspectivă asupra întregii case și a împrejurimilor. Cel mai bine este ca prima dată să vezi casa în acest moment al zilei. Noi toți am văzut-o pentru prima oară în amurg. "

"La cine te referi când spui noi? " am întrebat-o.

"La cei șaisprezece oameni care trăiesc aici. Evident Toți facem exact aceleași lucruri. "

"Practicați cu toții aceleași profesii?" am întrebat-o. Incapabilă să-mi ascund mirarea.

"Nu, ferească Dumnezeu! " zise ea. Acoperindu-și fața cu mâna în timp ce râdea. "Vreau să spun că orice este obligatoriu pentru unul dintre noi. Este obligatoriu pentru toți. Fiecare dintre noi

trebuie să vadă casa și împrejurimile în amurg, de aceea acum este momentul când trebuie să o faci și tu. "

"de ce mă incluzi și pe mine în toate acestea. Clara? "

"Hai să spunem din cauză că. Pentru moment, ești oaspetele meu. " "Îți voi întâlni și eu rudele mai târziu? "

"Îi vei cunoaște pe toți." mă asigură ea. "Deocamdată, nu suntem decât noi două în casă și câinele de pază. "

"Sunt plecați în voiaj? "

"Exact. Au plecat cu toții într-o călătorie mai lungă, iar cu păzesc casa împreună cu câinele. "

"Când se vor întoarce? "

"Peste câteva săptămâni, poate chiar luni. "

"Dar unde s-au dus? "

"Suntem în perpetuă mișcare. Mi se întâmplă să plec pentru câteva luni de zile și altcineva rămâne în locul meu să se ocupe de proprietate. "

Eram pe punctul de a întreba din nou unde erau când ea mi-a răspuns la întrebare.

"Sunt cu toții în India, " zise ea.

"Toți cincisprezece? " am întrebat neîncrezătoare.

"Nu-i așa că-i grozav? Va costa o avere! "

Spuse asta pe un ton ce caricaturiza așa de bine sentimentele mele interioare de invidie. Încât nu m-am putut abține să nu râd. Apoi îmi trecu prin minte că nu era prudent să fiu singură într-o casă atât de retrasă și goală, având-o doar pe Clara drept companie.

"Suntem singure, dar nu ai de ce să te temi în această casă. " zise ea cu o siguranță curioasă în voce. "Cu excepția, poate, a câinelui. Când ne vom întoarce de la plimbare ți-l voi arăta. Va trebui să fii foarte calmă când îl vei întâlni. Te va simți imediat și te va ataca, dacă va sesiza vreo urmă de ostilitate sau de frică în tine"

"Dar îmi este frică. " am izbucnit. Începând deja să tremur. Uram câinii de când eram copil, când unul din Dobermanii pinschers ai tatei a sărit pe mine și m-a trântit la pământ. Câinele nu m-a mușcat, a mârâit doar la mine. Arătându-și colții. Am țipat după ajutor, pentru că eram mult prea speriată ca să mă mișc. Mi-a fost atât de frică. Încât am făcut pe mine. Îmi aduc încă aminte cum frații mei și-au bătut joc de mine când m-au văzut, spunându-mi că sunt un bebeluș care ar trebui să poarte scutece.

"Nici mic nu-mi plac câinii deloc. " zise Clara, "dar al nostru nu

este tocmai un câine. E altceva. "

Asta îmi stârni interesul, deși nu-mi risipi presentimentele. "Dacă vrei să te răcorești mai întâi, te voi însoți spre dependințe. ca nu cumva să dai de câine. " zise ea.

Am dat din cap că da. Eram obosită și iritată. Mă ajunsese, în cele din urmă. Oboseala lungii noastre călătorii. Voiam să-mi spăl praful de pe față și să-mi descurc părul încâlcit și lipicios.

Clara mă purtă printr-un alt coridor după care. Afară, prin ușa din spate. La o oarecare distanță de corpul principal erau două clădiri mici.

"Aceasta este sala mea de gimnastică. " zise ea. Arătând spre una din ele. "Se află. de asemenea, dincolo de limitele talc. Cu excepția cazurilor în care n-am să vreau să le invit eu într-o zi. "

"Aici practici artele marțiale? "

"Da, " zise Clara sec. "În cealaltă clădire sunt dependințele. "

"Te aștept în camera de zi. Unde vom putea mânca niște sandvișuri. Dar nu le omori să-ți aranjezi părul. " zise ea. Înțelegându-mi parcă preocuparea, "aici nu există oglinzi. Oglinzile sunt asemenea ceasurilor: înregistrează trecerea timpului, iar ceea ce contează este să-l dai înapoi. "

Am vrut s-o întreb ce voia să spună prin a da timpul înapoi. Dar ea mă împinse spre clădirea anexă. Înăuntru am dat peste mai multe uși. Din moment ce Clara nu a menționat nimic despre accesul meu în partea stângă sau dreaptă a acestei clădiri și. Cum nu știam unde se afla toaleta, le-am explorat pe toate. de o parte a holului central erau șase closete mici. Fiecare având toalete joase din lemn. pe care stai în poziție ghemuit. Ceea ce le făcea neobișnuite era faptul că nu am remarcat nici mirosul specific al fosei septice, nici duhoarea insuportabilă a canalului de scurgere. Auzeam apa curgând pe sub toalete, dar nu puteam spune cum sau de unde venea.

De cealaltă parte a holului erau trei încăperi identice, frumos pardosite cu plăci de ceramică. Fiecare dintre ele conținea o cadă detașată, de modă veche, și un cufăr lung. pe care era așezat un ulcior plin cu apă și un vas de porțelan asortat. Nu exista nicio oglindă în acele camere, nici alte suprafețe de oțel în care mi-aș fi putut vedea fața. de fapt nu exista niciun fel de instalație de apă.

Am turnat puțină apă într-un lighean, mi-am spălat fata cu ea, apoi mi-am trecut degetele umede prin părul încurcat. În loc să folosesc unul din prosoapele turcești, albe și moi, de frică să nu le

murdăresc, mi-am șters mâinile pe o pânză ce se afla într-o cutie, pe ladă. Am respirat profund de câteva ori și mi-am dezmoțit gâtul înțepenit înainte de a merge să o întâlnesc din nou pe Clara.

Am găsit-o în camera de zi, aranjând florile într-o vază chinezească, albă cu albastru. Revistele care mai devreme fuseseră deschise, acum erau bine aranjate unele peste altele, iar lângă ele, era o farfurie cu mâncare. Îmi zâmbi când mă văzu.

"Arăți la fel de proaspătă ca un trandafir. " zise ea. "Servește un sandwich. Curând se va lăsa întunericul. Nu avem timp de pierdut. "

După ce am înfulecat jumătate dintr-un sandwich cu șuncă, mi-am pus în grabă jacheta și ghetele pe care mi le dăduse Clara și am ieșit din casă. Cărând fiecare câte o lanternă mare. Ghetele îmi erau prea strâmte și cea stângă mă rodea la călcâi. Eram sigură că o să-mi facă bășici, dar m-am bucurat pentru jachetă, pentru că seara s-a dovedit a fi rece. Mi-am ridicat gulerul și m-am încheiat până la gât.

"Vom face un tur. " zise Clara. "Vreau să vezi casa de la distanță și în amurg. Ți voi atrage atenția asupra anumitor lucruri, astfel încât să ți le aduci aminte, deci fi foarte atentă. "

Am urmat o poteca îngustă. În depărtare, silueta întunecată și ascuțită a lanțului montan estic se contura pe cerul purpuriu. Când am comentat despre cât de sinistru arătau. Clara mi-a replicat că motivul pentru care păreau atât de amenințători, era vechimea esenței lor eterice. Ea mi-a explicat că tot ceea ce există în domeniul vizibil și invizibil are o esență eterică și că omul trebuie să fie receptiv la aceasta pentru a ști cum anume să acționeze.

Ceea ce spunea mi-a amintit despre metoda mea de a privi spre sud pentru a dobândi cunoaștere interioară și direcție. Și. Înainte de a o putea întreba despre asta, ea continuă să vorbească despre munți, despre copaci și despre esența eterică a stâncilor. Auzind-o vorbind aveam impresia că ea asimilase cultura chineză până la punctul de-a se exprima în pilde, în felul în care oamenii înțelepți erau reprezentați în literatura orientală. Am realizat atunci că, la un nivel mai profund. Încercasem Să-i fac pe plac toată ziua. Era un sentiment ciudat, deoarece Clara era ultima persoană pe care aș fi dorit să o tratez cu condescendență. Obişnuiam să fac pe plac oamenilor slabi sau celor foarte puternici care mă dominau. Ia școală sau la serviciu. Însă Clara nu era niciuna. Nici alta.

"Acela e locul. " zise Clara, arătând spre o poieniță aflată undeva mai sus. "de acolo vei putea vedea casa. "

Am părăsit poteca și am pășit pe suprafața plană ce mi-o arătase. de acolo, vederea asupra văii de sub noi îți tăia respirația. Puteam vedea un pâlț de copaci verzi și înalți, înconjurați de suprafețe maronii mai întunecate. Însă nu și casa. Care era complet camuflată de copaci și arbuști.

"Casa este perfect orientată potrivit celor patru puncte cardinale. " zise Clara, arătând către o masă de verdeață. "Dormitorul tău este pe latura nordică, iar partea interzisă ție a casei se află pe latura sudică. Intrarea principală se află la est. Iar ușa din spate și patioul sunt la vest. "

Clara arătă cu mâna spre toate acele secțiuni, dar să mă omori și nu le vedeam. Tot ce eram capabilă să disting erau pete verzi întunecate.

"Ți-ar trebui raze X ca să vezi casa. " am mormăit. "Este complet ascunsă de copaci.

"Și niște copaci foarte importanți încă, " zise Clara binevoitoare, ignorându-mi indispoziția. "Fiecare dintre ci este o ființă individuală, cu un scop bine definit în viață. "

"Nu este de la sine înțeles că fiecare ființă de pe acest pământ are un scop în viață? " am răspuns eu arțăgoasă.

Ceva mă deranja în entuziasmul cu care Clara își prezenta proprietatea. Faptul că nu vedeam ceea ce ca îmi arăta, mă irita încă și mai mult. O puternică rafală de vânt făcu să mi se umfle jacheta la mijloc și atunci îmi trecu prin minte gândul că iritarea aceea ar putea fi rodul unei pure invidii.

"N-am vrut să sune jignitor, " se scuză Clara. "Ceea ce am dorit să spun este că orice și oricine se află în casa mea. se află pentru un motiv bine determinat. Iar asta include copacii, pe mine și, bineînțeles, pe tine. "

Am vrut să schimb subiectul, așa că. Din lipsă de ceva mai bun, am întrebat:

"Ai cumpărat această casă. Clara? "

"Nu. Am moștenit-o. Apartține familiei de generații deși. Datorită tulburărilor prin care a trecut Mexicul, casa a fost distrusă și reconstruită de mai multe ori. "

Am remarcat că mă simțeam mult mai bine când puneam întrebări simple, directe. Iar Clara îmi dădea răspunsuri prompte. Discuția ei despre esențele eterice fusese atât de abstractă. Încât aveam nevoie de un răgaz în care să discut despre lucruri lumești. Spre ciuda mea însă. Clara îmi tăie vorba și alunecă din nou pe

panta insinuărilor sale misterioase.

"Casa asta poartă amprenta tuturor acțiunilor locatarilor care trăiesc în ea. " zise aproape reverențios. "Trăsătura ei cea mai valoroasă este aceea de-a fi ascunsă. Se află acolo, sub ochii tuturor. "ansa nimeni nu o vede. Nu uita acest lucru, E foarte important! "

Cum aș, putea să uit. Mi-am zis eu. În ultimele douăzeci de minute mi-am omorât ochii în semîntuneric ca să văd casa. Aș fi vrut să am un binoclu, astfel mi-aș fi satisfăcut curiozitatea, înainte să pot face vreun comentariu. Clara începu să coboare dealul. Aș fi vrut să mai rămân puțin singură acolo, să respir aerul curat al nopții, dar mi-era teamă că nu am să găsesc drumul de întoarcere pe întuneric. Mi-am propus să mă întorc în acel loc pe lumină și să mă conving dacă era cu adevărat posibil să vezi casa așa cum spusese Clara.

Întorcându-ne pe același drum. Am ajuns cât ai clipi la intrarea din spate a casei. Era întuneric beznă. Tot ceea ce puteam vedea erau doar suprafețele mici iluminate de lanternele noastre. Ea lumină o bancă de lemn și-mi spuse să mă așez. Să-mi scol ghetele și jacheta și să le agăț după aceea în cuiarul de lângă ușă.

Eram înfometată. Nu-mi amintesc să-mi mai fi fost vreodată atât de foame dar. cu toate acestea. Mi-am zis că ar fi nepoliticos din partea mea să o întreb direct pe Clara dacă aveam să mâncăm sau nu. Probabil că ea se aștepta ca masa copioasă din Guaymas să ne fie suficientă pentru restul zilei. Totuși, judecând după dimensiunile Clarei, nu era genul care să facă economie la mâncare.

"Hai să mergem la bucătărie să vedem ce putem găsi de mâncare, " se oferă ea. "Dar înainte de asta am să-ți arăt unde se află dinamul și cum să-i dai drumul."

Mă ghidă cu lanterna de-a lungul potecii, ducând pe lângă un zid la o magazie acoperită cu tablă de oțel. Magazia adăpostea un mic generator diesel. Știam cum se pune în funcțiune, deoarece locuisem într-o casă la țară. Care avea același gen de generator, instalat în eventualitatea unei pene de curent. Când am tras mânerul am remarcat, privind pe fereastra magaziei, că numai o latură a casei și o parte a coridorului păreau a fi electrificate. Aici, toate luminile erau aprinse. În timp ce restul rămânea cufundat în întuneric.

"de ce nu ai electrificat toată casa? " am întrebat-o pe Clara. "Nu are niciun sens să lași cea mai mare parte a casei ne iluminată.

Dacă dorești. Ți pot monta eu instalația. " am adăugat eu dintr-un impuls.

Ea mă privi surprinsă.

"Adevărat? Ești sigură că n-ai să dai foc la casă, "

"Absolut sigură. Acasă obișnuiau să spună despre mine că fac minuni cu sârmele. Am lucrai o vreme ca ucenic electrician, până când electricianul a început să-mi facă avansuri. "

"Și cum ai reacționat? " întrebă Clara.

"I-am spus să-și bage, firele undeva și-am plecat. "

Clara izbucni într-un râs gutural. Nu știam ce găsea amuzant, faptul că am lucrat ca electrician sau că cineva îmi tăcuse avansuri.

"Mulțumesc pentru propunere, " zise Clara după ce și-a recăpătai vocea. "Dar casa este electrificată exact așa cum ne dorim. Noi folosim curentul electric doar acolo unde este necesar. "

Am presupus că cea mai mare nevoie era la bucătărie și. În consecință, că aceasta era partea luminată. Automat, am început să mă îndrept într-acolo. Clara mă trase de mânecă.

"Încotro?" întrebă ea. "La bucătărie. "

"Ai greșit direcția. " zise. "Ăsta-i Mexicul rural: nici bucătăria, nici baia nu se află în corpul principal al casei. Ce. Crezi că aici avem frigidere și aragaze?"

M-a condus pe lângă casă, a trecut de sala ei de gimnastică spre o altă clădire micuță, pe care nu o observasem înainte. Era aproape complet ascunsă de niște copaci înfloriți, puternic mirositori. Bucătăria era de fapt o cameră enormă, cu podeaua din plăci de teracotă, pereți proaspăt văruiți și un șir de lampioane strălucitoare atârând din plafon. Cineva își dăduse foarte multă osteneală să introducă instalații moderne, însă dispozitivele erau vechi: de fapt. Păreau a fi chiar antice. de o parte a camerei se afla o uriașă sobă de fier cu lemne în care. În mod surprinzător, părea să ardă focul. Dedesubt, soba era prevăzută cu un picior și avea un horn ce ieșea la suprafață printr-o gaură din tavan. de cealaltă parte se aflau două mese lungi ca pentru picnic, cu bănci plasate de ambele părți. Chiar lângă ele era o masă de bucătărie cu un front negru de lucru, de vreo șapte-opt centimetri grosime. Suprafața lemnului arăta uzată, indicând că fusese intens întrebuințată.

Atârând de cârlige, strategic plasate de-a lungul pereților, erau coșuri, cratițe și oale de metal și o mulțime de alte ustensile de bucătărie. Întreaga cameră avea acru unei bucătării rustice, dar confortabil utilizate, asemeni celor ce pot fi întâlnite în anumite

reviste.

Pe sobă se aflau trei oale de pământ cu capac. Clara m-a imitat să mă așez la una din mese. Apoi. Ea s-a îndreptat spre sobă și. cu spatele la mine. Își făcu de lucru, amestecând și servind. În câteva minute așezase deja în fața mea o tocană cu carne. Orez și fasole.

"Când ai pregătit toată mâncarea asta? " am întrebat, sincer mirată, deoarece practic nu avusese timp să o facă.

"Le-am învățat la rezezeală și le-am pus pe sobă înainte de-a pleca, "zise ea încet.

Cât de fraieră crede că sunt? Am gândit eu. Mâncarea asta avea nevoie de ore întregi pentru a fi gata. Ea râse, conștientă de starea mea de scepticism.

" Ai dreptate, " zise ea. Renunțând parcă să se mai prefacă.

"Avem un îngrijitor care ne pregătește câte ceva de mâncare din când în când. "

Îngrijitorul este aici. Acum? "

"Nu. Nu. Trebuie să fi fost de dimineață, dar acum a plecat. Mănâncă și nu te îngrijora pentru niște lucruri atât de lipsite de importanță. "

Clara și casa ei sunt pline de surprize - a fost gândul care mi-a trecut prin minte, dar eram prea obosită și înfometată ca să mai pun întrebări sau să mă mai gândesc la lucruri care nu erau urgente. Am mâncat cu lăcomie. Creveții uriași pe care îi îngurgitasem la prânz mi se topiseră de mult în stomac. Pentru o persoană mofturoasă la mâncare. Înfulecam ca un lup. În copilărie eram mereu mult prea nervoasă pentru a mă relaxa și bucura de masă. Anticipam întotdeauna câte vase aveam de spălat după aceea. Ori de câte ori frații mei foloseau inutil o farfurie sau o lingură, mi se strângea inima. Eram convinsă că foloseau în mod intenționat cât mai multe vase. Doar pentru ca cu să am ce spăla. Colac peste pupăză, la fiecare masă. Lata găsea de cuviință să se certe cu mama Știa că educația ci o împiedica să plece de la masă înainte ca toată lumea să fi terminat de mâncat și tocmai atunci își revărsa asupra ci toate durerile și nemulțumirile.

Clara mi-a spus că nu e nevoie să spăl vasele, deși m-am oferit să o ajut. Ne-am îndreptat spre camera de zi. Una dintre acelea pe care. Aparent, nu simțise nevoia să le ilumineze, căci se afla în întuneric beznă. A aprins o lampă cu gaz. Nu văzusem în viața mea lumina unei astfel de lămpi. Era strălucitoare și stranie și. În același timp. Blândă. Umbre pâlpâinde pluteau peste tot. Mă

simțeam ca într-o lume de vis, departe de realitatea luminii electrice. Clara. Casa. Camera. Toate păreau să aparțină unui alt timp. Unei alte lumi.

"Ți-am promis că îți voi face cunoștință cu câinele nostru, " începu Clara, așezându-se pe canapea. "Câinele e chiar un membru al familiei. Trebuie să fii foarte atentă cu ceea ce simți sau spui în prezența lui. "

M-am așezat lângă ea.

"Spui că e sensibil și nervos? " am întrebat, așteptând cu groază întâlnirea.

"Sensibil, da. Nervos, nu. Cred la modul cel mai serios că acest câine este o creatură extrem de evoluată, dar. Fiind câine. Îi este foarte greu. Dacă nu imposibil, biciului suflet să-și transceadă condiția de sine. "

Am izbucni în râs la ciudățenia ideii că un câine ar fi conștient de sine. I-am arătat Clarei absurditatea afirmației sale.

"Ai dreptate. " încuviință Clara. "Nu trebuia să folosesc cuvântul sine. Aș spune mai degrabă că este copleșit de sentimentul de autoimportanță. "

Știam că-și bătea joc de mine și râsul mi-a devenit mai rezervat.

"Poți să râzi. Dar vorbesc foarte serios. " spuse Clara cu voce scăzută. "Te las să judeci singură. "

Se aplecă spre mine și. Vorbind în șoaptă. Îmi spuse:

"Pe la spate îi spunem sapo. Care înseamnă broască în spaniolă, pentru că seamănă cu o broască râioasă uriașă. Dar să nu îndrăznești să-l numești așa în față. că sare la tine și te face bucăți. Acum. Dacă nu mă crezi sau dacă ești suficient de îndrăzneată sau stupidă încât să încerci să i-o spui și câinele se înfurie, nu-ți rămâne decât un singur lucru de făcut. "

"Care anume? " am întrebat, râzând iarăși de ca deși. de data aceasta, cu o urmă de teamă.

"Să adaugi repede că cu sunt cea care arată ca o broască râioasă albă. Adoră să audă asta. "

Nu aveam de gând să îi cad în plasă. Mă consideram prea sofisticată ca să cred asemenea tâmpenii.

"Probabil că l-ai antrenat să reacționeze negativ la auzirea cuvântului 'sapo'. " am comentat eu. "Am dresat câini la viața mea. Sunt convinsă că nu sunt atât de inteligenți încât să înțeleagă ce vorbește lumea despre ei. Darămite să se mai și jignească. "

"Atunci hai să facem în felul următor. " propuse Clara. "Ți-l

prezint, apoi ne uităm împreună în cărți de zoologic după fotografii cu broaște și discutăm pe scama lor. Apoi. Ia un moment dat. tu îmi vei spune foarte liniștit: Arată într-adevăr ca o broască râioasă", și o să vedem ce se întâmplă. "

Înainte ca eu să-i accept sau să-i refuz propunerea. Clara ieși printr-o ușă laterală și mă lăsă singură. M-am asigurat în sinea mea că sunt complet stăpână pe situație și că nu am s-o las pe femeia aceasta să mă facă să cred absurdități de genul că un câine posedă un grad înalt de conștiință de sine.

Taman mă încurajam ca să mă pol impune mai mult. Când Clara apărui cu cel mai mare câine pe care-l văzusem vreodată. Era un mascul masiv, cu labe groase de mărimea farfuriilor de cafea. Părul îi era negru, strălucitor, iar ochii săi galbeni îți trimiteau privirea cuiva plictisit de viață. Avea urechile rotunde, iar fața buhăită și bolul pline de culc în părți. Clara avea dreptate, semăna cumplit cu o broască râioasă uriașă. Câinele veni chiar lângă mine și se opri. Apoi se uită la Clara ca și cum aștepta ca ea să îi spună ceva.

"Taisha. Dă-mi voie să ți-l prezint pe prietenul meu. Manfred. Manfred. ca este Taisha. "

Mi-a venit să întind mâna și să-i strâng laba, însă Clara a scuturată din cap. atenționându-mă să nu o fac.

"Foarte încântată să le întâlnesc. Manfred. " am spus încercând să nu râd sau să sune temător.

Câinele se dădu mai aproape și începu să mă adulmece între picioare. Dezgustată, am sărit înapoi dar, în aceeași clipă, el s-a întors și m-a lovit cu labele din spate, direct sub articulația genunchiului, făcându-mă să-mi pierd echilibrul. Următorul lucru de care îmi amintesc este că eram în genunchi, apoi în patru labe pe podea și că bestia mă lingea pe obraz. După aceea, înainte să mă pot ridica sau chiar să mă rostogolesc, câinele se băși exact în nasul meu.

Am sărit în picioare urlând. Clara râdea atât de tare, că nu reușea să spună un cuvânt. Aș fi putut să jur că Manfred râdea și el. Era așa de încântat, că se proptise de Clara și se uita la mine cu coada ochiului, zgâriind podeaua cu labele sale uriașe din față.

Am fost atât de ofensată, încât am țipat:

"La dracu, de câine râios împuțit ce ești! "

Într-o clipă câinele sări și mă îmbrânci cu capul. Am căzut pe spate, cu câinele deasupra mea. Botul îi era la numai câțiva

centimetri de fața mea. Am văzul o uitătură furioasă în ochii lui galbeni. Mirosul respingător al respirației lui era suficient pentru a te face să vomți, iar eu eram categoric pe punctul de-a o face. Cu cât strigam mai tare după Clara să ia câinele ăla nenorocit de pe mine, cu atât mârâitul acestuia devenea mai feroce. Eram pe punctul de a leșina de frică, când am auzit-o pe Clara acoperind mârâitul câinelui și strigătele mele.

“Spune-i ce ți-am zis. Spune-i repede!”

Eram prea înspăimântată pentru a putea vorbi. Exasperată, Clara a încercat să dea câinele la o parte trăgându-l de urechi, dar asta nu a făcut decât să înfurie bestia și mai tare.

“Spune-i! Spune-i ce ți-am zis!” urlă Clara.

Eram atât de îngrozită, că nu-mi aminteam ce anume să spun. Și, când eram cât pe-acți să leșin, mi-am auzit vocea strigând foarte strident:

“Scuză-mă! Clara este cea care arată ca o broască râioasă.”

În acel moment, câinele se opri din mârâit și se dădu jos de pe pieptul meu. Clara mă ajută să mă ridic și mă conduse spre canapea. Câinele ne urmă îndeaproape, ca și când o ajută. Clara îmi dădu niște apă caldă să beau. Care îmi accentuă starea de vomă. Abia am putut ajunge până în cealaltă parte a casei, unde mi s-a făcut cumplit de rău.

Mai târziu, pe când mă odihneam în sufragerie. Clara mi-a sugerat să ne uităm cu Manfred în cartea despre broaștele râioase pentru a-mi da ocazia să repet că ea era aceea care semăna cu o broască râioasă albă. Spunea că trebuia să șterg orice confuzie din mintea lui Manfred.

“Faptul că este câine îl amărăște foarte tare.” explică ea. “Bietul de el! Nu vrea să fie așa, dar nu are ce face. Ia foc. Ori de câte ori simte că cineva își bate joc de el.”

I-am spus că în starea în care mă aflam, nu eram un subiect grozav pentru alte experimente privitoare la psihologia câinilor. Clara, însă, a insistat să-mi duc rolul până la capăt. Imediat ce a deschis cartea, Manfred veni să se uite la poze. Ea îl necăjea și glumea pe seama ciudățeniei broaștelor, spunând că unele dintre ele erau chiar de-a dreptul urâte. Mi-am revenit în final și am intrat în joc. Am rostit cuvintele “broască râioasă” și pe cel spaniol “sapo”, cât am putut de des și de tare în contextul conversației noastre absurde. Însă fără nicio reacție din partea lui Manfred. Părea la fel de plictisit ca atunci când l-am văzut prima oară.

Când, conform înțelegerii avute, am spus cu voce tare că. Fără niciun dubiu. Clara arată ca o broască râioasă. Manfred începu imediat să dea din coadă și să dea semne de adevărată vioiciune. Am repetat fraza cheie de mai multe ori și, cu cât o repetam mai des, cu atât câinele se agita mai tare. Am avut atunci un moment de inspirație și am spus că sunt o broască râioasă slăbănoagă, care încearcă din greu să-i semene Clarei. La replica asta, Manfred a sărit în picioare, ca ars. Iar când Clara mi-a spus:

"Exagerezi, Taisha." am crezut într-adevăr că Manfred era așa de încântat, încât nu a mai putut rezista și a zbughit-o afară din cameră.

M-am sprijinit de canapea, buimăcită. În ciuda tuturor evidențelor, în adâncul sufletului mi-era greu să cred, totuși, că un câine putea reacționa la o poreclă derogatorie în felul în care o făcea Manfred.

"Spune-mi. Clara. " am zis eu. "care-i trucul? Cum ți-ai dresat câinele ca să reacționeze astfel?"

"Ce ai văzut nu e niciun truc. " replică ea. "Manfred este o ființă necunoscută, misterioasă. Nu există decât un singur om pe lume care îi poale spune sapo sau săpito - broscuță. În față. Fără să-i stârnească furia. Îl vei întâlni într-una din zilele acestea. El. Este răspunzător de taina lui Manfred. de aceea. El este singurul în măsură să-ți explice toate astea. "

Clara se ridică brusc.

"Ai. Avut o zi lungă. " zise ea. Întinzându-mi lampa cu gaz. "Cred că e timpul să mergi la culcare. "

M-a condus spre camera pe care mi-o pregătise.

"Vei găsi înăuntru tot ce-ți trebuie. " zise ea. "Oala de noapte se altă sub pat. În cazul în care ți-e frică să ieși afară. Sper că te vei simți bine. "

Cu o bătaie pe braț. Dispăru pe coridorul întunecat. Nu aveam habar unde se găsea dormitorul ci. Mă întrebam dacă nu cumva era în aripa casei în care nu mi-era permis să pun piciorul. Îmi spusese noapte bună într-un fel așa de straniu, încât, pentru moment, am rămas acolo cu mâna pe clanță, făcând tot felul de presupuneri.

Am intrat în camera mea. Lampa răspândea umbre pretutindeni. Florile din glasta ce fusese în salon și pe care Clara trebuie să o fi așezat pe masa din camera mea. Proiecta pe podea umbre în forme de vârtej. Cufărul sculptat devenise o masă de nuanțe de gri palpânde: stâlpii palului erau linii ce se curbau pe

pereți asemeni unor șerpi. Deodată, am pătruns motivul prezenței în cameră a etajerei de mahon plină cu figurine și a obiectelor cloazionate. Lumina lămpii le transformase complet, creând o lume fantastică. Cloazonul și porțelanul nu se potrivesc cu lumina electrică - a fost gândul care mi-a venit în minte.

Am vrut să explorez camera. Însă eram frântă de oboseală. Am așezat lampa pe măsuta de lângă pal și m-am dezbrăcat. Pe spătarul scaunului atârna o cămașă de noapte de muselină, cu care m-am îmbrăcat. Părea să-mi fie pe măsură sau cel puțin nu măturam podeaua cu ea.

M-am urcai în palul moale și m-am rezemat cu spatele de perne. Nu am stins lampa imediat: mă intrigau umbrele suprarealiste de pe pereți. Mi-am amintii un joc pe care îl jucam la culcare, pe când eram copil: număram umbrele tuturor obiectelor proiectate pe pereții camerei pe care le puteam recunoaște.

Briza ce sufla prin fereastra pe jumătate deschisă făcea ca umbrele de pe pereți să tremure ușor. În starea mea de epuizare îmi imaginam că văd umbre de animale, copaci și păsări zburând. Apoi. Într-o pală de lumină gri. Am văzul conturul vag al unui cap de câine. Avea urechi rotunde și un bol turtii și plin de culc. Părea să-mi facă cu ochiul. Știam că era Manfred.

O mulțime de sentimente și întrebări ciudate au început să-mi umble prin minte. Cum aș putea clasifica evenimentele de peste zi? Nu găseam o explicație satisfăcătoare niciunuia dintre ele. Lucrul cel mai neobișnuit era acela că știam cu siguranță că ultima mea remarcă - aceea ca eram o broască râioasă slăbănoagă ce dorea să-i semene Clarei - stabilise o legătură afectivă între mine și Manfred. Știam, de asemenea fără urmă de dubiu, că nu mă puteam gândi la el ca la un câine obișnuit și mai ales că nu-mi mai era frică de el. În ciuda neîncrederii mele. se pare că poseda o inteligență deosebită care îi permitea să înțeleagă ce anume spuneam eu și Clara.

Vântul dădu dintr-o dată perdelele într-o parte, transformând umbrele într-o boare licărindă. Figura câinelui începu să se contopească cu celelalte semne de pe perete pe care mi le închipuiam a fi farmece, ce-mi vor da puterea să întâmpin noaptea.

Este uluitor, am gândit, cum mintea își putea proiecta propriile experiențe pe pereții goi. ca și cum ar fi fost un aparat de filmat care înmagazinase role nesfârșite de film.

Umbrele au tremurat când am coborât fitilul lămpii și ultima

picătură de lumină s-a scurs din cameră, lăsându-mă în întuneric absolut. Nu-mi era frică; iar faptul că mă aflu într-un pat străin. Într-o casă străină, nu mă afecta. Mai devreme. Clara spusese că aceasta era camera mea și. la scurt timp după ce m-am aflat înăuntru, m-am simțit într-adevăr ca acasă. Aveam un sentiment puternic că eram protejată.

Ațintindu-mi privirile în întunericul din fața mea, am observat că aerul din cameră devenea efervescent. Mi-am amintit ce spusese Clara despre casă și anume că aceasta era încărcată cu o energie imperceptibilă, asemenea curentului ce trece prin firele electrice. Nu realizasem acest lucru mai devreme, din cauza agitației. Acum însă. În tăcere absolută, auzeam distinct un bâzâit ușor și vedeam balonașe infime agitându-se peste tot prin cameră cu o viteză extraordinară. Se ciocneau cu frenezie unul de altul, scoțând un bâzâit asemănător zumzăitului unui roi de albine. Camera, casa întreagă, părea să fie încărcată de un subtil curent electric ce-mi umplea toată ființa.

"Ai dormit bine? " m-a întrebat Clara când am intrat în bucătărie.

Se pregătea să se așeze la masă ca să mănânce. Deși nu-mi spusese cu o noapte în urmă la ce oră avea să se servească micul dejun, am observat că mi se pregătise deja o farfurie.

"Am dormit buștean. " am spus cu sinceritate.

M-a invitat să iau loc lângă ea și mi-a servit o porție mare de came tocată și condimentată. I-am mărturisit că-mi fusese întotdeauna dificil să mă trezesc într-un pat străin. Tatăl meu își schimbase foarte des slujba, iar noi trebuia să ne mulăm odată cu el, oriunde exista un post disponibil. Mă îngrozea să mă trezesc dimineața, dezorientată. Într-o casă nouă. de această dată însă, acea spaimă nu se materializase. Sentimentul care m-a încercat la trezire, a fost acela că atât camera cât și patul, fuseseră întotdeauna ale mele.

Clara mă ascultă foarte atent și dădu din cap.

"Asta pentru că ești în armonie cu persoana căreia îi aparține camera, " zise ea.

"A cui e această cameră?" am întrebat curioasă.

"Vei afla într-o zi, " zise ea, adăugându-mi pe farfurie o porție zdravănă de orez lângă cea de came și îmi întinse o furculiță.

"Mănâncă. Vei avea nevoie de toată puterea astăzi. "

Nu m-a lăsat să vorbesc până când nu am terminal ce aveam în

farfurie.

"Ce vom face azi?" am întrebat în timp ce ea strângea masa.

"Nu noi," mă corectă ea. "Tu vei merge într-o peșteră unde îți vei începe recapitularea."

"Unde voi începe ce? "

"Ți-am spus aseară că toți și toate în această casă au un motiv de-a se afla aici. Inclusiv tu. "

"De ce mă aflu aici. Clara? "

"Motivul pentru care te afli aici va trebui să-ți fie explicat treptat. " zise ea. "Cel mai simplu ar fi să spunem că te afli aici pentru că îți place, indiferent de ce ai putea să-ți închipui. Un alt doilea motiv. Mai complex. Este acela că te afli aici pentru a învăța și practica un exercițiu fascinant, numit recapitulare. "

"ce este acest exercițiu? În ce constă? "

"Îți voi vorbi despre el când vom ajunge la grotă. "

"De ce nu-mi poți spune acum? "

"Fii îngăduitoare cu mine. Taisha. Nu pol răspunde deocamdată tuturor întrebărilor tale. Deoarece nu ai suficientă energie pentru a face față răspunsurilor. Mai târziu, tu însăși vei înțelege de ce anume este dificil să explici unele lucruri. Pune-ți ghetetele de munte și să mergem. "

Am ieșit din casă și am urcat colinde joase dinspre est. Urmând aceeași potecă din noaptea precedentă. După o scurtă plimbare, am zărit aceeași poieniță netedă, pe care intenționasem să o revăd. Fără s-o mai aștept pe Clara să mă conducă, m-am îndreptat spre ea. Căci eram nerăbdătoare să aflu dacă puteam vedea casa pe lumină. Am cercetat din priviri depresiunea ca o marmită. Închisă între dealuri și care era acoperită de frunziș verde. Dar, deși era o zi senină și însorită, n-am putut desluși nici cea mai mică urmă de clădire. Un lucru era evident: erau încă și mai mulți copaci uriași decât îmi aminteam să fi văzut cu o noapte în urmă.

"Cu siguranță că recunoști împrejurimile casei. " zise Clara. "este punctul acela roșiatic de lângă pâlcul de mesquite. "

Am tresărit fără să vreau căci. Fiind atât de absorbită să cercetez valea, nu o auzisem pe Clara apropiindu-se în spatele meu.

Ca să mă ajute să-mi focalizez atenția, mi-a indicat o anumită secțiune a masei de verdeață de sub noi. M-am gândit ca. Din politete, să-i spun că o vedeam, așa cum procedam de obicei cu oamenii, dar nu voiam să-mi încep ziua făcându-i din nou pe plac și am tăcut. În plus. Era ceva atât de fermecător în acea vale ascunsă,

că mi-a tăiat respirația. O priveam atât de absorbită. Încât am amețit. Cu spatele sprijinit de o stâncă, m-am lăsat purtată de misterul din vale. Și chiar m-a dus. Aveam senzația că sunt la un picnic, unde petrecerea era în toi. Auzeam râsul oamenilor...

Reveria mea luă sfârșit când Clara mă ridică în picioare apucându-mă de subțiori.

"Dumnezeule. Taisha! " exclamă ea. "Ești mai ciudată decât mă așteptam. Pentru o clipă, am crezut că te-am pierdut. "

Voiam să-i povestesc ce anume am visat, căci eram sigură că adormisem pentru câteva secunde. Ea însă ca nu păru interesată și porni la drum.

Clara avea mersul hotărât al unui om care știe ce vrea de la viață, și se duce direct la țintă. Eu, pe de altă parte, mergeam fără niciun rost în spatele ei. Încercând să țin pasul fără să mă împiedic. Am mers într-o tăcere absolută. După o bună jumătate de oră de mers, ne aflam lângă o formațiune de stânci, pe lângă care eram sigură că mai trecusem ceva mai devreme.

"N-am mai trecut pe aici? " am întrebat, spărgând liniștea.

Dădu din cap că da "Ne învârtim în cerc. ' admise ea. "Ceva ne urmărește, și dacă nu reușim să ne debarasăm de asta, se va ține după noi până la grotă. "

M-am întors să văd dacă era cineva în spatele nostru, dar nu am putut distinge altceva decât tufișurile și ramurile contorsionate ale copacilor. M-am grăbii să o ajung din urmă pe Clara și m-am împiedicat de un ciot. Speriată, am scos un țipăt, căzând în față. Cu o viteză incredibilă. Clara mă apucă de braț și. Plasându-și piciorul în fața mea. mă opri din cădere.

"Nu ești prea bună la mers. Așa-i? "

I-am mărturisit că nu fusesem niciodată o bună sportivă, că am crescut cu gândul că mersul pe munte era pentru oamenii primitivi, de la țară. Nu pentru orașenii educați. Plimbarea la poalele munților nu găseam că era o experiență agreabilă. Și. cu excepția perspectivei asupra proprietății sale, restul peisajului, pe care alții I-ar fi putut considera absolut încântător, mă lăsa indiferentă.

"Cu atât mai bine, *" zise Clara. "Nu te afli aici ca să admiri peisajul. Trebuie să-ți concentrezi atenția asupra potecii. Și ferește-te de șerpi! "

Fie că erau sau nu șerpi în zonă. Avertismentul său avu darul de a-mi fixa atenția asupra drumului. Pe măsură ce înaintam, respiram tot mai greu. Ghetele cu care Clara mă echipase îmi

atârnau ca niște greutatea de plumb în picioare. Mă chinuiam să-mi dezlipesc tălpile de pe pământ, pentru a le putea pune una în fața celeilalte.

"Această plimbare în natură este absolut necesară? " am întrebat în cele din urmă.

Clara se opri în drum și se întoarse spre mine. "Înainte de a putea discuta despre ceva semnificativ, va trebui ca măcar să fii conștientă de climatul complicat în care trăiești. " zise ea. "Eu fac tot ce-mi stă în putință să te ajut să realizezi acest lucru."

"Despre ce vorbești? " am întrebat. "Ce climat? "

Vechea mea proastă dispoziție puse din nou stăpânire pe mine.

"Mă refer la barajul. Tău de sentimente și gânduri obișnuite, la istoria ta personală. " explică ea. "Tot ceea ce te determină să fii ceea ce-ți închipui că ești: o persoană unică și deosebită. "

"Ce defect au sentimentele și gândurile mele?" am întrebat

Afirmațiile ei de neînțeleles începuseră să mă agaseze.

"Genul acela de sentimente și gânduri sunt sursa tuturor necazurilor noastre." declară ea.

Cu cât vorbea mai enigmatic, cu atât frustrarea mea devenea mai mare. În acel moment îmi venea să mă iau la palme pentru faptul de-a fi acceptat imitația acestei femei. Reacția era, însă, tardivă.

Temerile care mocniseră în mine atâta vreme, acum explodau în forță. Mi-a trecut prin minte că ar putea fi o psihopată care, în orice moment, putea scoate un cuțit să mă omoare. Gândindu-mă mai bine. Am realizat că. Fiind antrenată în artele marțiale așa cum evident fusese, nici măcar nu avea nevoie de cuțit. O singură lovitură cu piciorul ei vânjos mă putea da gata. Era floare la ureche pentru ea. Deși mai în vârstă decât mine, era infinit mai puternică. Mă și vedeam sfârșind ca o altă statistică, o persoană dispărută despre care nu se mai știa nimic. Am încetinit voluntar pasul pentru a mări distanța dintre noi.

"Nu aluneca într-o stare de spirit așa de morbidă. " zise Clara, pătrunzând, fără doar și poate, în gândurile mele. "Tot ceea ce am dorit aducându-te aici. A fost să te ajut să te pregătești ca să-ți înfrunți viața cu ceva mai multă grație. Dar se pare că tot ce am reușit să fac a fost să-ți provoc o cascadă de suspiciuni și temeri respingătoare."

M-am simțit prost de-a fi avut astfel de gânduri. Mă uimea să constat câtă dreptate avusese referitor la suspiciunile și fricile mele

și cum. Dintr-o singură lovitură, reușise să-mi calmeze zbuciumul interior. Aș fi vrut să-mi pot cere scuze și să-i împărtășesc ce se petrecea în sufletul meu, însă nu eram pregătită pentru asta. Făcând-o, m-ar fi pus într-un dezavantaj și mai mare.

“Ai o putere ciudată să-mi liniștești mintea, Clara,” am spus în schimb. “În Orient ai învățat să faci asta?”

“Nu-i mare scofală,” admise ea, “și asta nu pentru că mintea ta este ușor de domolit, dar pentru că toți suntem la fel. Pentru a te înțelege pe tine în amănunt, tot ce trebuie să fac este să mă cunosc pe mine. Iar de cunoscut, îți jur că mă cunosc.” “Acum, hai să ne continuăm drumul. Aș vrea să ajungem la grotă înainte să te prăbușești complet.”

“Mai spune-mi o dată, Clara, ce vom face în grotă aceea?” am întrebat, nedorind să continui să înaintez.

“Te voi învăța lucruri de neînchipuit.”

“Ce fel de lucruri?”

“Vei afla curând,” zise ea, uitându-se la mine cu ochi mari.

Doream cu ardoare mai multe amănunte, dar înainte să o pot antrena în discuție, ea urcase deja jumătate din panta următoare. Mi-am târât picioarele și am urmat-o încă vreo patru sute de metri până când, în sfârșit, ne-am așezat lângă un pârâu. În acel loc frunzișul copacilor era atât de dens, încât nu se mai vedea cerul. Mi-am scos ghetetele. Aveam o bășică la călcâi.

Clara apucă un băț foarte ascuțit și mă înțepă în picior, între degetul mare și următorul. Ceva asemănător unui curent electric ușor mi-a străbătut gambele și a urcat spre zona interioară a coapselor. Apoi m-a pus să îngenunchez în patru labe și, luându-mi fiecare picior în parte, mi-a răsucit tălpile în sus. Înțepându-mă exact în punctul de sub protuberanța degetului mare. Am urlat de durere.

“Hai că nu a fost chiar așa de rău. ” zise ea pe tonul unei persoane obișnuite să trateze bolnavi. “Medicii chinezi clasici obișnuiau să folosească această tehnică pentru a-i stimula și revigora pe cei slabi și lipsiți de putere sau pentru a crea o stare specială de atenție. Astăzi, însă. Asemenea învățătură clasică este pe cale de dispariție. ”

“De ce asta. Clara? ”

“Deoarece accentul pus orientarea pragmatico-materialistă a determinat omul să se îndepărteze de studiile sale esoterice. ”

“La asta le refereai când îmi spuneai în deșert că legătura cu

trecutul s-a rupt?"

"Da. Discontinuități de mare amplitudine produc întotdeauna schimbări profunde în însăși structura energetică a lucrurilor, iar aceste schimbări nu au loc întotdeauna spre bine. "

Mi-a spus să bag picioarele în apă și să simt pietrele netede de pe fund. Apa era rece ca gheața și m-a făcut să tremur involuntar.

"Mișcă-ți picioarele din glezne. În sensul acelor de ceasornic. " îmi sugerează ea. "Lasă curgerea apei să-ți îndepărteze oboseala, "

După câteva minute de rotire a gleznelor, m-am simțit revigorată, dar picioarele îmi erau aproape înghețate.

"Acum încearcă să simți toată tensiunea cum curge spre picioare, după care arunc-o afară printr-o mișcare bruscă a gleznelor în lateral. Astfel vei scăpa de frig. "

Am continuat să arunc apa cu picioarele, în apă. Până când acestea mi-au amorțit.

"Nu cred că servește la ceva. Clara, " am zis. Scoțând picioarele din apă.

"Asta pentru că nu-ți dirijezi tensiunea în exterior. " zise ea. "Apa curgătoare îndepărtează oboseala, frigul, boala și orice alt lucru neplăcut dar, pentru ca asta să se întâmple, trebuie să o intenționezi. Făcând altfel, vei putea să dai din picioare până când pârâul va seca și tot fără vreun rezultat. "

A mai adăugat că dacă acest exercițiu este practicat în pat. Atunci trebuie să ne folosim imaginația pentru a vizualiza o apă curgătoare.

"Ce înțelegi mai exact prin a intenționa? " am întrebat, ștergându-mi picioarele cu mânecile jachetei.

După ce le-am frecat zdravăn, până la urmă s-au încălzit.

Intenția este puterea care susține universul întreg, " zise ea. "Este forța care asigură ca fiecare lucru să se concentreze într-o esență: determină ca lumea să se întâmple "

Nu-mi venea să cred că ascultam tot ceea ce-mi spunea. O schimbare majoră avusese cu certitudine loc. transformându-mi obișnuita indiferență plictisită în cea mai nemaipomenită stare de alertă. Nu era aceea că înțelegeam ce-mi spunea Clara, pentru că nu înțelegeam. Ceea ce m-a surprins era faptul că o puteam asculta fără să mă irit și fără să-mi pierd puterea de concentrare.

"Mi-ai putea descrie mai clar această forță? " am întrebat.

"Nu există cu adevărat niciun mod de a vorbi despre asta decât, bineînțeles, metaforic. " zise ea.

Mătură pământul cu talpa pantofului, dând frunzele uscate la o parte.

"Sub frunzele uscate se află solul, enormul pământ. Intenția este principiul ce stă la baza oricărui lucru. "

Clara luă apă cu mâinile făcute căuș și se stropi pe față. M-am minunat o dată în plus de pielea ci lipsită de riduri. de data aceasta am făcut chiar un comentariu despre aparența ci tânără.

"Felul în care arăt este o chestiune de păstrare a ființei mele interioare în echilibru cu mediul înconjurător. " zise ea scuturându-și apa de pe mâini.

"Tot ce facem depinde de acest echilibru. Putem fi tineri și vibrând de energie, asemeni acestui pârâu sau bătrâni și siniștri ca munții de lavă din Arizona. Totul depinde de noi. "

M-am surprins întrebând-o. ca și cum credeam cele ce-mi spunea, dacă exista o calc de a dobândi echilibrul despre care vorbea. Fa dădu din cap că da.

"Cu siguranță că poți. " zise. "Și vei reuși, practicând exercițiul unic pe care te voi învăța: recapitularea. "

"Abia aștept să-l învăț. " am spus. Încălțându-mi ghetete.

Apoi. Fără un motiv explicabil, am devenit extrem de agitată, încât am sărit în picioare spunând:

"N-ar trebui să o luăm din loc?"

"Am ajuns deja." anunță Clara și arată spre o mică grotă din peretele unei coline.

Uitându-mă la ea. Toată emoția se scurse din mine. Gaura aceea căscată avea ceva amenințător și rău-prevestitor în ea. Dar era și îmbietoare în același timp. Am simțit un imbold foarte puternic de a o explora, și totuși mă temeam de ceea ce voi putea găsi înăuntru, îmi imaginam că ne aflam undeva în proximitatea casei; gând pe care îl găseam reconfortant. Clara mă informă că acest loc era unul de putere, pe care vechii învățați chinezi, cei ce practica feng-shui². L-ar fi ales fără îndoială ca amplasament pentru templu.

"Aici. Elementele apă. Lemn și aer sunt în perfectă armonie." zise ea. "Energia circulă din abundență. Vei înțelege despre ce vorbesc în clipa în care vei intra în grotă. Trebuie să folosești energia acestui loc unic. ca să te purifici."

"Vrei să spui că sunt nevoită să rămân aici?"

² feng-shui (chin.) = practică ce se referă pe de o parte la folosirea și restructurarea energiilor benefice ale pământului în scopul construirii caselor de locuit și, pe de alta, la echilibrarea energiilor din locuință. (N. T.)

“Nu știi că în Orientul Antic călugării și erudiții obișnuiau să se retragă în peșteri?” întrebă ea. “Faptul că erau înconjurați de pământ îi ajuta să mediteze.”

Mă îndemnă să mă strecur în grotă. Îndrăzneată, mi-am făcut loc înăuntru, alungându-mi din minte toate gândurile despre lilieci și păienjeni. Era întunecată și rece și nu era loc decât pentru o singură persoană. Clara mi-a spus să mă așez cu picioarele încrucișate și să mă sprijin cu spatele de perete. Am ezitat, nedorind să-mi murdăresc jacheta, dar odată ce m-am lăsat pe spate, m-am simțit ușurată că mă pot odihni. Deși eram prinsă ca într-o menghină, capul atingându-mi tavanul și solul presându-mi puternic pe zona coccisului, grotă era departe de a fi claustrofobică. Un curent ușor de aer. Aproape imperceptibil, circula prin ea. M-am simțit revigorată, exact așa cum spusese Clara. Tocmai mă pregăteam să-mi scot jacheta și să mă așez pe ea. Când Clara, așezată la gura peșterii, mi se adresă:

“Punctul culminant al artei speciale pe care doresc să te învăț.” începu ea “este numit zborul abstract, iar calea de a stăpâni această artă. Noi o numim recapitulare.”

Intră în grotă și-mi atinse partea stângă și dreaptă a frunții,

“Cunoașterea trebuie să treacă de aici, dincoace.” zise ea. “Când suntem copii, putem face acest lucru cu ușurință. Însă odată ce sigiliul corpului a fost rupt prin excese risipitoare, numai o manipulare specială a conștiinței, o viață corectă și celibatul, mai pot reface energia care a fost pierdută, energie necesară pentru a face trecerea.”

Înțelegeam perfect tot ceea ce-mi spunea. Mai mult. Am simțit chiar că acea conștiință era ca un curent de energie care circula dintr-o parte a frunții către cealaltă. Și am vizualizat breșa dintre cele două puncte ca fiind un spațiu vast. Un gol care împiedica trecerea.

Am ascultat-o în continuare cu atenție.

“Corpul trebuie să fie teribil de puternic, astfel încât conștiința să fie ascuțită și fluidă spre a putea face saltul dintr-o parte a abisului în cealaltă, cât ai clipi din ochi.”

Pe când ea își enunța teoriile, se întâmplă ceva extraordinar. Eram absolut sigură că aveam să rămân cu Clara în Mexic. Încercam să mă determin să simt că mă voi întoarce în Arizona în câteva zile. Însă ceea ce am simțit a fost că, de fapt, nu aveam s-o fac. Am înțeles, de asemenea, că acea intuiție nu reprezenta simpla

acceptare a ceea ce Clara dorise de la bun început, ci faptul că eram incapabilă să rezist intențiilor sale. Deoarece puterea care mă manevra nu era numai a ei singură.

"De-acum înainte, va trebui să duci o viață în care conștiința are o prioritate absolută. " zise ea, de parcă știa că luasem hotărârea tacită de-a rămâne împreună cu ea. "Trebuie să eviți tot ceea ce-ți poate slăbi sau răni corpul sau mintea. de asemenea este esențial, pentru moment, să rupi toate legăturile fizice și emoționale cu lumea. "

"De ce este atât de important?"

"Pentru că. Înainte de toate, trebuie să capeți unitate. "

Clara mi-a explicat că noi. Oamenii, suntem convinși de existența unui dualism în noi: mintea este partea noastră nonsubstanțială. Iar corpul, cea concretă. Această diviziune ne menține energia într-o stare de separație haotică și o împiedică să se unifice "A fi divizat este condiția noastră umană. " admise ea. "Însă această diviziune nu este între minte și corp. ci între corpul care adăpostește mintea sau eul și dublul, care este receptaculul energiei noastre de bază. "

Mai spuse că înainte de naștere, dualitatea impusă a omului nu există dar că, din momentul nașterii, cele două părți sunt separate de forța de atracție a intenției omului. Una dintre părți se dirijează spre exterior, devenind corpul fizic, cealaltă spre interior și devine dublul nostru. În momentul morții, partea cea mai grea. Corpul, se întoarce în pământ pentru a fi absorbit de acesta. Iar partea ușoară, dublul, se eliberează. Din nefericire însă. Dacă acesta nu a fost perfecționat, va putea trăi experiența libertății doar preț de o clipă. Înainte de a fi dispersat în univers.

"Dacă murim fără a ne fi șters falsul dualism dintre minte și corp. Vom muri o moarte comună. " continuă ea.

"Cum altfel am putea muri? "

Clara mă scrută din priviri, ridicând dintr-o sprânceană. În loc să-mi răspundă la întrebare. Îmi revelă pe un ton sincer că murim datorită faptului că posibilitatea de a ne putea transforma nu face încă parte din concepția noastră despre viață. Sublinie, de asemenea, că această transformare trebuie să aibă loc în timpul vieții și că reușita acestei sarcini este singurul scop adevărat pe care îl poate avea o ființă umană. Toate celelalte realizări sunt efemere, din moment ce moartea le transformă în neant

"Ce presupune această transformare? " am întrebat,

"Implică o schimbare totală. " răspunse ca. "Iar aceasta se desăvârșește prin recapitulare: piatra de temelie a artei de a fi liber. Artă pe care te voi învăța se numește artă de a fi liber. O artă extrem de dificilă de practicat, dar încă și mai dificilă de explicat"

Clara mi-a spus că orice metodă îmi va arăta sau orice sarcină îmi va. Cere să îndeplinesc. Indiferent cât de obișnuită mi-ar putea părea, reprezenta un pas către realizarea țelului absolut al artei de a fi liber: zborul abstract.

"Ceea ce îți voi arăta la început sunt niște mișcări simple, pe care va trebui să le faci zilnic. " continuă ea. "Privește-le întotdeauna ca pe o parte indispensabilă a vieții tale. "

"Mai întâi. Îți voi arăta o respirație care a fost ținută secretă timp de generații. Această respirație reflectă forțele dualiste ale creației și distrugerii, ale luminii și întunericului, ale faptului de-a fi și de-a nu fi, " Mi-a cerut să ies din grotă, apoi m-a dirijat, prin mișcări blânde, să mă așez aplecându-mă înainte și să-mi ridic genunchii la piept cât de mult puteam. Păstrând tălpile pe pământ, trebuia să-mi înconjur brațele în jurul gambelor, trăgându-le la piept și. Fie să-mi prind mâinile cu fermitate în fața genunchilor fie. Dacă doream, să-mi prind genunchii. Îmi apăsă ușor capul până când bărbia mi-a atins pieptul.*

Trebuia să-mi încordez mușchii brațelor ca să-mi împiedic genunchii să se îndepărteze. Pieptul mi-era comprimat, la fel și abdomenul. Gâtul îmi trosni când mi-am tras bărbia în piept.

"Aceasta este o respirație foarte puternică. " zise ca. "Te poate doborî pe loc sau te poate adormi. Dacă te ia somnul, întoarce-te acasă când te trezești. Apropo, grotă se găsește chiar în spatele casei. Urmează poteca și vei ajunge în două minute. "

Clara mi-a dat instrucțiuni ca respirația să fie scurtă și superficială. I-am spus că cererea ei era de prisos, din moment ce singurul mod în care puteam respira în poziția aceea era astfel. Ea îmi spuse că dacă micșoram, fie și numai parțial, presiunea creată cu mâinile, respirația revenea la normal. Dar ea nu asta dorea de la mine. Voia să continui să exersezi această respirație pentru încă cel puțin zece minute.

Am rămas în acea poziție probabil vreo jumătate de oră. În tot acest răstimp respirând așa cum mă instruisese Clara. După ce crampele inițiale din stomac și picioare mi-au trecut, respirația păru să-mi atenueze tensiunile din corp și să le dizolve. Apoi. După un răstimp extrem de lung. Clara îmi dădu un brânci care făcu să mă

răstorn, astfel încât am căzut pe spate, dar nu mi-a permis să micșorez tensiunea brațelor. Când spatele mi-a atins pământul, am simțit o alinare, dar numai când mi-a dat instrucțiuni să-mi desfac mâinile și să-mi întind picioarele am simțit o ușurare completă în piept și în abdomen. Singurul mod de a descrie ce-am simții este spunând că respirația aceea descuiase ceva în mine. Dizolvase sau eliberase acel ceva. Așa cum prezisese Clara, mi se făcu așa de somn, încât m-am târât până în grotă și am adormit.

Trebuie să fi dormit cel puțin vreo două ore. Judecând după poziția în care mă aflu când m-am trezit nu mișcasem niciun mușchi în timpul somnului. Am crezut că se datora probabil faptului că locul era prea strâmt și nu-mi permitea să mă întorc și să mă agit în somn ca de obicei dar. În același timp, putea fi și faptul că fusesem complet relaxată și nu simțisem nevoia să o fac.

Urmând îndrumările Clarei, m-am întors acasă. Ea era pe patio, stând într-un fotoliu din trestie. Am avut impresia că mai fusese o altă femeie cu ea pe terasă care, auzindu-mă că mă apropii, se ridicase în grabă și plecase.

“Ah, arăți mult mai relaxată acum. ” zise Clara. “Respirația și postura aceea fac minuni.”

Clara a adăugat că dacă respirația este practică în mod regulat cu calm și deliberare, treptat ne echilibrează energia internă.

Înainte să-i pot spune cât de revigorată mă simțeam, mi-a cerut să mă așez. Deoarece voia să-mi arate încă o mișcare, esențială pentru ștergerea falsului nostru dualism. Mi-a cerut să mă așez cu spatele drept și ochii ușor lăsați, astfel încât să-mi pot vedea vârful nasului.

“Această respirație trebuie practică fără încorsetarea hainelor.” începu ea. “Dar decât să umbli goală pușcă prin patio în plină zi. Mai bine facem o excepție. Mai întâi, inspiri profund trăgând aerul ca și cum ai respira prin vagin. Trage-ți stomacul și poartă aerul în sus. De-a lungul coloanei vertebrale, trece-l de rinichi, până într-un punct situat între omoplați. Ține-ți respirația acolo pentru un moment, apoi ridic-o și mai sus, până la ceafa, apoi peste vârful capului, până în punctul aflat între sprâncene.” A mai adăugat că, după ce îmi țineam respirația câteva clipe în acel punct, trebuia să expir pe nas, în timp. Ce ghidam mental aerul în jos prin fata corpului, mai întâi până la punctul de sub buric, după care înapoi în vagin, acolo unde ciclul începuse.

Am început să practic exercițiul de respirație. Clara își aduse mâna la baza coloanei mele, apoi trasă o linie ascendentă în lungul spatelui, peste cap, după care îmi presă ușor punctul dintre sprâncene.

“încearcă să aduci respirația aici. ” zise ea. “Motivul pentru care ochii trebuie ținuti pe jumătate deschiși, este pentru a te putea concentra pe rădăcina nasului în timp ce dirijezi aerul în sus pe coloană și peste cap. până în acest punct. de asemenea. În acest fel îți poți folosi privirea pentru a ghida aerul în jos, prin fața corpului. Întorcându-l în organul sexual. ”

Clara susținea că dirijarea respirației în acest mod. Creează un scut impenetrabil, care nu permitea influențelor exterioare disruptive să străpungă câmpul energetic al corpului. În același timp împiedicăm astfel ca energia vitală să se disperseze în afară. A subliniat că inspirația și expirația trebuia să fie imperceptibile și că exercițiul putea fi practicat atât stând în picioare, cât și așezat sau lungit, deși la început este mai ușor de practicat în poziția șezând, pe o pernă sau pe un scaun.

“Acum, ” zise ea trăgându-și scaunul mai aproape de mine, “hai să ne continuăm discuția de azi-dimineață despre recapitulare.”

Mă trecu un fior. I-am spus că. Deși nu-mi puteam imagina despre ce anume vorbea, știam că avea să fie ceva absolut monumental și că nu eram sigură că sunt pregătită să aud toate acestea.

Clara insistă, spunându-mi că eram nervoasă deoarece o parte din mine sesiza că ea era pe cale să-mi reveleze poate cea mai importantă tehnică de autoregenerare. Răbdătoare, mi-a explicat că recapitularea este o acțiune de reîntoarcere a energiei deja folosite în acțiuni trecute. Recapitularea implica amintirea tuturor oamenilor pe care i-am întâlnit, a tuturor tocurelor pe care le-am văzut și a tuturor sentimentelor pe care le-am avut de-a lungul întregii noastre vieți. Această acțiune trebuia începută din prezent și îndreptată către cele mai timpurii amintiri, care trebuiau șterse, una câte una, prin forța acelei respirații purificatoare.

Am ascultat curioasă. În ciuda faptului că nu puteam să nu gândesc că ceea ce-mi spunea era mai mult decât lipsit de sens pentru mine. Înainte să pot face vreun comentariu. Îmi prinse ferm bărbia între mâini și-mi dictă să inspir pe nas, în timp ce-mi întorcea capul spre stânga și să expir, când mi-l întorcea spre dreapta. După aceea, trebuia să întorc capul la stânga și la dreapta cu o singură

mișcare. Fără respirație. Ea spunea că acesta reprezenta un mod misterios de a respira și cheia recapitulării, deoarece inspirația ne permite să ne recuperăm energia pierdută. În timp ce expirația ne permite să eliminăm energia străină, nedorită, care s-a acumulat în noi. Grație interacțiunii cu semenii noștri.

"Ca să trăim și să interacționăm, avem nevoie de energie. " continuă Clara. "în mod normal, energia consumată pentru a trăi. O pierdem pe vecie. Dacă nu ar exista recapitularea, nu am avea niciodată șansa de a ne regenera. Recapitularea vieții și ștergerea trecutului prin intermediul respirației, funcționează ca

O unitate, să-mi amintesc de toți cei pe care îi cunoscusem și tot ceea ce făcusem în viață, mi se părea o sarcină absurdă și imposibilă.

"Asta ar putea dura o veșnicie. " am spus, sperând că o remarcă practică i-ar putea întrerupe gândirea lipsită de logică.

"Cu siguranță. " acceptă ea. "Dar te asigur, Taisha, ai numai de câștigat făcând-o și nu pierzi nimic. "

Am respirat adânc de câteva ori, rotindu-mi capul de la stânga la dreapta, imitând felul în care îmi arătase să respir, ca s-o mai îmbunez și să-i arăt că îi acordasem atenție.

Cu un zâmbet sec, mă avertiză că recapitularea nu este un exercițiu arbitrar sau capricios.

"Când recapitulezi, încearcă să simți niște fibre lungi, elastice, care se extind înspre exterior din partea mediană a corpului. " explică ea. "în acel moment, trebuie să-ți sincronizezi mișcările capului cu mișcările acestor fibre insesizabile. Ele reprezintă canalele care îți vor aduce înapoi energia lăsată în urmă. Pentru a ne recupera puterea și unitatea, trebuie să ne eliberăm energia prinsă în capcana lumii și să ne-o luăm înapoi. "

M-a asigurat că în timpul recapitulării ne extindem acele fibre elastice de energie peste timp și spațiu până la persoanele, locurile și evenimentele pe care le examinăm. Rezultatul este că ne putem reîntoarce la fiecare moment și acțiune a vieții, ca și când ne-am afla cu adevărat acolo.

Această posibilitate îmi dădu fiori. Deși intelectual spusele Clarei îmi stârneau curiozitatea, nu aveam nicio intenție să mă întorc în trocului meu mizerabil, fie chiar și numai în mintea mea. Dacă nu altceva, eram măcar mândră de-a fi scăpat de o viață insuportabilă. Nu aveam de gând să mă întorc și să re trăiesc mental toate momentele pe care mă străduisem din greu să le uit.

Cu toate acestea. Clara părea extrem de serioasă și sinceră în explicațiile sale despre tehnica recapitulării încât, pentru o clipă mi-am lăsat obiecțiile la o parte și m-am concentrat pe ce îmi spunea.

Am întrebat-o dacă avea importanță ordinea în care ne amintim trecutul. Mi-a răspuns că important este să re trăim evenimentele și sentimentele în cele mai mici detalii posibile și să le atingem cu respirația purificatoare, eliberându-ne astfel energia blocată în acele acțiuni.

“Acest exercițiu face cumva parte din tradiția buddhistă? ” am întrebat.

“Nu. ” replică ea solemn. “Face parte dintr-o altă tradiție, într-o zi. Curând, vei afla despre ce tradiție este vorba. ”

Nu am revăzut-o pe Clara până a doua zi, la micul dejun. După-amiaza trecută. În mijlocul unei discuții purtate pe patio, privirea i s-a golit dintr-o dată. Privind în depărtare, de parcă zărise ceva sau pe cineva pe lângă casă. S-a ridicat în grabă și s-a scuzat, lăsându-mă să cântăresc importanta tuturor lucrurilor pe care le spusese.

După ce ne-am așezat să luăm masa de dimineață, compusă din carne tocată și orez. I-am spus Clarei că, întorcându-mă de la grotă cu o zi în urmă, mi se confirmase ideea ei. că aceasta se găsea la o distanță foarte mică de casă.

“De ce am ocolit atât de mult pentru a ajunge acolo. Clara?” am întrebat. Clara izbucni în râs.

“încercam să te determin să-ți scoți ghetete, așa că a trebuit să trecem pârâul.” răspunse ea.

“de ce trebuia să-mi scot ghetete? Din cauza bășicilor? ” “Nu din cauza lor.” zise Clara emfatic. “Trebuia să-ți stimulez anumite puncte foarte importante de pe talpa picioarelor. Pentru a te putea trezi din letargia ta de o viață. Altfel, nu m-ai fi ascultat niciodată, ”

“Nu exagerezi. Clara? Te-aș fi ascultat chiar dacă nu mi-ai fi înțepat picioarele.”

Ea dădu din cap și-mi aruncă un surâs cu subînțelesuri. “Cu toții am ajuns să trăim într-un fel de încremenire, în care nimic nu contează cu excepția satisfacțiilor mărunte și imediate.” zise ea. “Iar femeile, sunt maestrele acestei stări de-a fi. Numai prin recapitulare ne putem birui educația. Și că veni vorba despre recapitulare...”

Clara observă expresia mea întristată și râse.

“Trebuie să mă întorc la grotă. Clara?” am întrerupt-o. Anticipând ceea ce credeam că avea să-mi spună. “Mai degrabă rămân aici. cu tine. Dacă vrei să-mi pozezi, aş putea face câteva schițe și după aceea să-ți pictez portretul.”

“Nu, mulțumesc.” spuse ea neinteresată. “Ceea ce voi face. În schimb, este să-ți dau câteva instrucțiuni preliminare despre cum să continui cu recapitularea.”

După ce am terminat de mâncat. Clara mi-a întins un bloc de hârtie și un creion. M-am gândit că se răzgândise cu privire la portret. Însă. În timp ce împingea materialele de scris înspre mine. Mi-a spus că ar trebui să încep să fac o listă cu toți oamenii pe care îi întâlnisem. Începând din prezent și mergând în urmă. Spre cele mai timpurii amintiri.

“Asta-i imposibil!” am sărit eu. “Cum naiba să-mi amintesc de toți cei pe care i-am întâlnit din prima zi a vieții mele?” Clara dădu farfuriile la o parte ca să-mi facă loc să scriu. “Dificil într-adevăr, dar nu imposibil” zise ea. “Este o parte necesară a recapitulării. Lista constituie o matrice-suport pe baza căreia urmează să se configureze mintea.”

Conform spuselor sale. Stadiul inițial al recapitulării constă din două lucruri. Primul este lista, iar cel de-al doilea, punerea în scenă. Punerea în scenă constă în vizualizarea tuturor detaliilor care privesc evenimentele pe care urmează să ni le reamintim.

“Odată aranjate toate aceste elemente, folosește respirația purificatoare: mișcarea capului este ca un evantai care animă totul în acea scenă.” zise ea, “Dacă îți amintești o cameră, de exemplu, inspiră pereții, tavanul mobilă, oamenii pe care îi vezi. Nu te opri până când nu ai absorbit ultima picătură de energie pe care ai lăsat-o în urmă.”

Când voi ști că am făcut aceasta?” am întrebat.

“Corpul tău îți va spune când va fi îndeajuns,” mă asigură ea. “Nu uita, intenționează să inspiri toată energia lăsată în scena pe care o recapitulezi și intenționează să expiri energia străină pe care alții au introdus-o în tine.”

Copleșită de sarcina de a întocmi lista și de începerea recapitulării, nu mai eram în stare să gândesc. O reacție involuntară și îndărătnică a minții mele a fost aceea de a nu-mi aminti absolut nimic. Apoi. Un potop de gânduri s-a abătut asupra mea. Făcându-mi imposibil să știu cu ce anume să încep. Clara mi-a explicat că recapitularea trebuie începută Focalizându-mi atenția

mai întâi pe activitatea noastră sexuală din trecut.

"de ce trebuie să încep cu asta? " am întrebat suspicioasă. "Pentru că aici este blocată cea mai mare parte a energiei noastre, " explică ea. "de aceea. Trebuie să eliberăm acele amintiri mai întâi, "

"Nu cred că aventurile mele sexuale au fost atât de importante."

"Nu contează, că te uita pe pereți, plictisită de moarte, sau că vedeai stele verzi, sau focuri de artificii, cineva și-a lăsat, totuși, energia în tine și s-a făcut nevăzut cu o bună parte dintr-a ta, "

Eram absolut buimăcită de afirmațiile ei. Îmi repugna faptul de a mă întoarce acum în trecut, la experiențele mele sexuale.

"Este îndeajuns de greu că trebuie să-mi re trăiesc copilăria, ca să mai îmi aduc aminte și ceea ce s-a întâmplat cu bărbatii, "Clara mă privi, ridicând din sprânceană.

"În afara de asta. " am adăugat, "te aștepti. Probabil, să mă confesez. Dar. Pentru Dumnezeu. Clara, ce-am făcut eu cu bărbatii nu e treaba nimănui!

Am crezut că m-am explicat destul de clar. Însă ca dădu cu fermitate din cap și zise:

"Chiar dorești ca bărbatii pe care i-ai avut să continue să se hrănească cu energia ta? Vrei ca ei să devină mai puternici, pe măsură ce tu devii mai puternică? Vrei să fii sursa lor de energie pentru tot restul vieții tale? Nu. Nu cred că realizezi importanța actului sexual și nici scopul recapitulării. "

"Ai dreptate. Nu înțeleg rațiunea cererii tale bizare. Și ce-i chestia asta cu bărbatii care devin mai puternici pentru că sunt sursa lor de energie? Nu sunt sursa sau furnizoarea de energie a nimănui. Îți jur!

Ea zâmbi și spuse că greșise forțând o confruntare de idei în acest moment.

"Ai răbdare. " mă imploră ea. "Aceasta este o credință a cărei partizană am ales să fiu, Gând vei mai progresa cu recapitularea. Îți voi vorbi despre originea acestei credințe. În acest moment e suficient să spun că reprezintă o parte importantă a artei pe care ți-o împărtășesc."

"Dacă este atât de important pe cât pretinzi. Clara. Poate că ar trebui să-mi vorbești acum despre asta. " am spus. "înainte de-a merge mai departe cu recapitularea, aș dori să știu în ce mă implic."

"În regulă, dacă insiști. " zise ea aprobând din cap.

Turnă puțin ceai de mușețel în căni și adăugă o lingură de miere într-a ei.

Cu vocea autoritară a unui profesor care iluminează un neofit, mi-a explicat că femeile. Mai mult decât bărbații, sunt adevăratele susținătoare ale ordinii sociale și că. Pentru a îndeplini acest rol. Ele au fost educate, la fel în lumea întreagă, pentru a se afla în slujba bărbaților.

"N-are nicio importanță dacă au fost cumpărate la târgul de sclavi sau dacă sunt curtate și iubite. " sublinie ca. "Destinul și scopul lor fundamental este. Totuși, același: să hrănească, să protejeze și să servească bărbații. "

Clara se uită la mine. mă gândeam eu. ca să aprecieze dacă îi urmăream raționamentul. Iar eu eram chiar convinsă că o făceam. Deși în sinea mea îmi spuneam că întreaga ei premisă era greșită.

"Asta poate fi valabil în anumite cazuri. " am zis eu. "însă nu cred că poți face asemenea generalizări. Într-atât de cuprinzătoare, pentru a include toate femeile. "Clara dezaprobă vehement.

"Partea diabolică a poziției servile a femeilor este aceea că nu parc a fi o simplă lege socială nescrisă, ci o necesitate biologică fundamentală." zise ea.

"Stai puțin. Clara. " am protestat. "Cum ai ajuns la concluzia asta? "

Mi-a explicat că toate speciile au necesitatea biologică de a se perpetua și că natura a furnizat uneltele trebuincioase pentru a se asigura că fuziunea energiei feminine cu cele masculine are loc în modul cel mai eficient. A mai adăugat că în domeniul uman. Deși funcția primară a relației sexuale este procrearea, aceasta mai are și o funcție secundară și ascunsă, și anume aceea de a asigura un flux continuu de energie dinspre femei spre bărbați.

Clara puse un asemenea accent pe cuvântul "bărbați", încât am fost nevoită să întreb:

"De ce o spui ca și când ar funcționa doar într-un singur sens? Actul sexual nu este un schimb cinstit de energie între femeie și bărbat?"

"Nu." spuse ea emfatic. "Bărbații lasă anumite fire energetice în corpul femeii. Acestea sunt asemenea unor tenii luminoase care se mișcă în pânțele ei. Sorbind energie."

"Asta sună absolut sinistru." am zis. Făcându-i pe plac. Își continuă expunerea în deplină seriozitate.

"Acești viermi luminoși sunt puși acolo pentru un motiv încă și mai sinistru," zise ea. Ignorându-mi râsul nervos, "și anume acela de a garanta că o cantitate continuă de energie ajunge la bărbatul

care i-a depozitat. Acele fire energetice, stabilite în timpul relației sexuale, colectează și fură energie din corpul femeii în beneficiul bărbatului care le-a instalat acolo.” Clara era atât de implacabilă în ceea ce spunea. Încât nu mi-am putut permite să-i iau vorbele în glumă și a trebuit să le acord atenția cuvenită. Ascultând-o. Am simțit cum zâmbetul meu nervos se transforma în rânet.

“Nu că accept vreo clipă ceea ce spui, Clara,” am zis. “dar. de curiozitate, cum naiba ai ajuns la o idee așa absurdă? Ți-a vorbit cineva despre asta?”

“Da, învățătorul meu. La început, nici eu nu l-am crezut,” admise ea. “Dar tot el m-a învățat și arta de a fi liber, ceea ce înseamnă că am învățat să văd fluxul de energie. Acum știu că afirmațiile sale erau adevărate, deoarece pot vedea eu însămi filamentele luminoase, ca niște viermi în corpul femeilor. Tu. de exemplu, ai câțiva, toți încă activi.”

“Să admitem că este adevărat.” am spus jenată. “De dragul discuției, dă-mi voie să te întreb de ce anume ar fi posibil așa ceva? Acest flux cu sens unic nu este inechitabil pentru femei?” “Dar lumea întreagă este inechitabilă pentru femei,” exclamă ea. “Dar nu asta e problema.”

“Atunci spune-mi. Clara, care e problema? Îmi scapă.” “Necesitatea naturii este aceea de a perpetua specia umană,” explică ea. “Ca să se asigure de continuitatea acestui proces, femeile trebuie să suporte o povară excesivă la nivelul energetic de bază. Iar asta înseamnă un flux de energie care taxează femeile.”

“Dar tot nu mi-ai explicat de ce trebuie să se întâmple astfel. ” am spus. Dominată deja de forța ei de convingere.

“Femeile reprezintă fundamentul pentru perpetuarea speciei umane.” îmi spuse Clara. “Cea mai mare parte a energiei vine de la ele. Nu numai cea necesară gestației, nașterii și hrănirii copiilor lor, dar de asemenea pentru a garanta faptul că bărbații își joacă rolul în cadrul acestui întreg proces.”

Clara a mai explicat că, la nivel intelectual, acest proces garantează că femeia își hrănește energetic bărbatul prin intermediul filamentelor pe care el le-a lăsat în corpul său, astfel încât bărbatul devine în mod misterios dependent de ea, la un nivel eteric. Acest lucru este exprimat prin comportamentul fățiș al bărbatului care revine iarăși și iarăși la aceeași femeie, pentru a-și menține sursa de subzistență. În. Felul acesta, spunea Clara, natura garantează că bărbații, pe lângă impulsul pentru gratificații

sexuale imediate, stabilesc legături mai durabile cu femeile respective.

“Aceste fibre energetice lăsate în pântecul femeii se contopesc cu structura energetică a fătului, în cazul în care are loc concepția,” dezvoltă Clara. “S-ar putea ca acestea să stea la baza legăturilor familiale, căci energia de la tată se contopește cu cea a fătului și îi dă capacitatea bărbatului să simtă că acel copil este al său. Acestea sunt câteva adevăruri de viață pe care o mamă nu le împărtășește niciodată fetei sale. Femeile sunt educate să se lase ușor seduse de bărbați, fără să aibă nici cea mai vagă idee despre ce consecințe, în termeni de drenaj energetic, poate avea o relație sexuală. Aceasta este părerea mea și de aceea consider că nu este cinstit,” ascultând-o pe Clara vorbind, a trebuit să accept că, la un nivel foarte profund, ceva din ceea ce spunea avea sens pentru mine. Ea m-a sfătuit să nu mă mulțumesc doar să fiu sau nu de acord cu ea, dar să mă gândesc și să-i evaluez vorbele într-un mod inteligent, curajos și lipsit de prejudecăți.

“Este îndeajuns de rău că un singur ins lasă fire energetice în corpul unei femei,” continuă Clara, “deși acest lucru este necesar pentru a avea urmași și pentru a le asigura supraviețuirea.

Dar să aibă în corpul său fire energetice de la zece. Douăzeci de bărbați, hrănindu-se toate cu luminozitatea ei, este mai mult decât se poate suporta. Nici nu-i de mirare că femeile nu ridică niciodată capul”

“Poate o femeie să scape de ele? ” am întrebat, din ce în ce mai convinsă că era o urmă de adevăr în vorbele Clarei.

“Femeia poartă acei viermi luminoși în pântecul său timp de șapte ani. ” zise Clara, după care aceștia dispar sau se sting de la sine. Dar partea cea mai teribilă este aceea că. Atunci când cei șapte ani sunt pe cale de a se scurge. Întreaga anuală de viermi, de la primul bărbat avut și până la ultimul. Încep să se agite dintr-o dată. Astfel încât femeia este obligată să aibă relații sexuale din nou. În cazul în care acest lucru se întâmplă, toți viermii se întorc la viață mai puternici ca niciodată, ca să se hrănească din energia luminoasă a femeii pentru alți șapte ani. Este într-adevăr un ciclu fără sfârșit. ”

“Dar dacă femeia este celibatară? ” am întrebat. “aceștia mor. Pur și simplu? ”

“Da, dacă ea se poate abține să aibă relații sexuale timp de șapte ani. Dar este aproape imposibil pentru o femeie, în timpurile

noastre, să rămână singură, doar dacă nu este călugărită sau nu are bani să se întrețină singură. Și chiar și într-o astfel de situație, tot ar trebui să aibă un mod de gândire total diferit. "

"De ce Clara? "

"Pentru că a avea relații sexuale reprezintă nu numai un imperativ biologic, dar și un mandat social. "

Clara îmi dădu atunci cel mai confuz și întristător exemplu. Din moment ce suntem incapabili să vedem fluxul de energie, este posibil să perpetuăm inutil scheme comportamentale sau interpretări emoționale asociate cu acest flux nevăzut de energetic. de exemplu, este greșit ca societatea să ceară femeilor să se căsătorească sau cel puțin să se ofere bărbaților, cum este la fel de greșit pentru femei să se simtă neîmplinite până când nu poartă sperma unui bărbat în ele. Este adevărat că firele energetice bărbătești le dau scop, le fac să-și împlinească destinele biologice: să hrănească bărbații și pe odraslele acestora. Însă ființele umane sunt îndeajuns de inteligente pentru a cere de la ele însele mai mult decât pura desăvârșire a imperativului de reproducere. A mai adăugat că, de pildă, să evoluezi este un imperativ egal. Dacă nu chiar superior celui de a te reproduce și că. În acest caz. Evoluția are ca rezultat trezirea femeilor la adevăratul lor rol în schema energetică a reproducerii.

Apoi. A adus discuția la un nivel personal, afirmând că fusesem educată, asemeni oricărei alte femei, de o mamă care privea ca pe o obligație primordială să mă crească astfel încât să găsesc un sol potrivit pentru a nu purta stigmatul de fată bătrână. Am fost într-adevăr educată ca un animal, să fac sex. Indiferent de numele pe care îl dădea mama acestui lucru.

"Tu. Precum toate celelalte femei, ai fost înșelată și obligată să te supui." zise Clara. "Iar partea tristă este că ești prinsă în capcana acestei scheme. Chiar dacă nu ai intenția să procreezi."

Afirmațiile sale erau atât de deprimante. Încât am râs din pură nervozitate. Clara. În schimb, nu era deloc tulburată "Poate că toate acestea sunt adevărate. Clara." am spus încercând să nu sune condescendent. "Dar. În cazul meu. Cum ar putea faptul că-mi amintesc trecutul să schimbe ceva? Nu sunt deja lucruri trăite pentru care n-ar trebui să ne frământăm? "

"Nu-ți pot spune decât că. Pentru a te trezi, trebuie să spargi un cerc vicios. " mi-o întoarse, ochii ei verzi fixându-mă. Plini de curiozitate.

I-am repetat că nu cred în teoriile ei despre imperativele biologice diabolice sau despre bărbați care. Asemeni vampirilor, sug energia femeilor și am susținut că stând pur și simplu într-o peșteră ca să-mi aduc aminte diverse lucruri, nu voi schimba absolut nimic.

"Există anumite lucruri la care nu doresc să mă mai gândesc vreodată. " m-am răstit, bătând cu pumnul în masa de bucătărie.

M-am ridicat gala să plec și i-am spus că nu mai vreau să aud nimic despre recapitulare, listă de nume sau orice imperativ biologic.

"Hai să facem o înțelegere. " zise Clara, cu aerul unui negustor gala să-și înșele clientul. "Ești o persoană cinstită. Ți place să fii onorabilă. Așa că îți propun să ajungem la un acord. "

"Ce fel de acord? " am întrebat cu o neliniște crescândă

A rupt o foaie de hârtie din blocnotes și mi-a întins-o.

"Vreau să scrii și să semnezi o declarație de garanție care să ateste că te angajezi să practici recapitularea doar pentru o lună. În caz că. După o lună. Nu vei remarca nicio creștere a nivelului energetic, sau orice altă ameliorare a felului în care gândești despre tine sau despre viață: în general, ești liberă să te întorci acasă, oriunde s-ar afla aceasta. Dacă așa va fi să fie. Atunci nu ai decât să anulezi înțelegerea, considerând că a fost o cerere bizară din partea unei femei excentrice."

M-am așezat să mă liniștesc. Bând câteva înghițituri de ceai mi-a trecut prin minte gândul că aș putea face măcar atâta lucru după toată bătaia de cap pe care Clara o avusese cu mine. În plus. Era evident că nu avea de gând să mă scape așa de ușor din mână. Puteam oricând face mișcările pentru recapitularea amintirilor. La urma urmelor, cine putea ști dacă. În grotă, practicam vizualizarea și respirația sau pur și simplu visam cu ochii deschiși sau trăgeam un pui de somn?

"Doar o lună." zise ea cu sinceritate. "Nu te angajezi pe viață. Crede-mă. Încerc într-adevăr să te ajut."

"Știu asta. " am zis. "Dar de ce te-ai deranja să faci toate astea pentru mine? De ce eu. Clara?"

"Există un motiv." replică ea. "dar este atât de complicat, încât nu ți-l pot dezvălui în clipa aceasta. Tot ce-ți pot spune este că. Ajutându-te pe tine. Îndeplinesc o misiune demnă: să plătesc o datorie. Accepți plata unei datorii ca motiv?"

Clara mă privi cu atâta speranță, că am luat un creion și am scris declarația, făcând în mod special caz de formulare, astfel încât

să nu existe nicio confuzie asupra termenului de o lună. S-a tocmnit cu mine să nu includ în luna respectivă timpul necesar întocmirii listei de nume. Am acceptat și am făcut o addenda în acest sens. Apoi. Deși aveam sentimentul că n-ar trebui s-o fac. Am semnat-o.

Mi-am spart capul săptămâni întregi ca să întocmesc lista. M-am urât pentru faptul de a-i fi cedat Clarei și de-a nu fi inclus acest răstimp în declarație. În timpul acelor lungi zile. Am lucrat în singurătate și liniște absolută. Pe Clara o vedeam doar la micul dejun și la cină. pe care le serveam în bucătărie, dar nu ne vorbeam. Îmi respingea orice încercare de conversație cordială, spunându-mi că vom sta de vorbă în clipa în care voi fi terminat lista. Când am făcut-o, și-a lăsat lucrul din mână și m-a însoții imediat la peșteră. Era ora patru după-masă și. Potrivit Clarei, dimineața devreme și după-amiaza târziu erau momentele cele mai potrivite pentru a începe o acțiune atât de vastă.

La intrarea în grotă mi-a dat câteva instrucțiuni.

“începe cu prima persoană de pe listă și obligă-ți mintea să-și amintească toate experiențele legate de acea persoană, din momentul în care v-ați cunoscut, până la ultima voastră întâlnire. Sau. Dacă preferi, poți lucra invers, începând cu ultima oară când ai avut de-a face cu acea persoană, până la prima întâlnire.

Înarmată cu lista, am mers la grotă în fiecare zi. La început, recapitularea era o muncă istovitoare. Nu mă puteam concentra, căci mă îngrozea gândul de a-mi răscoli trecutul. Mintea, fie că-mi hoinărea, de la ceea ce consideram a fi un eveniment traumatic la altul, fie pur și simplu visam cu ochii deschiși sau mă odihneam. Dar, după puțină vreme, m-a intrigat claritatea și minuțiozitatea pe care amintirile mele le căpătau. Am început chiar să fiu mai obiectivă față de experiențele pe care le considerasem întotdeauna tabu.

În mod surprinzător, m-am simțit mai puternică și mai optimistă. Câteodată, când respiram, era ca și cum energia mi se scurgea încet. Înapoi în corp. Încălzindu-mi mușchii și făcându-i să se umfle. M-am implicat atât de mult în sarcina de a recapitula. Încât nu am avut nevoie de o lună întreagă ca să-i apreciez valoarea. La două săptămâni de la data stipulată în declarație. În timp ce serveam cina. Am rugat-o pe Clara să-mi găsească pe cineva care să-mi elibereze apartamentul și să-mi depoziteze lucrurile undeva. Ea îmi sugerase acest lucru în repetate rânduri în trecut, dar de fiecare dată îi refuzasem oferta, nefiind pregătită să iau o astfel de decizie

Cererea mea a încântat-o.

"O voi ruga pe una dintre verișoarele mele să o facă. " se oferi Clara "Se va ocupa ca de toate. Nu vreau ca grijile să te împiedice să te concentrezi "

"Acum. că ai pomenit despre asta. " am zis. "ar mai fi ceva care mă preocupă "

Clara a așteptat să continui, i-am spus că găsesc foarte ciudat faptul că avem întotdeauna mâncare gata. Deși n-o văzusem niciodată pregătind sau gătind ceva.

"Asta pentru că nu ești niciodată acasă în timpul zilei. " spuse Clara pe un ton rece. "Iar noaptea te retragi devreme. "

Era adevărat că-mi petreceam cea mai mare parte a timpului în grotă. Când mă întorceam acasă, o făceam pentru a lua masa în bucătărie, după care stăteam în camera mea. Deoarece mărimea casei mă intimidă; era enormă. Nu arăta a fi abandonată. Căci era plină ochi cu mobilă, cărți și diferite obiecte decorative din ceramică, argint sau cloazoncui Toate camerele erau curate și lipsite de praf. de parcă o servitoare îl ștergea în mod regulat. Cu toate acestea, casa părea goală deoarece nu se afla nimeni altcineva în ea. În vreo două rânduri. Clara dispăruse de-acasă în plimbări misterioase, despre care a refuzat să discute. În acele momente, singura ființă care se mai afla în casă. cu excepția mea. Era Manfred. Și tot atunci m-am plimbat cu el pe dealurile ce se înălțau deasupra casei. Trasasem schița clădirii și a împrejurimilor dintr-un punct de observație despre care îmi plăcea să cred că cu îl găsisem. Nu voiam să admit, la acea vreme, că Manfred mă ghidase spre el.

Am petrecut ore întregi în promontoriul meu personal, încercând să estimez orientarea casei. Clara îmi spusese că amplasamentul urmărea punctele cardinale. Verificând însă cu o busolă, casa părea să se afle pe un aliniament ușor diferit. Ceea ce mă înnebunea cel mai tare erau terenurile clin jurul casei. Care nu-mi permiteau să folosesc niciuna din metodele exacte pe care încercam să le elaborez în estimarea poziției lor. Din postul meu de observație aceste terenuri păreau mult mai întinse, Decât atunci când le-am măsurat dinspre casă. Clara îmi interzisese să pun piciorul în fața casei la est - ca de altfel și pe latura sudică. Dar urmând periferia clădirii, calculasem că cele două zone în care aveam acces, spre vest și nord. Erau identice. Cu toate acestea. Privite de la distanță, ele nu erau Deloc identice și nu eram capabilă să-mi explic discrepanța.

Am renunțat să mai încerc să localizez casa și terenurile și am început să-mi îndrept atenția spre o altă problemă misterioasă: rudele Clarei. Deși în mod indirect ca făcea referire mereu la ei. Nu văzusem încă nici cea mai mică urmă a lor.

"Când se întorc rudele tale din India? " am întrebat-o pe Clara foarte direct."Curând. Replică ea.

Își ridică bolul de orez cu o mână și-l ținu așa cum o fac chinezii. Nu o văzusem niciodată folosind bețișoarele și m-a uimit incredibila precizie cu care le manevra.

De ce te preocupă atât de mult rudele mele? " întrebă ea. "Ca să fiu sinceră. Clara, nici cu nu știu de ce. Însă sunt foarte curioasă să-i cunosc. " am zis. "Casa asta imensă îmi provoacă tot felul de gânduri și sentimente tulburătoare. "

"Vrei să spui că nu-ți place casa? "

"Dimpotrivă, îmi place foarte mult. Doar că este atât de mare și înfricoșătoare. "

"Ce fel de gânduri și sentimente te neliniștesc? " mă întrebă ea. Punându-și bolul pe masă.

"Uneori mi se pare că văd oameni în hol sau că aud voci. În plus. Am totdeauna sentimentul că sunt urmărită, dar când mă uit în jurul meu. Nu e nimeni. "

"Casa asta ascunde mult mai multe Decât îți închipui. " admise Clara. "Însă n-ar trebui să-ți stârnească frică sau îngrijorare. E ceva magic în această casă, în pământul și munții ce înconjoară întreaga regiune. de aceea am ales să locuim aici. de fapt. Acesta este și motivul pentru care tu însăși ai decis să locuiești aici. Chiar dacă nu ai nici cea mai vagă bănuială că aceasta este rațiunea alegerii tale. Dar așa și trebuie să fie. Tu ți-ai adus inocenta în acest loc. iar casa, cu toată intenția cu care este înzestrată, o transformă în înțelepciune, "

"Toate astea sună foarte bine. Clara, dar ce înseamnă, ele, de fapt? "

"Ți-am vorbit întotdeauna, sperând că mă vei înțelege." zise ea cu o notă de dezamăgire în glas. "Fiecare dintre rudele mele pe care. Te asigur, le vei întâlni mai devreme sau mai târziu, îți vor vorbi în același fel. Dar să nu crezi că, doar pentru că tu nu ne înțelegi. Înseamnă că vorbim fără noimă. "

"Crede-mă, Clara, că nu gândesc deloc așa și-ți sunt foarte recunoscătoare pentru că încerci să mă ajuți. "

"Recapitularea este cea care te ajută, nu eu," mă corectă Clara.

“Ai mai observat și alte lucruri ciudate în legătură cu această casă. Altceva decât mi-ai povestit deja?”

I-am vorbit, atunci, despre nepotrivirea dintre evaluările mele vizuale asupra casei, făcute din punctul meu de observație și cele de la nivelul casei.

A răs până a apucat-o tusea.

“Va trebui să-mi revizuiesc comportamentul potrivit acestui nou stadiu.” zise Clara, când a putut vorbi din nou.

“Poți să-mi explici de ce terenurile din jur par a fi nesimetrice. Încât busola să-mi indice date atât de diferite când mă aflu jos, față de atunci când sunt în vârful dealului?” am întrebat.

“Cu siguranță că pot, dar nu va avea niciun sens pentru tine. În plus. Te-ar putea chiar speria. ”

“Busola e de vină. Sau eu. Clara? Am înnebunit sau ce?”

“Este vorba despre tine. Desigur, din moment ce tu ești cea care face măsurătorile. Dar nu înseamnă că ești nebună, este cu totul altceva.”

“Ce anume? Spune-mi! Toată povestea asta mă bagă în sperieți. Mă simt de parcă aș fi într-un film științifico-fantastic, în care nimic nu este real și se poate întâmpla orice. Iar eu nu suport genul ăsta de filme!”

Clara nu părea să aibă chef să-mi divulge mai multe. În schimb, m-a întrebat:

“Nu-ți place neprevăzutul?”

I-am spus că faptul de a avea frați fusese atât de devastator pentru mine, încât mă istovise și, din principiu, uram tot ceea ce lor le plăcea. Ei se uitau la televizor la “Zona Crepusculară” și le plăcea la nebunie. Pentru mine, era spectacolul cel mai născocit și mai manipulator.

“Hai să vedem cum aș putea să-ți explic asta. ” consimți Clara. “Mai întâi, casa aceasta nu este în mod categoric una științifico-fantastică ci. Mai degrabă, o casă cu o intenție extraordinară. Motivul pentru care nu-ți pot lămuri aceste discrepanțe, este acela că nu-ți pot explica deocamdată ce anume este intenția. ”

“Te rog. Clara, nu-mi vorbi în dodii. ” am implorat-o eu. “Nu numai că mă înspăimântă, dar mă înfurie de-a dreptul. ”

“Ca să poți înțelege această problemă delicată, sunt nevoită să-ți vorbesc pe ocolite. ” zise Clara. “Așadar, dă-mi voie să-ți povestesc despre omul care a fost direct responsabil de venirea mea

în această casă și, indirect responsabil, de întâlnirea mea cu tine. Numele lui era Julian și era ființa cea mai deosebită pe care o poți întâlni. M-a găsit într-o zi când mă rătăcisem în acei munți din Arizona și m-a adus în această casă. "

"Stai puțin. Clara, parcă spuneai că această casă aparține familiei tale de generații," i-am amintit.

"de cinci generații, ca să fii exactă," replică ea.

"Cum poți face două afirmații contradictorii cu o asemenea nonșalanță?"

"Nu mă contrazic. Tu ești cea care interpretează lucrurile fără un fundament potrivit. Adevărul este că această casă aparține familiei mele de generații. Dar familia mea este una abstractă. Este o familie în același fel în care această casă este o casă, iar Manfred este câine. Dar tu știi deja că Manfred nu este un câine adevărat și nici casa aceasta nu este una reală, asemeni tuturor celorlalte case. Înțelegi ce vreau să spun?"

Nu prea aveam chef de enigmele Clarei. O vreme, am așteptat în tăcere, sperând că va schimba subiectul. Apoi, m-am simțit vinovată că m-am lăsat purtată de gânduri și că am fost arțăgoasă.

"Nu, nu înțeleg ce vrei să spui," am spus în cele din urmă.

"Ca să poți înțelege toate astea, trebuie să te schimbi," zise Clara răbdătoare. "Și tocmai pentru acest motiv te afli aici: ca să te schimbi. Iar a te schimba presupune că vei fi capabilă să faci zborul abstract, moment în care totul îți va deveni limpede."

La îndemnul meu disperat, mi-a explicat că acest zbor inimaginabil era simbolizat de deplasarea din partea dreaptă a frunții. În cea stângă, lucru care însemna, de fapt. Aducerea părții noastre eterice. Dublul. În conștiința zilnică.

"După cum ți-am explicat deja. " continuă ea. "dualismul corp-minte. Este o falsă dihotomie. Adevărata diviziune este între corpul fizic, care adăpostește rațiunea și corpul eteric. Sau dublul. Care ne adăpostește energia. Zborul abstract are loc atunci când reușim să ne aducem dublul în viața de toate zilele. Cu alte cuvinte. În momentul în care corpul nostru fizic devine pe deplin conștient de perechea sa eterico-energetică. Am traversat în abstract. Într-un domeniu de conștiință complet diferit. "

"Dacă asta presupune să mă schimb mai întâi, am serioase îndoieli că voi fi vreodată capabilă să fac acea trecere. " am spus. "Totul pare atât de adânc înrădăcinat în mine. Încât am senzația că așa voi rămâne toată viața. "

Clara îmi turnă niște apă în ceașcă. Puse ulciorul pe masă și mă privi drept în ochi.

"Există un mod de a te schimba. " zise ea. "Iar tu ești de acum până peste urechi în asta: este vorba despre recapitulare. "M-a asigurat că o recapitulare profundă și completă ne permite să devenim conștienți de ce anume dorim să schimbăm. Dându-ne posibilitatea de a ne privi viața fără să ne amăgim. Ne dă un moment de răgaz. În care putem alege între acceptarea comportamentului obișnuit sau schimbarea acestuia, înainte de a-i cădea complet în mreje, intenționând schimbarea.

" Și cum crezi că asta îl va face să dispară. " am întrebat. "Spui. Pur și simplu: Pici, satană!?" "

Clara râse și luă o gură de apă.

"Pentru a ne schimba, trebuie să îndeplinim trei condiții. " zise ea. "Prima, trebuie să anunțăm cu voce tare decizia noastră de a ne schimba, astfel încât intenția să ne poată auzi. A doua. Trebuie să ne angajăm conștiința pe o anumită perioadă de timp. Nu putem să începem ceva și să o lăsăm baltă de îndată ce ne-am descurajat. Iar a treia, trebuie să privim rezultatul acțiunilor noastre cu o detașare totală. Aceasta înseamnă să nu ne implicăm în ideea de succes sau eșec. "

"Urmează acești pași și vei putea schimba orice sentimente și dorințe în tine" mă asigură ea.

"Știi și eu. Clara. " am spus sceptică. "Toate acestea par atât de simple în lumina în care le prezinți tu. "

Nu era faptul că nu voiam s-o cred. ci doar că fusesem întotdeauna un om practic. Iar dintr-un punct de vedere practic, sarcina de a-mi schimba comportamentul mi se parca covârșitoare. În ciuda programului său din trei etape.

Am terminat de mâncat în tăcere absolută. Singurul zgomot ce se auzea în bucătărie era picuratul constant al apei ce trecea printr-un filtru, dându-mi o imagine concretă despre curățarea gradată prin procesul recapitulării. Dintr-odată, am fost cuprinsă de un val de optimism. Poate că, la urma urmei, era într-adevăr posibil să ne schimbăm, să ne purificăm, picătură cu picătură, gând cu gând. Asemeni apei care trecea prin acel filtru.

Deasupra noastră, lumina lampioanelor strălucitoare arunca umbre stranii pe fața de masă albă. Clara lăsă bețișoarele din mână și începu să-și rotească degetele ca și când ar fi pictat cu umbre pe fața de masă. Mă așteptam ca de la un moment la altul

să facă un iepure sau o broască țestoasă.

"Ce faci acolo?" am întrebat, rupând tăcerea.

"Aceasta este o formă de comunicare." explică ea. "deși nu cu oameni, ci cu acea forță pe care noi o numim intenție."

Apoi. Întinse degetul mic și pe cel arătător, după care făcu un cerc, unindu-și degetul mare cu vârful celorlalte două. Mi-a spus că acesta reprezenta un semnal pentru a atrage atenția acelei forțe și pentru a-i permite să intre în corp prin firele energetice care sfârșesc sau pornesc din vârful degetelor.

"Energia intră prin degetul arătător și cel mic. Dacă acestea sunt întinse ca niște antene." explică ea. Repetându-mi gestul. "Apoi. Energia este captată și păstrată în cercul format din celelalte trei degete."

Se parcă prin această poziție specifică a mâinii putem trage suficientă energie în corp. Fie pentru a-l vindeca sau a-l fortifica, fie pentru a ne schimba dispoziția sau obiceiurile.

"Hai să mergem în camera de zi, unde vom sta mai comod," zise Clara. "Nu știu dacă și pe tine, dar pe mine a început să mă doară fundul de la banca asta."

Ne-am ridicat și am traversat curtea interioară întunecată, trecând prin ușa din spate și holul corpului principal al casei. În camera de zi. Spre surpriza mea, lampa cu gaz fusese deja aprinsă, iar Manfred dormea ghemuit lângă un fotoliu. Clara se așeză comod în acel fotoliu, pe care-l considerasem întotdeauna ca fiind favoritul ei. Apucă o broderie la care lucra și, cu multă grijă. Îi mai adăugă câteva ochiuri. Împungând țesătura și trăgând acul cu mișcări grațioase și iuți ale mâinii. Ochii îi erau nemișcați, concentrați asupra lucrului.

Pentru mine era atât de nefiresc să o văd pe această femeie puternică lucrând cu acul. Încât mi-am ațintit privirile asupra ei. Curioasă, încercând să zăresc ce anume făcea. Clara îmi remarcă interesul și ținu broderia astfel încât s-o pot vedea. Era o față de pernă cu fluturi brodați, atârând de flori viu colorate. Era prea stridentă pentru gustul meu.

Îmi zâmbi, ca și cum mi-ar fi simțit opinia critică la adresa broderiei sale..

"Mi-ai putea spune că. Lucrul meu este de o frumusețe neasemuită sau că-mi pierd vremea" zise ea. Luând un alt ochi. "dar asta nu mi-ar afecta serenitatea interioară. Această atitudine este numită cunoașterea propriei valori

Apoi puse o întrebare retorică la care își dădu singură răspunsul:

“Și care crezi că este valoare mea? Zero absolut!”

I-am spus că după părerea mea. Era o persoană fantastică, cu adevărat însuflețitoare. Cum putea să susțină că era lipsită de valoare?

“Totul este foarte simplu. ” îmi explică ea. “Atâta vreme cât forța pozitivă și cea negativă sunt în echilibru, ele se anulează reciproc, iar asta face ca valoarea mea să fie zero. Înseamnă, de asemenea, că nu mă pot supăra când sunt criticată și nici bucura când sunt lăudată.”

Clara apucă un ac și, în ciuda luminii slabe, reuși să bage foarte rapid ața în el.

“înțelepții chinezi antici spuneau că pentru a-ți cunoaște valoarea, trebuie să te strecuri prin ochiul dragonului,” zise ea, înnodând cele două capete ale aței.

Acei înțelepți erau convinși că necunoscutul nemărginit este păzit de un dragon uriaș ai cărui solzi strălucesc cu o lumină uluitoare. Tot ei credeau că acei căutători curajoși care îndrăznesc să se apropie de dragon sunt înfricoșați de privirea lui orbitoare, de puterea cozii sale care, cu cea mai fină unduire, distruge totul în cale și de respirația lui arzătoare, care transformă lotul în cenușă. Dar aceștia credeau de asemenea că există o cale de a te strecura pe lângă acel dragon de neatins. Clara spunea că ei erau convinși că prin contopirea cu intenția dragonului puteai deveni invizibil și puteai trece prin ochiul său. “Ce înseamnă asta. Clara? ” am întrebat.

“Înseamnă că prin recapitulare ne golim de gânduri și dorințe, ceea ce pentru văzătorii din antichitate însemna să devii una cu intenția dragonului și, astfel, invizibil. ”

Am luat o pernă brodată, o altă piesă lucrată de Clara și mi-am îndesat-o la spate. Am respirat adânc de câteva ori, pentru a-mi limpezi mintea. Voiam să înțeleg ce spunea, dar insistența Clarei în folosirea metaforelor chinezești făcea ca totul să fie și mai confuz pentru mine. Cu toate acestea, era așa o urgență în lot ceea ce spunea, încât am simțit că ar fi o pierdere pentru mine dacă nu aș încerca, cel puțin, să o înțeleg.

Privind-o pe Clara brodând, mi-am amintit dintr-o dată de mama. Poate că tocmai această amintire mi-a indus o tristețe monumentală, un dor de ceva indefinit: sau poate s-a întâmplat

ascultând-o pe Clara vorbind. Ori era, poate, doar faptul că mă afluam în casa ei goală și înspăimântător de frumoasă în lumina aceea stranie a lămpii cu gaz. Ochii mi s-au umplut de lacrimi și am început să plâng.

Clara sări din fotoliul său și veni lângă mine, șoptindu-mi ceva la ureche atât de tare, că semăna mai degrabă cu un strigăt: "Să nu îndrăznești să te lași pradă autocompătimirii în această casă! Dacă o vei face. Te va respinge; te va scuipa afară precum scuipi sămburele unei măslini! "

Avertismentul ei avu efectul scontat asupra mea. Tristețea îmi dispăru instantaneu. Mi-am șters ochii, iar Clara a continuat să-mi vorbească ca și când nimic nu se întâmplase.

"Arta golirii era o tehnică practică de înțelepții chinezi care doreau să treacă prin ochiul dragonului," zise ea. Acuzându-se din nou la locul său. "Astăzi, noi o numim arta de a fi liber. Ni se pare că este un termen mai potrivit, deoarece această artă ne conduce cu adevărat într-un domeniu abstract, unde omenescul este lipsit de importanță. "

"Vrei să spui că nu este un domeniu uman? "

Clara lăsă broderia în poală și se uită la mine.

"ceea ce vreau să spun este că, aproape tot ce am aflat de la înțelepții și văzătorii care au explorat acest domeniu, se configurează în dimensiunile mărunte ale umanului. Însă noi. Cei care practicăm arta de a fi liberi, am descoperit prin experiență directă că această descriere este eronată. Din experiența noastră, știm că ceea ce este uman în acel domeniu este atât de insignifiant. Încât se pierde în imensitatea aceea. "

"Stai puțin. Clara. Dar grupul acela de personaje legendare, numit chinezii nemuritori? Nu și-au căpătat ci libertatea în felul în care spui? "

"Nu în felul nostru, " zise Clara. "Pentru noi. Libertatea este să fi detașat de umanitate. Nemuritorii chinezi erau prizonieri ai miturilor lor de nemurire, de a fi înțelepți și de a se fi eliberat, captivi ai imperativul de a se întoarce pe pământ pentru a le arăta altora calea. Erau cărturari, muzicieni. Aveau puteri supranaturale. Erau principali și capricioși în același timp. Foarte asemănători zeilor din Grecia antică. Chiar și nirvana este o stare omenească, în care starea de beatitudine echivalează cu eliberarea de poftele trușii. "

Clara reușise să mă facă să mă simt complet pierdută. I-am spus că toată viața mi se reproșase că-mi lipsea căldura umană și

înțelegerea. de fapt, mi se spusese că eram cea mai rece ființă de pe lume. Acum Clara îmi spunea că libertatea nu avea nimic de-a face cu sentimentul de compasiune umană. Iar eu avusesem întotdeauna impresia că a nu o avea era o pierdere capitală.

Eram pe punctul de a izbucni din nou în lacrimi de autocompătimire. Însă Clara îmi veni din nou în ajutor.

"A fi liber de umanitate nu înseamnă o prostie de genul că ești lipsit de căldură sau compasiune. " zise ea.

"Chiar și așa. Clara, libertatea, în modul în care mi-o descrii tu. Este de neconceput pentru mine. " am insistat. "Nu sunt sigură că doresc în vreun fel o astfel de libertate. "

"Iar eu sunt sigură că doresc fiecare părticică. " mi-o întoarse ea. "Cu toate că nici mintea mea nu poate concepe o astfel de libertate, ea există, crede-mă! Și mai fi sigură de un lucru: că într-o zi. Vei spune și tu la rândul tău altcuiva, lot ceea ce-ți spun cu ție acum. Despre asta. Poate că vei folosi chiar aceleași cuvinte. "

Îmi făcu cu ochiul, de parcă era sigură că toate acestea aveau să se întâmple, "continuând să recapitulezi, ți se va arăta intrarea în domeniul în care umanitatea nu arc însemnătate. " continuă Clara. "Acea va fi pentru tine invitația de a trece prin ochiul dragonului. Noi o numim zborul abstract. Asta implică, de fapt. Traversarea unui abis într-un alt tărâm care nu poate fi descris, deoarece nu este croit după dimensiunile umanului. "

Eram paralizată de spaimă. Nu îndrăzneam să o tratez pe Clara cu ușurință, deoarece vorbea întotdeauna foarte serios. Gândul de a-mi pierde umanitatea, așa cum era aceasta și de a sări într-un abis era mai mult decât înspăimântător. Eram pe punctul de a o întreba dacă știa când avea să mi se arate acea intrare, dar ca își continuă explicația."Adevărul este că acea intrare se află în fata noastră tot timpul. " zise Clara, "dar numai cei a căror minte este liniștită și a căror inimă este ușoară o pot vedea sau îi pot simți prezența. "

Ea mi-a explicat că faptul de-a o numi intrare nu era o metaforă, deoarece aceasta apare câteodată sub forma unei uși adevărate, a unei peșteri întunecate, a unei lumini orbitoare sau a oricărui alt lucru imaginabil fie chiar și ochiul unui dragon. A mai adăugat că. În acest sens. Metafora înțelepților chinezi antici nu era deloc exagerată.

"Un alt lucru pe care-l credeau văzătorii chinezi din antichitate era că invizibilitatea este consecința faptului de-a fi atins stadiul

unei indiferențe calme. " zise ea.

"Ce este aceea o indiferență calmă. Clara? " în loc să-mi răspundă direct, ea mă întrebă dacă văzusem vreodată ochii cocoșilor de lupte.

"N-am văzut un cocoș de luptă în viața mea. "i-am spus. Clara mi-a explicat că privirea din ochii unui cocoș de luptă nu este privirea pe care o poți întâlni în ochii oamenilor obișnuiți sau ai animalelor, a căror ochi reflectă căldură, compasiune ură sau frică.

"În ochii cocoșului de luptă nu există nimic din toate acestea. " mă informă Clara. "în schimb, ci reflectă o indiferență de nedescris, ceva ce se poate întâlni și în ochii ființelor care au făcut marea trecere. În loc să privească la lumea din exterior, ei și-au întors privirile spre interior, pentru a fixa acel ceva ce nu ființează încă. "

"Ochiul care privește spre interior este imobil. " continuă Clara. "Nu reflectă grijile sau temerile umane, ci imensitatea. Văzătorii care au privit-o atestă că acel nemărginit îți răspunde privirii cu o indiferență rece, neînduplecată. "

Într-o după-amiaza, chiar înainte de lăsarea întunericului, eu și Clara ne întorceam de la peșteră pe lungul și pitorescul drum către casă, când ea mi-a sugerat să ne oprim și să ne odihnim la umbra unor copaci. Ne uitam la umbrele pe care aceștia le desenau pe sol. Când. Deodată, o rafală de vânt a făcut ca frunzele să freacă. Acestea au început să licărească într-o volbură de lumină și întuneric, făcând umbrele să vâlzurească. Când vântul s-a oprit, frunzele au devenit iarăși nemișcate și la fel și umbrele.

"Mintea este asemeni acestor umbre," zise Clara ușor. "Când respirația noastră este calmă, mintea este și ea liniștită. Dacă este însă neregulată, atunci mintea se agită ca frunzele în vânt."

Am încercat să observ dacă respirația îmi era calmă sau agitată dar. Sincer vorbind, nu eram în stare să-mi dau seama.

"Dacă respirația îți este agitată, mintea devine neliniștită," continuă Clara. "Pentru a-ți potoli mintea, cel mai bine este să începi prin a-ți controla respirația."

Mi-a cerut să-mi îndrept spatele și să mă concentrez pe respirație, până când aceasta devenea ușoară și ritmică, asemeni respirației unui sugar.

I-am făcut remarcat faptul că, dacă o persoană depune efort fizic, cum tocmai făcusem noi, plimbându-ne pe dealuri, respirația sa nu putea fi atât de ușoară pe cât este cea a unui sugar, care nu face decât să stea în pat.

“În plus,” am adăugat, “habar n-am cum respiră sugarii. N-am prea văzut, iar atunci când am avut ocazia, nu am fost atentă la felul în care respirau.”

Clara se dădu mai aproape de mine și-mi puse o mână pe spate și cealaltă pe piept. Spre groaza mea. mă apăsă cu mâinile atât de tare. Încât am simțit că aveam să mă sufoc. Am încercat să scap. Însă ea m-a ținut locul cu o strânsoare de fier. Pentru a compensa, stomacul a început să mi se miște ritmic spre interior și spre în afară, de parcă aerul intra din nou în corpul meu.

“Așa respiră sugarii. ” zise ea. “Amintește-ți această senzație de umflare ritmică a stomacului, pentru a o reproduce indiferent dacă te plimbi, sau exersezi, sau stai lungită, nefăcând nimic. Probabil n-ai să crezi, dar suntem atât de civilizați. Încât trebuie să reînvățăm să respirăm corect. ”

Își retrase mâinile de pe pieptul și spatele meu.

“Acum lasă respirația să ți se ridice și să umple cavitatea toracică, ” mă dirija ea. “Dar nu o lăsa să-ți invadeze capul, ”

“Dar aerul n-are cum să ajungă în cap, ” am spus cu râzând.

“Nu lua tot ce-ți spun ad litteram, ” mă dojeni ea. “Când spun aer. mă refer de fapt la energia derivată din respirația care pătrunde în abdomen. În piept și mai apoi în cap. ”

M-a umflat râsul de seriozitatea cu care vorbea. Mi-am adunai forțele pentru un nou val de metafore chinezești.

Ea zâmbi și-mi făcu cu ochiul.

“Seriozitatea este o consecință a mărimii mele” zise. cu un râs plin de satisfacție. “Noi. Oamenii mari. Suntem întotdeauna mai serioși decât cei mici și joviali. Nu-i așa. Taisha? ”

Nu am înțeles de ce mă includea și pe mine în discuția despre oamenii mari. Eram cu cel puțin cinci centimetri mai scundă și cântăream cu vreo cincisprezece kilograme bune mai puțin decât ea. Mă irita cu adevărat să mi se spună că sunt mare și, cu atât mai mult, mă deranja aluzia ei cum că aș fi exagerat de serioasă. Însă nu am rostit un cuvânt din toate astea, deoarece știam că avea să facă o întreagă teatură și o să-mi ceară să fac o recapitulare profundă pe subiectul dimensiunii mele.

Clara mă scrută, încercând parcă să-mi evalueze reacția la afirmația ei. Am zâmbit, prefăcându-mă că nu m-a tulburat câtuși de puțin. Văzând cât eram de atentă, redeveni serioasă și continuă să-mi explice că bunăstarea noastră emoțională este direct legată de fluxul ritmic al respirației.

"Respirația unei persoane supărate. " zise ea. Aplecându-se spre mine. "este rapidă și superficială și este localizată în piept și cap. Respirația unei persoane relaxate coboară, dimpotrivă. În abdomen. "

Am încercat să-mi cobor respirația în stomac, astfel încât Clara să nu mă suspecteze că aș fi fost supărată. Însă ca îmi zâmbi cu subînțeles și adăugă:

"Este mai dificil pentru oamenii solizi să respire din abdomen, deoarece centrul lor de greutate este situat puțin mai sus de aceea. Este cu atât mai important pentru noi să rămânem calmi și impasibili. "

Continuă explicându-mi diviziunea corpului uman din punct de vedere energetic. Acesta este divizat în trei magazine principale de energie: abdomenul, pieptul și capul. Îmi atinse stomacul, imediat sub buric, apoi plexul solar și centrul frunții. Mi-a explicat că aceste trei puncte sunt centrii-cheie ai celor trei cavități. Cu cât mintea și corpul sunt mai relaxate, cu atât mai mult aer poate fi inhalat în fiecare dintre aceste trei diviziuni ale corpului.

"Sugarii pot inspira o cantitate imensă de aer raportat la dimensiunea lor, " zise Clara. "Cu toate acestea, pe măsură ce îmbătrânim ne contractăm. În special în zona plămânilor și. Astfel, inspirăm mai puțin aer. "

Clara inspiră adânc înainte de a continua.

"Din moment ce emoțiile sunt direct legate cu respirația, " zise ea, "o foarte bună cale de a ne calma este aceea de a ne regulariza respirația. de exemplu, ne putem antrena să absorbim mai multă energie, prelungind în mod deliberat fiecare respirație. "

Se ridică și-mi ceru să-i observ cu atenție umbra. Am observat că aceasta era perfect nemișcată. Apoi, mi-a ceru să mă ridic și să privesc la propria-mi umbră. Nu am putut să nu detectez un tremur ușor. Asemănător umbrei copacilor ale căror frunze erau atinse de briză.

"De ce umbra mea tremură? " am întrebat. "Credeam că stau perfect nemișcată. "

"Umbra la tremură deoarece vântul emoțiilor suflă prin tine. În prezent ești mai liniștită Decât erai când ai început recapitularea, dar a mai rămas încă multă agitație în tine. "

Îmi ceru să stau în piciorul stâng, cu piciorul drept ridicai și îndoit din genunchi. M-am clătinat. Încercând să-mi mențin echilibrul. M-am minunat să văd că stătea într-un picior la fel de

sigur pe cât stătuse pe ambele și. cu toate acestea, umbra ei era absolut nemișcată.

“Se pare că nu prea reușești să-ți menții echilibrul, ” remarcă ea. Lăsându-și piciorul jos și ridicându-l pe celălalt. “Aceasta înseamnă că gândurile și sentimentele tale nu sunt liniștite și. În consecință, nici respirația nu este.”

Am ridicat celălalt picior, ca să încerc din nou exercițiul. de data aceasta echilibrul îmi era mai bun dar. Când am văzut cât de liniștită era umbra Clarei, am avut un acces neașteptat de invidie. Încât am fost nevoită să pun piciorul jos. ca să nu cad.

“Ori de câte ori avem un gând, ” explică ea, lăsându-și din nou piciorul jos, “energia noastră se mișcă în direcția aceluia gând. Gândurile sunt ca cercetașii: determină corpul să se deplaseze pe o anumită traiectorie. ”

“Uită-te din nou la umbra mea acum.” îmi ordonă ea. “Dar încearcă să nu o privești doar ca pe o simplă umbră, încearcă să pătrunzi în esența Clarei, așa cum îți este ea dezvăluită în imaginea pe care ți-o oferă această umbră.”

M-am încordat imediat. Eram pusă la încercare și capacitățile mele urmau a fi evaluate. Sentimentele competitive din copilărie, acelea de-a fi nevoită să-mi întrec frații, au ieșit la suprafață.

“Nu te încorda.” zise Clara aspru. “Aceasta nu este o întrecere, e pur și simplu o plăcere. Înțelegi? Plăcere!”

Fusesem întotdeauna condiționată să reacționez la cuvinte. Cuvântul “plăcere” m-a aruncat într-o totală confuzie și. În cele din urmă. În panică. Nu folosește corect cuvântul, a fost tot la ce mă puteam gândi. Trebuie să înțeleagă altceva prin asta. Dar Clara repetă iarăși și iarăși același cuvânt, vrând parcă să se asigure că realizam pe deplin semnificația acestuia.

Mi-am ținut ochii ațintiți pe umbra ei. Îmi părea frumoasă, serenă, plină de putere. Nu era pur și simplu o zonă întunecată, părea să aibă profunzime, inteligență și vitalitate. Apoi, dintr-o dată, am avut impresia că am văzut umbra Clarei mișcându-se independent de orice altă mișcare a corpului său. Mișcarea a fost atât de incredibil de rapidă, că a trecut aproape neobservată. Am așteptat, ținându-mi respirația, străpungând-o cu privirea, fixându-mi toată atenția pe ea. Și se întâmplă din nou. Dar de această dată eram pregătită. A tremurat, apoi s-a lățit, de parcă umerii și pieptul său se umflaseră dintr-o dată. Umbra părea să fi prins viață.

Am scos un țipăt și am sărit în picioare. I-am strigat Clarei că umbra ei era vie. Mă afluam pe punctul de a o lua la goană. Îngrozită că umbra va fugi după mine, când Clara m-a reținut, apucându-mă de umăr.

Când m-am calmat îndeajuns ca să pot vorbi din nou. I-am spus ceea ce văzusem, evitând să privesc în jos pe pământ, de frică să nu mai dau cumva cu ochii de umbra sinistră a Clarei.

"Faptul că ai putut prinde mișcarea umbrelor înseamnă că ai eliberat o porțiune imensă de energie prin recapitulare," remarcă ea.

"Ești sigură că nu sunt doar închipuirile mele?" am zis, sperând să răspundă că da.

"Intenția ta a fost cea care i-a determinat mișcarea." zise ea autoritară.

"Dar nu crezi că recapitularea poate, de asemenea, să tulbure mintea?" am întrebat. "Trebuie să fii serios deranjată dacă am început să văd umbre mișcându-se singure."

"Nu. Scopul recapitulării este acela de a anula principiile de bază pe care le-am acceptat de-a lungul vieții noastre," mi-a explicat Clara răbdătoare. "Dacă acestea nu sunt anulate, nu putem împiedica umbrirea conștiinței de către puterea procesului de rememorare."

"Ce înțelegi exact prin puterea de rememorare, Clara?"

"Lumea este un ecran gigantic de amintiri. Dacă rupem anumite convenții," zise ea, "puterea de aducere aminte este nu numai ținută sub control, dar poate fi și anulată."

Nu înțelegeam despre ce vorbește și mă enerva că era așa de obscură.

"Probabil că vântul ridică praful pe care era proiectată umbra ta," am zis, oferindu-i o explicație rezonabilă.

Clara clătină din cap.

"Încearcă să mai privești o dată, ca să fii sigură," mi-a sugerat ea.

Am simțit că mi se face pielea găinii pe brațe. Nu m-aș mai fi uitat pentru nimic în lume la umbra ei.

"Insiști să crezi că umbrele nu se mișcă singure, deoarece asta îți spune capacitatea ta de aducere aminte," zise Clara. "Îți amintești să le fi văzut mișcându-se vreodată?"

"Nu. Bineînțeles că nu."

"Vezi? Dar ceea ce tocmai ți s-a întâmplat, este că abilitatea ta normală de rememorare a fost ținută sub control pentru o clipă, și.

Astfel, mi-ai putut vedea umbra mișcându-se. "

"Clara mă atenționează cu degetul și chicoti:

"Și nu era nici vântul care spulbera praful. " zise ea.

Apoi. Își acoperi capul cu brațul, imitând un copil timid. Mi s-a părut ciudat că. Deși era o femeie în toată firea, nu arăta niciodată ridicol făcând gesturi copilărești.

"Am ceva să-ți spun." continuă Clara. "Ai mai văzut și înainte, copii fiind, umbre mișcându-se, dar la acea epocă nu gândeai rațional încă și, în consecință, ți se părea normal să le vezi mișcându-se. Pe măsură ce ai crescut, energia ta a fost consumată de constrângeri sociale, uitând în felul acesta că le văzuseși mișcându-se și amintindu-ți numai ceea ce considerai că este permis să-ți amintești. '"

Încercam să apreciez care era intenția Clarei când, dintr-o dată. Mi-am amintit că în copilărie obișnuiam să văd umbre ce șerpuiau și se contorsionau pe trotuare, în special în zilele călduroase și senine. Crezusem întotdeauna că încercau să se elibereze de oamenii cărora le aparțineau. Mă înspăimânta ideea că umbrele se arcuiau într-o parte pentru a-i iscodi de la spate. Mi s-a părut întotdeauna straniu că adulții dădeau complet uitării poznele umbrelor lor.

Când i-am vorbit Clarei despre acest episod, ca a fost de părere că faptul care mă înfricoșa era rezultatul conflictului dintre ceea ce vedeam în realitate și ceea ce mi se spusese deja că este posibil și acceptabil să văd.

"Nu cred că înțeleg ce vrei să spui. Clara. " am răspuns.

"Încearcă să-ți închipui că ești un depozit gigantic de amintiri. " îmi sugera ea. "În acest depozit., altcineva Decât tine. A stocat sentimente, idei. Dialoguri mintale și scheme de comportament. Ținând cont de faptul că magazia îți aparține, poți intra să cotrobăi și să folosești tot ceea ce există acolo, oricând dorești.

Problema este că tu nu ai niciun control asupra acestui inventar, deoarece el a fost deja stabilit înainte ca tu să intri în posesia lui. Din acest motiv. Alegerea ta este limitată în mod drastic. "

A mai adăugat că viața noastră pare a fi un fir neîntrerupt de timp. Deoarece inventarul din magazia noastră nu se schimbă niciodată. Ea a subliniat că dacă nu golim acest depozit, atunci nu avem nicio șansă să fim ceea ce suntem în realitate.

Copleșită de amintiri și de explicațiile Clarei, m-am așezat pe o piatră mare. Cu colțul ochiului mi-am privit umbra și am avut o tresărire de panică pe când mă întrebam "Și dacă umbra mea nu

stă exact în poziția în care cu stau? "

"Nu suport asta. Clara. " am zis. Sărind în picioare. "Hai să ne întoarcem acasă. "

Clara mi-a ordonat să stau pe loc.

"Potolește-ți mintea. " zise ea. Fixându-mă cu privirea, "și corpul ti se va liniști și el. Altfel, vei exploda. "

Clara își ridică mâna stângă în fața corpului, cu încheietura mâinii odihnindu-se imediat deasupra ombilicului: palma privind spre dreapta. cu degetele strâns lipite și îndreptate spre pământ. Mi-a cerut să adopt această poziție a mâinii și să privesc vârful degetului mijlociu. M-am uitat peste rădăcina nasului, ceea ce m-a obligat să privesc în jos. Încrucișându-mi puțin privirea. Mi-a explicat că acest mod de a ne fixa privirea, ne plasează atenția în afara noastră. pe sol. Diminuându-ne astfel agitația interioară.

Apoi. cu degetele îndreptate spre pământ, urma să inspir adânc, intenționând să extrag de acolo o scânteie de energie, ca o picătură de clei pe vârful degetului meu mijlociu. După aceea. Trebuia să-mi ridic mâna din încheietură, până când baza degetului mare îmi atingea sternul. Trebuia să-mi privesc vârful degetului mijlociu numărând până la șapte. După care să-mi transfer imediat conștiința asupra frunții, într-un punct situat între ochi și chiar deasupra rădăcinii nasului. Această schimbare, zicea ea. Trebuie să fie însoțită de intenția de a transfera scânteia de energie de pe degetul mijlociu. În acel punct dintre ochi. Dacă transferul este realizat, o lumină apare pe ecranul întunecat din spatele ochilor închiși. Mi-a mai spus că putem trimite acest punct luminos de energie către orice parte a corpului, pentru a alina durerea, boala, anxietatea sau frica.

După aceasta și-a mutat mâna pe plexul meu solar, apăsându-mă ușor.

"Dacă ai nevoie de un surplus rapid de energie, așa cum e cazul acum. Practică respirația de putere pe care ți-o voi arăta acum și îți garantez că te vei simți reîncărcată. "

Am privit-o pe Clara executând o serie de scurte inspirații și expirații pe nas. Într-o succesiune rapidă, care îi făceau diafragma să vibreze. Am imitat-o și eu. După vreo douăzeci de astfel de respirații, contractând și relaxând mușchii diafragmei, am simțit o căldură invadându-mi partea mediană a corpului.

"Ne vom așeza aici să practicăm respirația de putere și să privim la lumina din spatele ochilor până când îți va trece frica. "

zise ea.

"N-am fost chiar atât de speriată. " am mințit cu.

"înseamnă că nu te-ai văzut. " ripostă Clara. "Pentru că. Din locul în care stau eu. Am văzut o persoană care era pe punctul de a leșina."

Și avea absolută dreptate Nu încercasem niciodată un sentiment de frică mai mare ca atunci când am văzut umbra Clarei dilatându-se. Amintiri pierdute au ieșit la suprafață din profunzimile uitate ale ființei și. Pentru o clipă sau două. M-am simțit cu adevărat din nou copil.

Urmând recomandările Clarei, mi-am ținut palma întoarsă într-o parte, uitându-mă fix la vârful degetului. După aceea. Mi-am deplasat atenția în centrul frunții. N-am văzut nicio lumină, dar treptat m-am liniștit

Era aproape întuneric. Îi vedeam silueta Clarei conturată lângă mine. Vocea îi era liniștitoare.

"Hai să mai rămânem puțin aici. Să-i permitem acelei scântei de energie să se instaleze în corpul tău. "

"Această tehnică ai învățat-o în China?" am întrebat-o.

Ea clătină din cap.

"Ți-am spus că am avut un învățător aici. În Mexic. " zise. După care adăugă reverențios:

"învățătorul meu era un om extraordinar, care și-a dedicat viața învățaturii și mai apoi instruirii noastre în arta de a fi liber"

"Dar această metodă de respirație nu este orientală la origine? "

Ea păru să delibereze înainte de a-mi răspunde. Am crezut că ezitarea ei se datora dorinței de a păstra secretul.

"Dar învățătorul tău de unde a învățat-o? " am sondat eu. "A fost și el în China? "

"Tot ceea ce știa a învățat de la învățătorul său. " zise Clara evaziv. Când i-am cerut să-mi spună mai multe despre învățătorul său și despre ce anume o învățase. Clara și-a cerut scuze că nu avea permisiunea să-mi dea alte detalii despre acest subiect

"Ca să înțelegi despre ce este vorba. " explică ea. "tu trebuie să acumulezi un anumit lip de energic care în acest moment îți lipsește. "

Mă bătu pe mână.

"Nu grăbi lucrurile. " zise ea plină de înțelegere. "Intenția noastră este să le învățăm tot ceea ce știm. Așadar, de ce atâta grabă? "

"Mă intrigă ori de câte ori spui "noi". Clara, deoarece am sentimentul că mai sunt și alte persoane în casă și încep să văd și să aud lucruri despre care rațiunea îmi spune că nu pot fi adevărate "

Clara râse până când am crezut că avea să cadă de pe bolovanul pe care stătea. Ieșirea ci neașteptată și exagerată mă deranjă și mai mult decât refuzul de a-mi vorbi despre învățătorul ei

"Nici nu știi cât de mult mă amuză dilema ta. "zise ea în chip de explicație. "Aceasta. Împreună cu faptul că vezi umbre mișcându-se, îmi dovedește că-ți eliberezi energia. Începi să-ți golești magazia Cu cât excluzi mai multe elemente din inventarul tău. cu atât mai mult loc va rămâne pentru alte lucruri. "

"Ca de exemplu? " am spus eu. Supărată încă. "Să văd umbre mișcându-se și să aud voci? "

"Poate, zise ea vag. "Ori s-ar putea chiar să-i vezi pe oamenii cărora le aparțin umbrele și vocile "

Voiam să știu la cine se referea. Însă ea a refuzat să-mi spună mai multe. Brusc, s-a ridicat și m-a anunțat că dorea să se întoarcă acasă să dea drumul generatorului înainte să se întunece prea tare.

Nu o văzusem pe Clara de trei zile O plimbare misterioasă o ținea departe de casă. Era în obiceiul ei de-acum. Să plece Iară să mă avertizeze și să mă lase singură preț de mai multe zile. Avându-l doar pe Manfred drept companie Și. În ciuda faptului că am avut întreaga casă la dispoziția mea. Nu am îndrăznit niciodată să mă aventurez dincolo de spațiul camerei de zi. de dormitorul meu. de sala de gimnastică a Clarei, de bucătărie și. Bineînțeles, de dependențe ceva legat de casa Clarei și împrejurimi. În special când era plecată, mă umplea de o frică irațională. Rezultatul a fost că. Odată singură, urmam o rutină strictă, care mă consola. Mă trezeam pe la ora nouă. Îmi pregăteam micul dejun pe o plită electrică, deoarece tot nu învățasem încă să aprind soba cu lemne. Îmi luam o gustare cu mine și plecam la grotă să recapitulez sau făceam lungi plimbări, eu Manfred. Mă întorceam după-amiaza târziu, să practic kung-fu în sala de arte marțiale a Clarei. Aceasta era o cameră mare. cu tavanul boltit, cu podeaua de lemn lustruit și un stativ negru lăcuit, pe care erau expuse o varietate de arme folosite în artele marțiale. De-a lungul peretelui opus ușii se afla o platforma înălțată, acoperită cu rogojini. Odată am întrebat-o pe Clara la ce servea platforma și mi-a răspuns că era locul în care medita. Nu o văzusem niciodată meditănd, căci de fiecare dată

când intra singură în clădire. Încuia ușa în urma ei. Ori de câte ori o întrebam ce fel de meditație practica, ea refuzase să-mi vorbească despre asta. Singurul lucru pe care l-am putut afla a fost că ea o numea "visare"

Clara îmi permisesese accesul în sala ei de gimnastică, atunci când nu o folosea ea însăși. Când mă aflam singură în casă, gravitam spre acea cameră, găsind acolo mângâiere emoțională, căci era impregnată de prezența și puterea Clarei. Acolo m-a învățat cel mai intrigant stil de kung-fu întâlnit vreodată. Nu mă interesaseră niciodată artele marțiale chinezești, deoarece profesorii mei japonezi de karate insistaseră întotdeauna asupra faptului că mișcările lor erau prea elaborate și incomode, ca să aibă vreo valoare practică. Aceștia detronau stilul chinezesc pentru a-l ridica în slăvi pe al lor. Afirmând că. Deși karatele își aveau rădăcinile în stilul chinezesc, formele și aplicațiile sale au fost complet modificate și perfecționate în Japonia. Fiind o ignorantă în artele marțiale, mi-am crezut profesorii și am desconsiderat complet toate celelalte stiluri. În consecință, nu știam ce să fac cu stilul Clarei de kung-fu. În ciuda ignoranței mele. Un lucru era evident: Clara era, indiscutabil o maestră a acestuia.

După ce mă istoveam preț de vreo oră în sala de gimnastică, mergeam să mă schimb și apoi să mă mânc în bucătărie. În mod invariabil, mâncarea mea era acolo, așezată pe masă. Dar eram întotdeauna atât de înfometată după un astfel de antrenament încât înfulecam tot ce găseam pregătit, fără să mă îngrijorez de modul în care ajunsese acolo.

Când o chestionasem referitor la acest subiect. Clara îmi spusese că. În lipsa ei. Îngrijitorul venea și îmi gătea mâncarea. Trebuie să-mi spăla și rufe, căci îmi găseam hainele împăturite cu grijă și aranjate în teanc, la ușa dormitorului meu: tot ce aveam de făcut era să le calc.

Într-o seară, după un antrenament serios, în timp ce Manfred mă privea mârâind critic din când în când, aveam un asemenea surplus de energie. Încât am hotărât să sparg rutina și să mă întorc la grotă pe întuneric pentru a continua recapitularea. Mă grăbeam așa de tare să ajung, încât am uitat să-mi iau lanterna cu mine. Era o noapte înnoată, dar. În ciuda faptului că era beznă, nu m-am împiedicat de nimic de-a lungul drumului. Am ajuns la grotă și am început să recapitulez, vizualizând și inspirând toate amintirile legate de instructorii de karate și de fiecare demonstrație și turneu

la care participasem. Mi-a luat cea mai mare parte a nopții. Însă când am terminat m-am simțit complet curățată de prejudecățile pe care le moștenisem de la profesorii mei. ca parte integrantă a pregătirii mele.

În ziua următoare Clara tot nu se întorsese încă. Așa că m-am dus la peșteră ceva mai târziu decât de obicei. Pe drumul de întoarcere, am ales ca exercițiu să merg pe același drum de până atunci, numai că, de data aceasta, cu ochii închiși, pentru a simula întunericul. Voiam să aflu dacă pot merge fără să mă împiedic, pentru că realizasem numai ceva mai târziu că fusese un lucru cu totul neobișnuit ca noaptea trecută să mă fi putut plimba până la grotă, fără să mă poticnesc. Mergând pe lumină, dar cu ochii închiși, m-am prăvălit de câteva ori peste trunchiuri de copaci și pietre, umplându-mă de vânătăi.

Stăteam pe podeaua din camera de zi, bandajându-mi juliturile, când Clara apăru pe neașteptate în cadrul ușii, "Ce-ai pățit?" mă întreabă ea cu un aer surprins. "Te-ai luptat cu câinele?"

Exact în acel moment Manfred intră cu pași mărunți în cameră. Eram convinsă că înțelesese ce-mi spusese Clara. Lătră supărat, ca și cum s-ar fi simțit jignit. Clara se puse în fața lui, se înclină ușor din talie. În felul în care discipolul oriental se înclină în fața maestrului său și rosti cea mai întortocheată scuză bilingvă.

"Îmi pare extrem de rău, dragul meu senor, că am vorbit fără respectul cuvenit despre purtarea voastră ireproșabilă și manierele extrem de alese și. Mai presus de toate, despre delicatețea voastră sufletească, care vă face să fiți un senor entre senores. El mas ilustre entre todos ellos - un domn între domni și cel mai ilustru dintre toți. "

Eram absolut buimăcită. Am crezut că biata Clara își pierduse mințile în cele trei zile cât lipsise. Nu o mai auzisem niciodată vorbind astfel. Am vrut să râd, însă figura ei serioasă a făcut ca râsul să-mi înțepenească în gât.

Era pe punctul de a începe o nouă cascadă de scuze, când Manfred căscă, uitându-se plictisit la ea, se întoarse și părăsi camera.

Clara se așeză pe canapea, corpul zguduindu-i-se de un râs înăbușit.

"Când este ofensat, singura modalitate de a scăpa de el. Este să-l plictisești de moarte cu scuzele, " mărturisi ea.

Trăsesem nădejde că poate Clara avea să-mi spună unde

fusesse în ultimele trei zile. Am așteptat câteva clipe, pentru cazul în care ar fi adus vorba despre absența ei. Însă nu o făcu. I-am povestit că în răstimpul în care a lipsit, Manfred mă vizitase în fiecare zi la grotă în care făceam recapitularea. Era ca și cum, din când în când. Venea acolo să verifice dacă totul era în regulă cu mine.

L-am dat din nou răgazul ca să spună ceva despre natura călătoriei sale, însă Clara adăugă fără surprindere:

"Da, este foarte grijuliu și extrem de preocupat de soarta celorlalți! Din această cauză așteaptă să fie tratat la fel și, fie și numai dacă suspectează că nu se bucură de aceeași atitudine, turbează. Când este în starea asta. E foarte periculos. Îți amintești seara aceea în care aproape că ți-a spart capul când i-ai spus că este un câine răios? "

Am vrut să schimb subiectul. Nu-mi plăcea să mă gândesc la Manfred ca la un câine nebun. De-a lungul ultimelor luni de zile devenise mai mult un prieten, decât o fiară pentru mine. Îmi era atât de apropiat, încât certitudinea tulburătoare că era singurul care mă înțelegea cu adevărat, pusese stăpânire pe mine.

"Nu mi-ai spus ce s-a întâmplat cu picioarele tale. " îmi aminti Clara.

I-am povestit despre încercarea mea eșuată de a merge cu ochii închiși. I-am explicat că nu avusesem nicio dificultate, cu o noapte în urmă, să fac același lucru pe întuneric.

Ea se uită la zgârieturile și semnele de pe picioarele mele și mă bătu pe cap. ca pe Manfred.

"Noaptea trecută nu plănuiseși să mergi la plimbare. " zise ea. "Erai determinată să ajungi la grotă, așa că pașii le-au purtat în mod automat într-acolo. În după-amiaza asta ai încercat să imiți în mod conștient plimbarea de astă-noapte, însă ai eșuat lamentabil pentru că te-ai lovit de obstacolul rațiunii. "

Se gândi o clipă și adăugă:

"Sau poate că n-ai ascultat vocea spiritului care te-ar fi putut ghida fără riscuri. "

Clara își țuguie buzele într-un gest de nerăbdare când i-am spus că nu remarcasem nicio voce, dar că mi s-a părut că aud câteodată șoapte bizare în casă. Deși eram convinsă că nu putea fi decât vântul care sufla prin culoarul gol.

"Parcă ne-am înțeles că nu vei lua ad litteram tot ceea ce spun, decât dacă te avertizez dinainte, " îmi reaminti Clara sever.

"Golindu-ți depozitul. Îți schimbi inventarul. Acum există loc pentru altceva nou. Cum ar fi mersul în întuneric. de aceea m-am gândii că ar putea fi loc și pentru vocea spiritului "

Mă străduiam atât de mult să înțeleg ce voia Clara să-mi spună. Încât trebuie că mi se încrețise fruntea. Clara se așeză în fotoliul său preferat și începu să-mi explice cu răbdare la ce se referea

"Înainte să vii în această casă. Inventarul tău nu cunoștea nimic despre câinii care pot fi mai mult decât niște câini. Dar. Mai apoi. I-ai cunoscut pe Manfred. Iar întâlnirea cu el te-a forțat să-ți modificei acea parte a inventarului. " Dădu din mână ca o italiancă. Întrebând: "Căpșice

"Vrei să spui că Manfred este vocea spiritului? " am întrebat, buimacă.

Clara râdea cu atâta poftă. Încât abia mai puica vorbi.

"Nu. Nu este tocmai ceea. Ce voiam să spun Este ceva mai abstract. " mormăi ea.

Mi-a sugerat să-mi scol rogojina din debara.

"Să mergem pe patio și să ne așezăm sub saptotier. " zise ea. Luând un balsam dintr-un dulăpior. "Amurgul este momentul cel mai bun pentru a asculta vocea spiritului. "

Mi-am desfășurat rogojina sub copacul imens plin cu fructe verzi ce semănau cu niște piersici. Clara m-a masat cu puțin balsam pe pielea învinețită Durea cumplit. Însă am încercat să nu tresar din cauza durerii. Când a terminat, am observat că vânătaia cea mai mare aproape dispăruse. Se lăsă pe spate și se rezemă de trunchiul gros al copacului.

"Totul are o formă. " începu ea. "dar dincolo de forma exterioară, există o conștiință interioară care guvernează lucrurile. Această conștiință tăcută este spiritul. Este o forță atotcuprinzătoare care se manifestă în mod diferii. În lucruri diferite. Această energie comunică cu noi. "

Mi-a spus să mă relaxez și să respir adânc, pentru că avea să-mi arate cum să-mi exersezi auzul interior.

Căpșice de la it. a înțelege (N. T.)

"Cu urechea din interiorul tău poți desluși comenzile spiritului. " zise ea. "Când respiri, lasă energia să iasă prin urechi. " continuă ea.

"Cum să fac asta. " am întrebat? "

"Când expiri, fixează-ți atenția pe orificiul urechii și folosește-ți intenția și concentrarea pentru a direcționa fluxul. "

O vreme mi-a supravegheat încercările, corectându-mă.

"Expiră pe nas. cu gura închisă și cu vârful limbii atingând cerul gurii. " zise ea. "Expiră fără zgomot. "

După câteva încercări, mi-am simțit urechile pocnind și sinusurile desfundate. Apoi. Mi-a dat instrucțiuni să-mi frec palmele până se încălzesc și să le plasez pe urechi, cu degetele aproape atingându-se în spatele capului.

Am făcut întocmai cum m-a învățat. Clara mi-a sugerat să-mi masez urechile folosind o ușoară presiune circulară. După aceea, cu urechile acoperite și degetul arătător încrucișat peste cel mijlociu, trebuia să lovesc în mod repetat în spatele urechilor, pocnind din degetele arătătoare la unison. Lovind cu degetele, am auzit un sunet asemănător unui clopot înfundat, reverberându-mi în cap. Am repetat loviturile de optsprezece ori. Con fonii instrucțiunilor sale. Luându-mi mâinile de pe urechi, am remarcat că puteam auzi foarte distinct chiar și sunetele cele mai slabe din vegetația înconjurătoare, sunete care. Mai devreme, păreau să fie nediferențiate și înăbușite.

"Acum. cu urechile desfundate, poate că vei putea auzi vocea spiritului. " zise Clara. "Dar nu te aștepta la un strigăt din vârful copacilor. Ceea ce noi numim vocea spiritului este mai mult un sentiment. Sau poate fi o idee care îți izvorăște pe neașteptate în minte. Câteodată, poate fi o dorință de-a te afla într-un loc vag familiar sau un dor de-a face ceva la fel de vag familiar. "

Poate că era doar puterea ei de sugestie cea care m-a făcut să aud un murmur ușor în jurul meu. Acordându-i mai multă atenție, murmurul se transformă în voci umane vorbind în depărtare. Am putut distinge râsul cristalin al unei femei și vocea de bariton a unui bărbat, cântând. Toate sunetele le auzeam de parcă vântul le purta spre mine în rafale. Mi-am încordat atenția să înțeleg ce anume spuneau vocile și. cu cât ascultam mai mult vântul, cu atât eram mai extaziată. Energia efervescentă din mine mă făcu să sar în picioare. Eram atât de fericită că voiam să cânt. Să dansez, să alerg de jur-împrejur ca un copil. Și. Fără să realizez ce făceam. Am început să cânt și să țopăi și să mă învârtesc pe terasă ca o balerină, până când m-am prăbușit complet epuizată.

Când. Într-un sfârșit, m-am dus să mă așez lângă Clara, transpiram. Însă nu era deloc o sudoare fizică sănătoasă. Era mai mult ca o transpirație rece de epuizare. Clara nu mai putea respira nici ea, de răs. Văzându-mi bufoneriile. Reușisem să mă fac serios

de răs săltând și zburdând prin patio.

"Nu știi ce m-a apucat. " am zis. Negăsind altă explicație "descrie ce s-a întâmplat. " zise Clara pe un ton serios.

Când. Stânjenită, am refuzat, a adăugat:

"Altfel mă văd nevoită să cred că ești puțin... mă rog. Că-ți lipsește o doagă, dacă înțelegi ce vreau să spun. "

L-am explicat că tocmai auzisem cel mai obsedant cântec și râset și că toate acestea m-au determinat să mă învărt dansând.

"Crezi că sunt pe cale"de-a înnebuni? " am întrebat-o. Îngrijorată.

"Dacă aș fi în locul tău. Nu m-aș îngrijora pentru asta. " zise ea. "Zbenguiala ta a fost o reacție normală la auzirea vocii spiritului. "

"Dar nu a fost o voce. au fost o mulțime de voci. " am corectat-o.

"Iată-te din nou. Domnișoara-perfecțiune care ia lucrurile ad litteram. " mă ironiză ea.

Potrivit spuselor ei. Tendința de a lua lucrurile ad litteram este o chestiune majoră a inventarului nostru și trebuie să fim conștienți de acest lucru pentru a-l putea depăși. Vocea spiritului este o abstracție care nu are nimic de-a face cu v vocea propriu-zisă și. cu toate acestea, câteodată este posibil să auzim voci. Se pare că în cazul meu. Având o educație catolică, calea mea de readaptare a inventarului ar fi aceea de a transforma spiritul într-un fel de înger păzitor; un bărbat bun și protector care veghează asupra mea.

"Însă spiritul nu este gardianul nimănui. " continuă ca. "Este o forță abstractă, nici bună, nici rea. O forță care nu este nicidecum interesată de persoana noastră, dar care răspunde, totuși, la puterea pe care o avem. Nu la rugăciunile noastre, bagă de seamă, ci la puterea noastră. Amintește-ți asta data viitoare când vei dori să te rogi pentru iertare! "

"Dar spiritul nu este bun și iertător?" am întrebat alarmată.

Clara spuse că. Mai devreme sau mai târziu, aveam să renunț la toate prejudecățile mele despre bine și rău. Dumnezeu și religie și voi gândi numai în funcție de un inventar complet nou.

"Vrei să spui că binele și răul nu există? " am întrebat, înarmată cu o serie de argumente logice gata făcute despre libera voință și existența răului, pe care le învățasem în timpul orelor de religie catolică.

Și chiar înainte de-a începe să-mi prezint pledoaria. Clara zise:

"Prin aceasta ne diferențiem, eu și companiile mei. de ordinea prestabilită. Ți-am explicat că pentru noi adevărata libertate este lipsită de umanitate. Iar asta îl include pe Dumnezeu, binele și răul, sfinții, pe

Fecioara Maria și Sfântul Duh. Noi credem că un inventar non-uman este singura libertate posibilă pentru ființele umane. Dacă magazia noastră rămâne plină ochi cu dorințe, sentimente, idei și obiecte ale inventarului uman, atunci unde este libertatea noastră? Înțelegi ce spun? "

Înțelegeam. Însă nu atât de bine pe cât mi-aș fi dorit, pe de o parte pentru că mă împotriveauam ideii de a renunța la umanitatea mea și, de asemenea, pentru că nu recapitulasem încă toate prejudecățile religioase moștenite din sistemul școlar catolic. Pe de altă parte, eram obișnuită să nu mă gândesc la nimic din ceea ce nu mă privea în mod direct.

Pe când încercam să găsesc lacune raționamentului său, Clara m-a scos din speculațiile mele mentale cu o lovitură ușoară între coaste, spunându-mi că avea să-mi arate un alt exercițiu pentru a opri gândurile și a simți firele de energie. Altfel, aș face ceea ce făcusem întotdeauna: să fiu sedusă de ideea sinelui meu.

Clara mi-a cerut să mă așez cu picioarele încrucișate și să mă balansez într-o parte în timp ce inspiram, la început spre dreapta, apoi spre stânga, și să simt cum eram trasă de un fir orizontal care îmi ieșea din ureche. A mai spus că, în mod surprinzător, acea linie nu se înclina odată cu mișcarea corpului, ci rămânea perfect orizontală și că acesta era unul dintre misterele pe care ea și tovarășii săi le descoperiseră.

"îclinându-te astfel. Îți deplasează conștiința, care de obicei este direcționată înspre înainte. În lateral,"

Mi-a ordonat să-mi decontractez mușchii faciali, mestecându-mi și înghițind saliva de trei ori la rând.

"Și asta ce face. " am întrebat. Înghițind cu un nod în gât.

"Mestecatul și înghițitul salivei aduce o parte din energia adunată în cap înapoi în stomac, reducând din tensiunea ce apasă asupra creierului, " zise ea chicotind, în ceea ce te privește, ar trebui să practici des această manevră. "

Am vrut să mă ridic și să fac câțiva pași. Deoarece îmi amorteau picioarele. Însă Clara mi-a cerut să mai aștept și să practic acest exercițiu.

M-am aplecat într-o parte și cealaltă, străduindu-mă din răspuțeri să simt acea linie orizontală greu sesizabilă, dar nu am putut. Am reușit, totuși, să-mi opresc gândurile din obișnuita lor avalanșă. Trecu o oră poate. În felul acesta. Stând în tăcere absolută. Fără urmă de gânduri. În jurul nostru greierii cântau și frunzele foșneau, dar vântul nu mai aducea sunetul niciunei voci. O vreme am ascultat lătratul lui Manfred venind din camera lui.

Situată într-o latură a casei. Apoi, stârnite parcă de o comandă nerostită, gândurile mi-au năvălit din nou în minte. Am fost conștientă de

totala lor absență și de cât de împăciuitoare fusese acea tăcere absolută.

Foiala mea fără astâmpăr trebuie să-i fi dat de știre Clarei că revenisem la starea mea obișnuită, pentru că începui din nou să vorbesc.

"Vocea spiritului vine de niciunde." continuă ea, "din adâncurile tăcerii, din tărâmul ne-ființei. Acea voce poate fi auzită numai atunci când suntem perfect liniștiți și echilibrați."

Mi-a explicat că cele două forte contrare care ne guvernează, cea masculină și cea feminină, pozitivă și negativă, lumina și întunericul, trebuie ținute în echilibru, astfel încât să se creeze o deschidere în câmpul de energie care ne înconjoară: o deschidere prin care conștiința noastră să se poată strecura. Spiritul se manifestă prin această breșă în energia care ne împresoară.

"Ceea ce căutăm noi este echilibrul" continuă ea. "Dar acesta nu presupune numai o porțiune egală din fiecare forță. Mai înseamnă că. Ținând cont de faptul că sunt egale, noua și echilibrata combinație prinde avânt și începe să se miște singură."

Am simțit cum Clara îmi cerceta fața în întuneric, căutând semne cum că am înțeles. Negăsind niciunul, spuse pe un ton aproape tăios:

"Nu suntem atât de inteligentă, nu-i așa?"

Mi-am simțit tot corpul tensionându-se. L-am spus că. Nimeni. În viața mea. Nu mă acuzase că n-aș fi inteligentă. Părinții, profesorii, mă. Lăudaseră întotdeauna că eram una dintre cele mai inteligente eleve din clasă. Când a fost să-mi dau examenul de final, aproape că m-am îmbolnăvit învățând pentru a mă asigura că voi avea note mai bune decât frații mei.

Clara oftă și ascultă cu atenție bombastica reafirmare a inteligenței mele, înainte să-mi fi epuizat argumentele care să o convingă că greșise. Clara încuviință:

"Da. Bineînțeles că ești inteligentă. Însă tot ce-ai spus se referă strict la viața de toate zilele. Mai mult decât inteligentă, ești sânguincioasă, harnică și vicleană. Nu ești de acord?"

Am fost nevoită să fiu de acord cu ea. Deoarece propria rațiune îmi spunea că dacă aș fi fost cu adevărat atât de inteligentă pe cât pretindeam, n-ar fi fost nevoie să mă omor. Aproape, învățând.

"Pentru a fi inteligentă în lumea mea trebuie să ai putere de concentrare, să-ți poți fixa atenția pe orice lucru concret, la fel de bine ca pe orice manifestare abstractă."

"Despre ce fel de manifestări abstracte vorbești. Clara?"

"O deschidere în câmpul de energie ce ne înconjoară este o

manifestare abstractă, " zise ea. "Dar nu te aștepta să o simți sau să o vezi în același fel în care simți și vezi lumea concretă. Altceva se întâmplă. "

Clara sublinie faptul că pentru a ne fixa atenția pe orice manifestare abstractă, trebuie să contopim cunoscutul cu necunoscutul într-un amalgam spontan. În felul acesta, ne putem implica rațiunea și, în același timp. Să rămânem indiferenți.

Îmi ceru apoi să mă ridic și să fac câțiva pași.

"Acum. că s-a întunecat. Încearcă să mergi fără să privești în jos. " zise ea. "Fă asta nu ca pe un exercițiu conștiincios, dar ca un not-doing magic."

Am vrut să-i cer să-mi explice ce înțelegea prin not-doing magic, dar știam că dacă ar fi făcut-o. M-aș fi gândit la explicația ei și mi-aș fi gradat deliberat acțiunea împotriva acestui concept nou. Chiar dacă nu eram sigură ce înseamnă. Mi-am amintit, cu toate acestea, că mai folosisese termenul de "not-doing" cu o altă ocazie și în ciuda reticenței melc de a pune întrebări, am încercat totuși să-mi amintesc ce anume îmi spusese despre acest subiect. Pentru mine. Cunoașterea, chiar dacă era minimă și imperfectă, era mai bună decât nimic, deoarece îmi dădea o senzație de control, pe când lipsa cunoașterii mă făcea să mă simt complet vulnerabilă.

" Not-doing este un termen care vine din tradiția noastră magică. " continuă Clara, evident conștientă de nevoia mea de a primi explicații. "Se referă la tot ceea ce nu este inclus în inventarul ce ne-a fost impus. Când angajăm un element aparținând inventarului impus, atunci facem (doing): tot ceea ce nu face parte din acel inventar, este not-doing. "

Toată starea de relaxare pe care o acumulasem a fost spulberată de afirmația pe care tocmai o făcuse.

"Când te-ai referit la tradiția ta. ai folosit termenul magie. Ce înțelegi prin asta. Clara?" am întrebat.

"Prinzi orice detaliu, când dorești, Taisha. Nu-i de mirare că ai niște urechi așa de mari, " zise ea râzând, dar nu mi-a răspuns imediat.

M-am uitat la ea. Așteptându-i răspunsul.

Într-un târziu, a spus.

"N-aveam de gând să-ți vorbesc încă despre asta, dar dacă tot am ajuns aici. Dă-mi voie să-ți spun doar că arta de a fi liber este produsul intenției vrăjitorilor. "

"Despre ce vrăjitori vorbești? "

⁸ Not-doing (engl.) a nu face. Aici termenul se referă la acțiunea de a determina mintea și corpul, prin anumite tehnici, să renunțe la reproducerea comportamentului repetitiv născut din rutină. În favoarea simțirii lumii prin firele energetice care ne leagă de ea.

"Au existat oameni aici în Mexic, și încă mai sunt unii preocupați de adevăruri absolute. Familia mea magică și cu mine îi numim vrăjitori. de la ei am moștenit toate conceptele cu care încerc să te familiarizez. Cunoști deja termenul de recapitulare, iar not-doing-ul este un altul. "

"Dar cine sunt oamenii ăștia. Clara? "

"Vei afla despre ei tot ceea ce este de aflat foarte curând. " mă asigură ea. "Pentru moment, hai să practicăm unul dintre not-doing-urile lor, "

Potrivit opiniei Clarei, un exemplu de not-doing valabil în acest moment precis, ar fi fost pentru mine să mă oblig să mă încred în spirit, abandonând implicit firea mea calculată.

"Nu te prefacă numai că ai încredere atunci când. de fapt. Nutrești îndoieli ascunse. " mă avertiză Clara. "Numai când forța ta pozitivă și cea negativă vor fi în acord perfect vei fi capabilă să simți și să vezi breșa în câmpul de energie care te înconjoară sau să mergi cu ochii închiși și să fii sigură de reușită. "

Am luat câteva guri de aer și am început să merg fără să mă uit pe unde calc. Însă cu mâinile întinse înainte, să nu mă lovesc de ceva. O vreme m-am tot împiedicat și o dată chiar am dat peste un ghiveci de flori, unde aș fi căzut dacă nu mă apuca Clara de braț. Încetul cu încetul, m-am poticnit tot mai puțin, până când am putut merge fără probleme. Era ca și cum picioarele mele vedeau limpede lotul pe terasă și știau exact unde trebuia să pășească și unde nu.

Într-o după-amiază, în timp ce recapitulam în peșteră, am adormit. La trezire, am găsit lângă mine. pe pământ, o pereche de cristale de cuarț minunat șlefuite. Preț de câteva clipe m-am gândit dacă să le ating sau nu. Pentru că arătau destul de amenințător. Aveau aproximativ treisprezece centimetri lungime și erau perfect transparente. Vârfurile le fuseseră lucrate într-o formă ascuțită și păreau să strălucească cu o lumină proprie. Când am văzut-o pe Clara îndreptându-se spre grotă, le-am luat cu grijă în podul palmei și m-am strecurat afară, ca să i le arăt.

"Da, sunt nemaipomenite", aprobă ea din cap. de parcă le-ar fi recunoscut.

"De unde au apărut?" am întrebat.

"Au fost lăsate aici pentru tine de cineva care veghează îndeaproape asupra ta," zise ea, lăsând din mână boccea pe care o adusese.

"Nu am văzut pe nimeni lăsându-le."

“Cel care le-a adus a venit în timp ce moțăiai. Te-am avertizat să nu adormi când recapitulezi.”

“Dar cine a fost? Una din rudele tale?” am întrebat emoționată.

Am așezat fragilele cristale pe o grămadă de frunze și m-am încălțat. Clara mă avertizase să nu port niciodată încălțăminte în timpul recapitulării, deoarece strângându-mi picioarele îmi împiedica circulația energiei.

“Dacă ți-aș spune cine a lăsat cristalele s-ar putea să nu înțelegi nimic și chiar să te sperii,” zise ea.

“Încearcă, totuși. După ce ți-am văzut umbra mișcându-se, nu cred că mă mai poate speria ceva.”

“Bine, dacă insiști, ” zise ea, desfăcând nodurile boccele.

“Persoana care te urmărește este un maestru vrăjitor. Cum puțini mai sunt ca el pe acest pământ. ”

“Vrei să spui. Un vrăjitor adevărat? Dintre aceia care fac lucruri rele?”

“Un vrăjitor adevărat, dar nu unul care face lucruri rele. El este o ființă care produce și modelează percepția. În felul în care tu ai picta un tablou cu pensulele tale. Dar asta nu înseamnă că este arbitrar. Când manipulează percepția cu intenția sa. Comportamentul lui este impecabil.”

Clara l-a comparat cu maeștrii pictori chinezi, despre care se spune că au pictat dragoni atât de veridici. Încât atunci când, cu o ultimă atingere din condei, le-au făcut pupilele, dragonii au zburat practic de pe pereți sau de pe pânza pe care fuseseră pictați. Cu o voce scăzută, ca pentru a-mi anunța o dezvăluire foarte importantă. Clara mi-a spus că în momentul în care un vrăjitor desăvârșit este pregătit să părăsească lumea, tot ce are de făcut este să manipuleze percepția, să intenționeze o ușă. Să treacă prin ea și să dispară.

Pasiunea profundă din vocea ei mă neliniști. M-am așezat pe o stâncă mare și plată și. Ținând cristalele în mână. Am încercat să înțeleg cine putea fi maestrul vrăjitor. Din ziua în care sosisem, nu schimbasem o vorbă cu altcineva în afară de Clara și Manfred, pentru că. Pur și simplu, nu mai era nimeni altcineva în casă. Nici îngrijitorul despre care amintise Clara nu se lăsase vreodată văzut. Tocmai mă pregăteam să-i amintesc că ea și Manfred erau singurele ființe pe care le cunoscusem de la venirea mea. Când mi-am dat seama că mai văzusem, totuși, pe cineva: un bărbat, care părea să fi ieșit de nicăieri, într-o dimineată în timp ce desenam câțiva copaci. În apropierea peșterii. Stătea ghemuit într-un luminiș situat la aproximativ treizeci de metri de locul unde mă aflam. Frigul mă făcea să tremur și. În același timp. Să-mi focalizez atenția pe canadiana lui verde. Purta pantaloni bej și pălărie de paie mexicană cu boruri largi, tipică pentru

nordul Mexicului. Nu i-am putut vedea fața pentru că avea pălăria trasă pe ochi, dar părea musculos și suplu.

Se uita pieziș; l-am văzut încrucișându-și brațele peste piept. Apoi. S-a întors cu spatele la mine și, spre totala mea surprindere, și-a dus mâinile la spate până când și-a putut atinge vârful degetelor. După aceasta, s-a ridicat și s-a îndepărtat, dispărând în tufișuri.

Am făcut repede o schiță a poziției sale ghemuite, după care am pus jos blocul de desen și am încercat să-i imit mișcarea. Dar. Indiferent cât de mult mi-am întins brațele și mi-am contorsionat umerii, nu a fost chip să-mi ating degetele la spate. Am continuat să stau ghemuită, cu brațele încrucișate în jurul meu. Într-o clipă m-am oprit din tremurat și, în ciuda frigului, am simțit căldură și confort.

“Ah. Deci l-ai întâlnit deja?” a spus Clara, când i-am povestit despre el.

“El este maestrul vrăjitor?”

Clara dădu afirmativ din cap și băgă mâna în boccea, scoțând o bucată de tamal⁹ pe care mi-o adusese de mâncare.

“Este foarte suplu.” zise ea. “Pentru el nu înseamnă nimic să-și disloce umărul din încheietură, după care să și-l pună la loc. Dacă vei continua recapitularea și vei acumula suficientă energie, te-ar putea învăța arta sa. Când l-ai văzut prima dată ți-a arătat numai cum poți lupta împotriva frigului cu o anumită poziție: ghemuită, cu brațele încrucișate în jurul corpului.”

“Este o poziție de yoga?”

Clara înălță din umeri nepăsătoare, “poate căile voastre se vor mai întâlni și-ți va răspunde chiar el la această întrebare. Între timp, sunt convinsă că aceste cristale te vor ajuta să-ți clarifici anumite lucruri în tine.”

“Ce înțelegi prin asta?”

“Ce aspect din viața ta recapitulai înainte să adormi?” mă întrebă ea. Ignorându-mi întrebarea.

I-am spus Clarei că-mi amintisem cât de mult detestam să mă ocup cu treburile casnice. Mi se părea că nu mai termin de spălat vasele. Ceea ce făcea să fie și mai rău, era faptul că în tot acest timp îi vedeam, prin fereastra de la bucătărie, pe frații mei bătând mingea. Îi invidiam pentru că nu aveau treburi casnice de făcut și o detestam pe mama fiindcă mă obliga la asta. Îmi venea să fac țandări toate farfurile ei prețioase, dar bineînțeles că nu puteam.

⁹ Tamal (span.) un fel de crocheta din mămăligă cu diferite adausuri

“Cum te simți acum. Recapitulând toate astea?”

“Îmi vine să-i iau la palme pe toți. Inclusiv pe mama. Nu i-o pot ierta.”

“Poate că cele două cristale te vor ajuta să-ți re canalizezi intenția și

energia blocată.” zise Clara ușor.

Condusă de un impuls ciudat, mi-am strecurat cristalele între degetul arătător și cel mijlociu. Se potriveau de minune, de parcă mi-ar fi fost lipite de mâini.

“Văd că știi deja cum să le ții.” remarcă ea. “Maestrul vrăjitor mi-a dat instrucțiuni ca în cazul în care voi constata că ști să le ții corect, să-ți arăt o mișcare indispensabilă, pe care o poți executa cu aceste cristale.”

“Ce fel de mișcare. Clara?”

“O mișcare de putere.” zise ea. “Îți voi explica mai multe ceva mai târziu despre originea și scopul acesteia. Pentru moment, dă-mi voie să-ți arăt cum se face.”

Mi-a spus să presez cu fermitate cristalele între degetul arătător și cel mijlociu. Ajutându-mă din spate, mi-a întins brațele în față. Până la înălțimea umerilor, și le-a rotit în sensul contrar acelor ceasornicului. Apoi. M-a pus să fac cercuri largi care se micșorau din ce în ce mai mult. Până când mișcarea se oprea, iar cristalele deveneau doar două puncte îndreptate spre infinit: proiecția lor imaginară convergea într-un punct la orizont.

“Când faci cercurile, asigură-te că palmele privesc tot timpul una spre cealaltă.” mă corectă ea. “Și începe întotdeauna prin a face cercuri largi, complete. Astfel, aduni energie pe care apoi o vei putea focaliza pe orice vei dori să schimbi, indiferent dacă este vorba despre un obiect, un gând sau un sentiment.”

“Cum poate faptul că direcționez astfel cristalele să le afecteze în vreun fel?” am întrebat.

“Mișcând cristalele și manipulându-le în felul în care ți-am arătat, scoți energia din lucruri,” îmi explică ea. “Efectul este asemănător celui de dezamorsare a unei bombe. Este exact lucrul pe care dorești tu să-l faci în această etapă a pregătirii. În consecință, nu-ți roti niciodată brațele în sensul acelor de ceasornic. În timp ce lucrezi cu cristalele.”

“Ce s-ar întâmpla dacă aș face-o?”

“Nu numai că ai fabrica o bombă, dar ai aprinde fitilul și ai provoca o explozie gigantică. O mișcare în sensul acelor ceasornicului servește la încărcarea lucrurilor, pentru acumularea energiei necesare întreprinderii unei acțiuni. Partea aceasta o păstrăm pentru o ocazie ulterioară, când vei fi mai puternică, ”

“Dar nu de asta am acum nevoie să acumulez energie? Mă simt atât de epuizată!”

“Bineînțeles că ai nevoie să acumulezi energie.” admise ea, însă, pentru moment, trebuie să o faci distrugându-ți înclinația de-a te complăce

în absurdități. Există suficient de multă energie pe care o poți folosi, pur și simplu, nemaifăcând lucrurile pe care ești obișnuită să le faci. Cum ar fi să te plângi, să-ți fie milă de tine însăși, sau să te îngrijorezi pentru lucruri care nu pot fi schimbate. Dezamorsând aceste griji, vei câștiga o energie pozitivă, hrănitoare, care te va ajuta să te echilibrezi și te va vindeca.”

“Pe de altă parte, energia pe care o vei acumula prin mișcarea cristalelor în sensul acelor de ceasornic este o energie periculoasă, un suflu devastator căruia nu îi poți face față în prezent. Așadar, promite-mi că nu vei încerca niciodată. ”

“Îți promit. Clara, deși e cam tentant.”

“Maestrul vrăjitor care ți-a oferit cristalele îți urmărește progresele.” mă avertiză ea. “Va trebui, deci, să fii atentă cum le întrebuințezi.”

“De ce se interesează acest vrăjitor de soarta mea?”

Era o tentă de curiozitate bolnăvicioasă în întrebarea mea. Mă neliniștea dar, cu toate acestea, mă simțeam flatată să știu că un bărbat își dădea osteneala să mă observe, chiar dacă o făcea de la distanță.

“Are anumite intenții cu tine.” replică ea indiferentă.

Alarma mea interioară fu instantanee. Mi-am încleștat pumnul și am sărit în picioare, indignată.

“Nu fi atât de idioată încât să tragi concluzii pripite”, zise Clara, supărată. “Te asigur că nu vrea nimeni să ți-o pună. Taisha, ca să te poți debarasa de aceste suspiciuni absurde ai într-adevăr nevoie să-ți recapitulezi profund experiențele sexuale.”

Tonul ei. Lipsit de orice sentiment, precum și alegerea cuvintelor vulgare, te trezea. Într-un fel, la realitate. M-am așezat la loc, mormăind o scuză.

Își duse un deget la gură.

“Nu ne-am angajat în acțiuni obișnuite. ” mă asigură ea. “Cu cât vei înțelege mai repede acest lucru, cu atât mai bine. Când vorbesc despre intenții, mă refer la intenții sublinie; manevre pentru un spirit îndrăzneț. În ciuda opiniei tale. Ești o persoană foarte îndrăzneată. Uită-te unde ai ajuns! Îți petreci zilnic ore întregi singură. Într-o grotă, recapitulându-ți viața. Asta cere curaj. ”

I-am mărturisit că ori de câte ori mă gândesc că o urmasem și că, în prezent, locuiesc în casa ei de parcă ar fi lucrul cel mai natural, mă apucă groaza.

“Întotdeauna m-a uimit, dar nu te-am întrebat niciodată

În mod direct, ce te-a făcut să mă urmezi așa. Fără rezerve? Eu, una, n-aș fi făcut-o.” zise ea.

“Părinții și frații mei mi-au spus întotdeauna că sunt nebună. ” i-am

mărturisit. "Asta trebuie să fi fost. Există emoții ciudate refulate în mine și ca atare, sfârșesc întotdeauna prin a face lucruri stranii."

"Ca de exemplu?"

Ochii ei strălucitori mă îndemneau să mă destăinui.

Am ezitat. Erau zeci de lucruri la care mă puteam gândi. Fiecare dintre ele, un eveniment traumatic ce mi se contura în minte ca o piatră de hotar, pentru a marca momentul în care viața mea se schimba - totdeauna în mai rău. Nu vorbisem niciodată despre aceste catastrofe, deși eram dureros de conștientă de ele. Iar în aceste ultime luni de recapitulare intensivă, multe dintre aceste emoții se acutizaseră, devenind chiar mai chinuitoare.

"Uneori fac lucruri prostești, " am spus. Nedorind să intru în detalii.

"Ce înțelegi prin lucruri prostești?" mă sondă Clara.

După mai multe îndemnuri din partea ei. Am ales un exemplu, povestindu-i despre o experiență avută nu cu mult timp în urmă. În Japonia, unde mă dusesem să particip la un turneu internațional de karate. Acolo. În Budokan-ul din Tokyo mă dezonorasem în fața a zeci de mii de oameni.

Zeci de mii de oameni? " repetă ea. "Nu exagerezi puțin?"

"Cătuși de puțin! " am spus. "Budokan-ul este cea mai mare sală din oraș și era plină ochi."

Amintindu-mi acel eveniment, am simțit cum mâinile mi se încleștau și gâtul mi se încorda. Nu mai aveau chef să continui.

"N-ar fi mai bine să nu zgândărim rănilor vechi?" am întrebat. "În plus. Am recapitulat deja experiențele mele de karate."

"Este important să vorbești despre experiențele tale." insistă Clara, "Poate că nu le-ai vizualizat îndeajuns de limpede sau nu ai inspirat complet energia blocată în ele. Se pare că mai au încă putere asupra ta. Uită-te la tine, ai început să transpiri nervos."

Ca să-i fac pe plac, i-am povestit cum profesorul meu de karate lăsase odată să se înțeleagă că. După părerea lui, femeile erau inferioare chiar și câinilor. Pentru el, femeile nu-și aveau locul în lumea karatelor și, cu atât mai puțin, în turnee. de data aceea, el voia ca numai discipolii bărbați să iasă în arenă, în Budokan. I-am spus că nu am bătut atâta drum până în Japonia doar ca să stau pe tușă și să privesc toată echipa masculină în competiție. Ei m-a avertizat să fiu mai respectuoasă, dar în loc de asta eu m-am înfuriat și mai tare, încât am făcut un lucru cumplit.

"Ce-ai făcut?" mă întrebă Clara.

I-am spus că eram atât de furioasă, încât am urcat pe platforma centrală, am smuls gongul din mâna maestrului de ceremonii, l-am sunat și mi-am anunțat singură numele în mod oficial, ca de altfel și numele

exercițiului de karate pe care aveam să o demonstrez.

"Iar ei te-au aplaudat frenetic?" mă întrebă Clara, surâzând.

"Am dat-o rău în bară, " am zis, aproape în lacrimi. "În mijlocul unei lungi suite de mișcări, mintea mi s-a întunecat. Nu-mi mai aminteam ce urmează. Tot ce vedeam era o mare de figuri umane care se holbau la mine dezaprobator. Am reușit cumva să execut și sfârșitul acelei kata și să părăsesc arena în stare de șoc."

"Era îndeajuns de grav că preluasem controlul asupra întregii ceremonii, dând peste cap tot programul, dar faptul că mi-am uitat programul în fața a mii de spectatori era o ultimă insultă adusă Federației. Mă făcusem de râs și atrăsesem oprobriul asupra profesorilor mei și, cred, asupra tuturor femeilor, în general."

"Ce s-a întâmplat după aceea?" întrebă Clara. Încercând să-și supprime un chicot.

"Am fost dată afară din școală, se discuta chiar să mi se retragă centura neagră și n-am mai practicat karate niciodată de-atunci. "

Clara izbucni în râs. Eu. Dimpotrivă, eram atât de mișcată din cauza experiențelor mele rușinoase încât am început să plâng. În plus. Eram cu atât mai stânjenită pentru că-i destăinuisem Clarei toată povestea.

Ea mă apucă de umeri și mă scutură.

"Fă respirația purificatoare," îmi zise. "Inspiră acum. "

Mi-am mișcat capul de la dreapta la stânga, inspirând energia care mai era încă captivă, fără speranță, în sala de competiții. Aducându-mi iarăși capul spre dreapta, mi-am expirat toată stânjeneala și autocompătimirea ce mă învăluiseră. Am repetat mișcarea de câteva ori. Făcând o respirație după cealaltă, până când agitația mea emoțională se domoli. Apoi, am mișcat capul de la dreapta la stânga și înapoi, fără respirație, tăind prin aceasta toate legăturile cu acel moment specific al trecutului meu. Când am terminat, Clara îmi scană corpul și apoi aprobă din cap.

"Ești vulnerabilă din cauza sentimentului de autoimportanță. " declară ea, întinzându-mi o batistă brodată ca să-mi suflu nasul "Toată acea rușine a fost cauzată de simțul valorii personale prost înțeles. După aceea, ratându-ți demonstrația, așa cum era de așteptat, ți-ai lezat și mai tare mândria deja rănită."

Clara rămase tăcută o vreme, dându-mi timp să mă adun.

"de ce ai renunțat să mai practici karate?" mă întrebă ea într-un final.

"Mă săturasem de asta și mai ales de toată ipocrizia." am trântit eu.

Ea dezaprobă din cap.

"Nu, ai abandonat deoarece nimeni nu ți-a mai acordat atenție

după acel incident și pentru că nu ai primit aprecierea pe care considerai că o meriți.”

Trebuia să admit, cu toată onestitatea., că avea dreptate. Crezusem că meritam să fiu apreciată. Ori de câte ori făcusem ceva nesăbuit, impulsiv, era în sprijinul imaginii proprii sau pentru a concura cu cineva și a dovedi că eram mai bună. Un sentiment de tristețe și descurajare puse stăpânire pe mine. Știam că. În ciuda tuturor respirațiilor mele și a recapitulării, nu aveam nici o șansă.

”Inventarul tău se schimbă în mod natural și armonios. ” zise Clara, bătându-mă ușor pe cap. ”Nu-ți face atâtea griji. Concentrează-te pe recapitulare și lucrurile se vor aranja de la sine.”

”Poate că ar trebui să consult un terapeut, ” am zis. ”Deși, recapitularea nu este o formă de psiho-terapie?”

”Nicidecum,” mă contrazise Clara. ”Oamenii care au descoperit pentru prima dată recapitularea, au trăit acum sute. Dacă nu chiar mii de ani în urmă. Deci, cu siguranță că nu ar trebui să te gândești la acest proces antic de reînnoire ca la o psihanaliză modernă. ”

”De ce nu? Trebuie să admiți că reîntoarcerea la amintirile copilăriei și punerea accentului pe actul sexual seamănă cu domeniul psihanalizatorilor, în special a celor de inspirație freudiană.”

Clara era inflexibilă. Sublinie că recapitularea este un act magic, în care intenția și respirația jucau un rol indispensabil.

”Respirația adună energia și o face să circule.” explică ea. ”Apoi, este dirijată de intenția prestabilită a recapitulării, aceea de a ne elibera de legăturile noastre biologice și sociale.”

”Intenția recapitulării este un dar care ne-a fost oferit de văzătorii antici care au descoperit această metodă și au transmis-o mai departe descendenților lor,” continuă Clara. ”Orice persoană care o practică trebuie să-și adauge propria intenție, însă acea intenție este pur și simplu dorința sau nevoia de a face recapitulare. Intenția rezultatului final, care este libertatea absolută, a fost stabilită de acei văzători antici. Și tocmai pentru că a fost stabilită independent de noi. Este un dar inestimabil.”

Clara mi-a explicat că recapitularea ne revelează o fațetă esențială a ființei noastre: faptul că pentru o clipă, chiar înainte să plonjăm în oricare dintre acțiunile noastre, suntem capabili să-i evaluăm cu precizie rezultatul, șansele pe care le avem. Motivele și așteptările noastre. Cum. În general, această cunoaștere nu este niciodată comodă pentru noi sau nu ne satisface. O suprimăm imediat.

"Ce vrei să spui cu asta?"

Vreau să spun că tu, de exemplu, pentru o fracțiune de secundă ai știut că ar fi o greșeală enormă să te arunci pe scena sălii de competiție și să întrerupi reprezentarea, dar ai suprimat acea certitudine din diferite motive. Ai cunoscut, de asemenea, pentru un moment, motivul real pentru care ai renunțat să mai practici karate, și anume pentru că te-ai simțit ofensată de-a nu fi fost lăudată sau pentru că nu ți-au fost recunoscute meritele. Dar ai acoperit instantaneu această cunoaștere cu o alta. O explicație mult mai convenabilă pentru tine: aceea că erai sătulă de ipocrizia celorlalți."

Clara a continuat spunând că acest moment de cunoaștere directă era numit de către oamenii care au conceptualizat pentru prima oară ideea de recapitulare, văzătorul, deoarece ne permite să vedem direct în lucruri, cu ochi limpezi. Cu toate acestea, în ciuda clarității și acurateței aprecierilor văzătorului, nu. Îi acordăm niciodată atenție sau vreo șansă de-a se face auzit. Printr-o suprimare constantă. Îl înăbușim creșterea și îl împiedicăm să se dezvolte la adevăratul său potențial

"În final, văzătorul din noi se umple de amărăciune și ură." continuă Clara. "Înțelepții antici care au inventat recapitularea, credeau că veșnica noastră încercare de subordonare a văzătorului ne va distruge în cele din urmă. Dar ne-au asigurat, de asemenea, că prin intermediul recapitulării îi permitem acestuia să se dezvolte și să se desfășoare așa cum era merit s-o facă."

"Nu am înțeles niciodată ce face cu adevărat recapitularea." am spus eu.

"Scopul recapitulării este să asigure văzătorului libertatea de a vedea" îmi reaminti Clara. "Acordându-i credit, putem să-l transformăm într-o forță misterioasă și eficientă în același timp. O forță care. În loc să ne ucidă, ne-ar putea ghida, eventual spre libertate."

"Acesta este motivul pentru care insist întotdeauna să-mi vorbești despre descoperirile făcute în timpul recapitulării." zise Clara. "Trebuie să-l aduci pe văzător la suprafață și să-i dai posibilitatea să vorbească și să-ți spună ce vede."

Înțelegeam perfect ce-mi spunea și eram de acord cu ea. Eram pe deplin conștientă că exista ceva în mine care știa întotdeauna ce și cum. Știam, de asemenea, că îi suprimam orice posibilitate de a mă sfătui, deoarece ceea ce îmi spune este de obicei contrar celor ce aștept sau doresc să aud.

Una din revelațiile mele de moment, pe care a trebuit să o împărtășesc Clarei, era aceea că singura dată când am invocat ajutorul văzătorului, a

fost când priveam spre sud, solicitându-i în mod deliberat să mă ghideze, deși nu putusem niciodată să-mi explic de ce am făcut asta.

“Într-o zi toate lucrurile astea vor avea un răspuns.” îmi promise ea. Dar din felul în care îmi zâmbea, am dedus că nu voia să-mi spună nimic mai mult pentru moment.

Clara îmi sugera să mă întorc la grotă pentru câteva ore după care să vin acasă și să dorm puțin înainte de cină, “îl voi trimite pe Manfred să te aducă,” se oferi ea.

Am refuzat. Mi-era imposibil să mă mai întorc la peșteră în acel moment, Eram mult prea istovită. Faptul de a-i fi revelat Clarei momente stânjenitoare din viața mea și de-a fi fost nevoită să fac față atacurilor sale, mă sleiseră cu totul din punct de vedere emoțional. Pentru o clipă, atenția mi-a fost atrasă de lumina ce se reflecta pe unul din cristale. Focalizându-mi atenția pe ele, m-a calmat. Am întrebat-o pe Clara dacă ea cunoștea motivul pentru care maestrul vrăjitor îmi dăduse cristalele. Mi-a răspuns că acesta nu mi le dăduse de fapt, ci mai degrabă le recuperase pentru mine.

“Le-a găsit într-o peșteră în munți. Cineva trebuie să le fi lăsat demult acolo,” zise ea aspru.

Tonul său nerăbdător mă făcu să mă gândesc că nu dorea să vorbească nici despre maestrul vrăjitor, așa că am întrebat-o altceva.

“Ce altceva mai știi despre aceste cristale?”

Am ridicat unul dintre ele să-l privesc în transparența soarelui.

“Folosirea cristalelor era domeniul vrăjitorilor din Mexicul antic.” explică ea. “Sunt arme folosite să distrugă orice dușman.”

Auzind asta. Am tresărit atât de tare. Încât unul dintre cristale aproape că mi-a scăpat din mână. Am încercat să i le dau Clarei, nedorind să mai am de-a face cu ele. Însă ea a refuzat să le ia.

“Odată ce ai ținut în mâini asemenea cristale, nu le mai poți da nimănui.” mă muștră ea. “Nu este corect. De fapt. E periculos. Aceste cristale trebuie tratate cu o grijă înfinită, căci sunt daruri de putere.”

“Îmi cer scuze, nu am vrut să fiu nerespectuoasă. Atâta doar că m-am speriat când te-am auzit spunând că au fost folosite ca arme.” am zis eu.

“În trecut da. Dar nu și în zilele noastre.” mă lămuri Clara. “Am pierdut cunoașterea care ne permitea să le transformăm în arme.”

“Există o asemenea cunoaștere în Mexicul antic?”

“Cu siguranță. Face parte din tradiția noastră.” declară ea. “Tot așa cum în China existau credințe vechi atât de exotice, încât s-au transformat în legende, în Mexic avem și noi credințele și legendele noastre.”

“Dar cum se face că nimeni nu cunoaște mare lucru despre ce s-a

petrecut în Mexicul antic. În timp ce toată lumea este la curent cu practicile și credințele din China antică?”

“Aici. În Mexic, au existat două culturi antagonice: spaniolii și indienii.” explică ea. “Știm totul despre vechea Spanie, dar nu și despre Mexicul antic, deoarece spaniolii, fiind învingători, au încercat să șteargă din memorie tradițiile indiene. Dar în ciuda eforturilor lor sistematice și neobosite, nu au reușit în totalitate.”

“Care erau practicile asociate cristalelor?” am întrebat. “Se presupune că vrăjitorii din timpurile străvechi obișnuiau ca, într-o stare de concentrare intensă și de focalizare puternică - stare de-a dreptul unică și, în orice caz, imposibil de descris să-și fixeze mental imaginea inamicilor lor. Într-o asemenea stare de conștiință mentală și fizică, aceștia manipulau acea imagine până când îi găseau centrul energetic. ”

“Ce făceau cu imaginea dușmanilor lor?” am întrebat, animată de o curiozitate morbidă.

“Căutau o deschizătură, localizată de obicei în zona inimii, asemănătoare unui vârtej minuscul în jurul căreia circulă energia. Imediat ce o găseau, îndreptau vârful cristalelor ca pe niște săgeți, spre ea.”

Simpla menționare a faptului că îndreptau acele cristale spre imaginea inamicului lor. Mi-a dat fiori. În ciuda disconfortului meu, m-am simțit constrânsă să o întreb pe Clara ce se întâmpla cu persoana a cărei imagine era manipulată de acei vrăjitori.

“Poate că asta îi îmbătrânea corpul,” propuse ea. “Sau se putea întâmpla să aibă un accident. Se crede că nici vrăjitorii înșiși nu știau exact ce anume se întâmpla deși, dacă intenția și puterea lor erau îndeajuns de mari, aceștia își distrugeau cu siguranță inamicul.”

Doream mai mult ca niciodată să las cristalele din mâini, dar, copleșită de vorbele Clarei, nu îndrăzneam să le profanez. Mă întrebam, totuși, de ce naiba să vrea cineva să-mi dea mie cristalele acelea.

“Cândva, armele magice erau teribil de importante,” continuă Clara. “Arme ca aceste cristale deveneau un fel de extensie a corpului acelor vrăjitori. Erau pline cu o energie care putea fi canalizată și proiectată spre exterior. În timp și spațiu.” Clara spunea că arma absolută nu este, cu toate acestea, cristalul ascuțit, sabia sau chiar arma de foc, ci corpul uman, deoarece poate fi transformat într-un instrument capabil să acumuleze, să înmagazineze și să dirijeze energie.

“Putem privi corpul uman fie ca pe un organism biologic, fie ca pe o sursă de putere,” explică ea mai departe. “Totul depinde de starea în care se află inventarul depozitului nostru; corpul poate fi greu și rigid sau ușor și flexibil. Dacă magazia este goală, corpul însuși este gol, iar energia

înfinitului poate curge prin el”

Clara repetă că, pentru a ne goli, trebuie să ne cufundăm într-o stare de recapitulare profundă și să lăsăm energia să curgă nestânjenită prin noi. Numai în stare de relaxare totală, sublinie ea, îi putem da putere deplină văzătorului din noi sau putem permite energiei impersonale a universului să se transforme în forța foarte personală a intenției.

“Când ne-am golit îndeajuns de inventarul nostru învechit și stânjenitor, energia vine spre noi și se acumulează în mod natural. ” continuă ea. “Când o suficientă cantitate din această energie se contopește în noi, se transformă în putere. Și orice îi poate anunța prezența: un sunet puternic, o voce suavă, un gând care nu este al tău. Un val neașteptat de vitalitate și bunăstare. ”

Clara scoase în evidență faptul că, la o analiză finală, nu avea nicio importanță dacă puterea cobora în noi într-o stare de veghe sau în vis; era la fel de validă în ambele cazuri, ultima fiind, totuși, mai puțin sesizabilă, dar mai eficace.

“Ceea ce experimentăm în stare de veghe. În sens de putere, trebuie pus în practică în vis și toată puterea acumulată în vis. Trebuie s-o folosim în stare de trezie. Ceea ce contează cu adevărat este să fim conștienți, indiferent dacă suntem treji sau dormim. ”

Repetă, străpungându-mă cu privirea:

“Important este să fim conștienți. ”

Clara rămase tăcută câteva momente, după care îmi spuse ceva absolut irațional, după părerea mea.

“Fiind conștient de timp, de exemplu, omul poate face ca viața sa să se prelungească de-a lungul a mai multe sute de ani. ”

“Este absurd.” am spus. “Cum poate un om să trăiască atât de mult?”

“A fi conștient de timp este o stare de conștiință aparte care ne împiedică să îmbătrânim rapid și să murim în câteva zeci de ani,” a explicat Clara.” Există o credință, transmisă de vrăjitorii antici, potrivit căreia dacă am fi capabili să ne folosim corpurile drept arme sau, în termeni moderni, dacă ne-am goli magaziile, ne-am putea strecura din lumea aceasta pentru a hoinări prin alte părți.”

“Și unde ne-am duce?” am întrebat.

Clara mă privi surprinsă, de parcă ar fi trebuit să cunosc răspunsul.

“în necunoscut, pe tărâmul umbrelor. ” răspunse ea. “Se crede că odată ce magazia e goală devenim atât de ușori. Încât ne-am putea înălța. Străbătând vidul și nimic n-ar putea să stea în calea zborului nostru. După aceea, revenim în această lume. Plini de energie și revigorați. ”

Mi-am schimbat poziția pe stânca aceea deloc confortabilă. Unde

amorțisem.

"Dar asta e doar o credință, nu-i așa. Clara?" am întrebat. "O legendă din timpurile vechi."

"În prezent nu-i decât o credință." încuviință ea. "Este bine știut. Însă, că timpurile, ca toate lucrurile dealtfel, se schimbă. Acum. Mai mult ca oricând, omul are nevoie să se regenereze și să trăiască experiența vidului și a libertății."

Preț de-o clipă m-am întrebat cum ar fi să devin vaporeasă ca un nor și să plutesc în aer. Fără ca ceva să-mi împiedice venirile și plecările. Apoi m-am întors din nou cu picioarele pe pământ și m-am simțit obligată să spun:

"Clara. Îmi este imposibil să înțeleg sau să accept toată vorbăria asta despre a fi conștient de timp și de trecerea în lumea umbrelor. Nu face parte din tradiția mea sau. Cum ai spune tu. Nu face parte din inventarul depozitului meu."

"Nu. Nu face." mă aprobă ea. "Aceasta e vrăjitorie!" "Vrei să spui că vrăjitoria mai există și este practică încă?" am întrebat.

Clara se ridică dintr-o dată și își apucă boccea.

"Nu mă mai întreba nimic în plus." zise ea categorică. "Mai târziu vei afla tot ceea ce dorești să știi. Dar de la cineva care este mai în măsură decât mine să-ți explice aceste lucruri."

Clara se așeza pe fotoliul de nuiele aflat la marginea terasei, perindu-și strălucitorul său păr negru. După aceea își trecu degetele prin el. Până când totul fu la locul său. După ce se dichisi, și-a dus palma stângă la frunte, atingându-și-o ușor. Într-o mișcare circulară. Apoi își duse mâna spre creștetul capului, coborând-o pe deasupra capului, spre ceafă. La sfârșit, scutură în aer din încheietura mâinii și degete. A mai repetat mișcarea și scuturatul mâinii de mai multe ori.

Eram fascinată privindu-i mișcările. Nu era nimic neglijent sau întâmplător în ele. Făcea totul cu o concentrare intensă, ca și cum executa o sarcină din cele mai importante.

"Ce faci?" am întrebat-o. Rupând tăcerea, "Un masaj facial?"

Clara își aținti privirea asupra mea. Cum stăteam într-un fotoliu ca al ei și îi imitam mișcările.

"Această mișcare circulară împiedică formarea ridurilor pe frunte." zise ea. "Ți poate părea ca un masaj facial, dar nu este. Acestea sunt pase magice. Mișcări ale mâinii menite să adune energia pentru un scop specific."

"Și care ar fi acela?" am întrebat, scuturându-mi încheietura mâinii ca ea.

“Scopul acestor pase magice este acela de a ne face să arătăm tineri, împiedicând formarea ridurilor,” zise ea. “Scopul a fost stabilit cu mult timp înainte, nu de mine sau de tine, ci de putere însăși.”

Trebuia să admit că indiferent ce anume făcea Clara, cu siguranță că dădea rezultate. Avea o piele minunată, care pune în evidență ochii săi verzi și părul întunecat Crezusem întotdeauna că aparența ei tinerească se datora genelor sale indiene. Nu-mi trecuse niciodată prin cap că se ocupa în mod special de asta. Practicând anumite mișcări.

“Când energia este adunată, ca în cazul paselor magice, noi o numim putere, ” continuă Clara. “Nu uita acest lucru, Taisha! Puterea este energia care se acumulează, fie că o faci singură sau sub îndrumarea cuiva. Vei auzi vorbindu-se mai multe despre putere, nu numai de la mine. Dar și de la ceilalți. de altfel, pot să apară în orice moment de-acum.”

” Deși Clara făcea aluzie în mod constant la rudele sale. Abandonasem orice speranță de a-i mai întâlni vreodată. Menționarea cuvântului “putere” era deja altă poveste. Nu înțelesesem niciodată ce voia să spună prin asta.

“Am să-ți arăt câteva pase magice pe care va trebui să le practici în fiecare zi de-aici înainte. ” mă anunță ea.

Am oftat în semn de protest. Îmi ceruse să fac atât de multe lucruri zilnic: respirația, recapitularea, exercițiile de kung-fu, lungile plimbări. Dacă le puneam pe toate cap la cap, ziua n-ar fi fost suficient de lungă nici pentru jumătate din ele.

“Pentru Dumnezeu, nu mai lua totul atât de ad litteram.” zise Clara, observându-mi expresia chinuită. “încerc să îndes în creierul tău de bibilică tot ce pot. Pentru că vreau să cunoști lucrurile acestea. Cunoașterea adună energie, și din acest motiv, ea înseamnă putere. Pentru ca magia să funcționeze, trebuie să știm ce facem atunci când intenționăm rezultatul - nu scopul, reține. - Ci rezultatul actului de vrăjitorie. Dacă am intenționa scopul acțiunilor noastre magice, ar însemna să creăm vrăjitorie și, nici tu, nici eu nu avem atât de multă putere.”

“Nu cred că te urmăresc,” Clara, am spus, dându-mi scaunul mai aproape de al ei. “Pentru ce nu avem suficientă putere?”

“Vreau să spun că niciuna dintre noi nu dispunem de acea energie copleșitoare necesară pentru a crea un scop nou. Individual însă, putem în mod cert să adunăm suficientă energie pentru a intenționa rezultatul acestor pase magice: niciun rid pentru noi. Asta este tot ce putem face, din moment ce scopul lor acela de a ne păstra tineri și cu o înfățișare tânără - a fost deja stabilit.”

“Este același lucru cu recapitularea al cărei scop final a fost prestabilit de vrăjitorii antici?” am întrebat.

"Exact. " zise Clara. "Intenția tuturor actelor magice a fost deja stabilită. Tot ce avem de făcut este să ne agățăm conștiința de ea. "

Și-a tras scaunul în fața mea. Astfel încât genunchii aproape că ni se atingeau. Apoi. Își frecă viguros degetul mare al fiecărei mâini în palma mâinii opuse, după care le plasă la rădăcina nasului. Cu mișcări ușoare și regulate, abia atingându-le. Își trecu degetele în lungul sprâncenelor, spre tâmpile.

"Această pasă te va ajuta să nu faci cute între sprâncene. " explică ea.

După ce și-a frecat foarte rapid degetele arătătoare între ele - în felul în care freci două bețe ca să faci focul - le-a pus vertical de fiecare parte a nasului, trăgându-le ușor spre exterior, peste obraji, de mai multe ori.

"Aceasta este destinată să curețe cavitatea sinusurilor. "

Zise ea, astupându-și nările cu mâna. "În loc să te scobești în nas. Fa această mișcare. "

Nu mi-a făcut deloc plăcere că a pomenit despre faptul că mă scobeam în nas. Dar am încercat mișcarea respectivă și mi-a desfundat într-adevăr sinusurile, așa cum spusese.

"Următoarea este pentru a-ți împiedica pielea obrazilor să atârne. " spuse ea.

Își frecă foarte energic palmele și cu atingeri lungi și ferme, le făcu să alunece în susul obrazilor, spre tâmpile. Repetă această mișcare de șase. Șapte ori. de fiecare dată folosind aceleași mișcări lente, ferme și ascendente.

Am remarcat că era aprinsă la față însă nu s-a oprit. Își plasă latura interioară a mâinii, cu degetul mare pliat înăuntru, deasupra buzei superioare și frecă, înainte și înapoi, cu o mișcare viguroasă ca de ferăstrău.

Mi-a explicat că dacă frecăm energic punctul în care nasul întâlnește buza superioară, energia este stimulată să curgă în cantități mici și regulate. Dacă, însă, avem nevoie de o infuzie mai mare de energie, atunci acest lucru poate fi obținut înțepând punctul aflat în mijlocul gingiei superioare, sub buza de sus și mai jos de septul nazal.

"Dacă te ia somnul în peșteră, în timp ce recapitulezi, freacă energic acest punct și te va revigora temporar. " zise ea.

Mi-am frecat buza superioară și mi-am simțit urechile și nasul degajate. de asemenea, am încercat o senzație de amorteală în cerul gurii. Nu a durat decât câteva secunde, dar mi-a tăiat respirația, lăsându-mă cu senzația că eram pe punctul de a deschide ceva ce fusese acoperii.

Mai departe. Clară își mișcă degetele arătătoare sub bărbie, folosind din nou acea mișcare rapidă de du-te-vino, ca de ferăstrău. Mi-a explicat că

prin stimularea punctului de sub bărbie se produce în corp o stare de alertă calmă. Punctul respectiv mai putea fi activat, după spusele ei. Așezându-ne pe podea, cu bărbia sprijinită de o masă joasă.

Urmându-i sugestile, mi-am pus perna pe podea și m-am așezat pe ea, cu bărbia sprijinită pe o lădă de lemn care îmi ajungea exact până la nivelul feței. Aplecându-mă înainte, am presat încet punctul indicat de Clara. După câteva momente, am simțit cum corpul mi se liniștea: o senzație de furnicături îmi urca de-a lungul șirei spinării, îmi pătrunse în cap și respirația îmi deveni din ce în ce mai profundă și mai ritmică.

"Un alt mod de a trezi centrul de sub bărbie. " continuă Clara, "este să te întinzi pe burtă, cu pumnii strânși, unul deasupra celuilalt, sub bărbie. "

Mi-a recomandat ca atunci când practicăm acest exercițiu, să încordăm pumnii pentru a crea o presiune sub bărbie și să-i relaxăm apoi reducând presiunea. Tensionarea și relaxarea pumnilor, zicea ea, produce o mișcare pulsatorie care trimite mici fluxuri de energie unui centru vital care este direct conectat cu baza limbii. de asemenea, a subliniat că acest exercițiu trebuie executat cu maximă precauție pentru a evita posibilele dureri de gât.

M-am dus să mă așez din nou în fotoliul de răchită.

"Acest grup de pase magice pe care ți le-am arătat, trebuie practicat zilnic până când vor înceta să mai semene cu mișcări de masaj și vor deveni ceea ce sunt în realitate, adică pase magice. Uită-te la mine! " îmi ordonă ea.

Am privit-o repetând mișcările pe care mi le arătase, doar că. de data aceasta, ea își făcea mâinile și degetele să danseze. Mâinile sale păreau să penetreze adânc în pielea feței: alteori, treceau ușor pe deasupra, alunecând parcă pe suprafața pielii și mișcându-se atât de rapid, încât păreau să dispară. Mișcările ei armonioase m-au fascinat.

"Genul acesta de atingere nu a existat niciodată în inventarul tău." zise ea râzând, când a terminat. "Aceasta este vrăjitorie și necesită o intenție diferită de cea a lumii de toate zilele. Cu toată tensiunea pe care o aduce feței, avem cu siguranță nevoie de un alt fel de intenție dacă vrem să ne relaxăm mușchii și să tonifiem centrul localizați aici. "

Clara spunea că emoțiile lasă urme pe chipul nostru, mai mult decât în orice altă parte a corpului. Din acest motiv, trebuie să eliminăm stresul acumulat, prin practicarea paselor magice, însoțite de intenția acestora.

Mă măsură o clipă și zise:

"Văd după tensiunea de pe fața ta că recapitularea îți dă de gândit. Fă pasele înainte de-a te culca astă seară ca să îndepărtezi cutele acelea de pe frunte."

Trebuia să admit că recapitularea mă îngrijora.

"Problema este că petreci prea mult timp în peșteră. " zise Clara făcându-mi cu ochiul. "Nu vreau să devii o super-woman. Cred că ai acumulat suficientă energie de-acum, ca să începi să înveți alte lucruri. "

Sări de pe scaun de parcă stătuse pe un resort. Era atât de nepotrivit să vezi o femeie așa de puternică sărind în picioare cu atâta agilitate. Încât m-a umflat râsul. Eu însămi mă ridicam mult mai încet de parcă eram de două ori mai mare ca ea.

Se uită la mine și dădu din cap.

"Ești prea rigidă. " remarcă ea. "Ai nevoie de anumite exerciții fizice pentru a-ți debloca centrii vitali."

Ne-am îndreptat către cuierul unde erau ținute hainele și pălăriile, dincolo de ușa din spatele casei. Îmi întinse o pălărie de paie cu borurile mari și mă conduse spre un luminiș aflat în apropierea anexei bucătăriei.

Soarele strălucea foarte puternic. Era o zi neobișnuit de călduroasă. Clara mi-a cerut să-mi pun pălăria pe cap. Arată către o zonă împrejmuită cu un gard de sârmă, unde pământul fusese săpat în brazde sădite cu răsaduri aranjate îngrijit. În rânduri paralele.

"Cine a curățat terenul și a sădit toate plantele astea?" am întrebat, surprinsă pentru că nu o văzusem pe Clara lucrând acolo. "Este o muncă imensă. Tu singură ai făcut-o?"

"Nu. Am chemat pe altcineva să o facă pentru mine." "Dar când? Am fost aici în fiecare zi și n-am văzut pe nimeni. "

"Nu-i niciun mister în asta. " zise Clara. "Persoana care a lucrat în grădina de zarzavat venea când tu erai la peșteră."

Explicația ei nu m-a satisfăcut. Grădina era atât de bine aranjată, că nu părea să fi fost făcută doar de un singur om. Înainte să apuc să o întreb, Clara mă anunță:

"de-acum înainte tu ai să te ocupi de această grădină. Consideră că este noua ta sarcină," am încercat să-mi ascund dezamăgirea de a-mi fi fost dată încă o sarcină care necesita atenție zilnică. Crezusem că prin exercițiu fizic. Clara înțelegea un nou tip de arte marțiale, de preferat unul dintre acelea, ce folosesc o armă chinezească clasică, cum ar fi spada Iatā sau lancea. Observându-mi privirea abătută. Clara m-a asigurat că lucrul în grădină este foarte bun pentru mine. Deoarece îmi va da activitatea fizică și expunerea la soare de care aveam nevoie pentru sănătate și bunăstare. A mai scos în evidență faptul că, de mai bine de șase luni, nu făcusem nimic altceva decât să mă concentrez pe evenimente din viața mea și că. Ocupându-mă cu ceva exterior ființei, m-ar fi împiedicat să devin încă și mai preocupată de sine. Am avut un șoc realizând că trecuse mai

bine de jumătate de an de când mă aflu acolo. Mie mi se părea că numai ieri venisem în casa Clarei și că viața mea se schimbase într-un mod atât de drastic, încât nimic nu mai era la fel.

"Majoritatea oamenilor nu știu să se ocupe decât de ei înșiși. " zise Clara, scoțându-mă brusc din gândurile mele. "Din cauza acestei atenții exagerate, sinele se deformează, saturat de tot felul de pretenții ridicole. "

Ne-am îndreptat spre o poartă de lemn. Intrarea în grădină.

"Lucrând în această grădină vei primi un tip special de energie pe care nu-l vei putea obține recapitulând, respirând sau practicând kung fu, " zise Clara.

"Ce fel de energie este asta?"

"Energia pământului, " răspunse ea, cu ochii la fel de verzi ca plantele tinere. "întregește energia soarelui. O vei simți, poate, intrându-ți prin mâini când vei lucra pământul. Sau va începe să-ți curgă în sus, prin tălpi, când te vei ghemui pe pământ, "

Nu mai lucrasem niciodată în grădină și nu știam ce trebuie să fac. I-am cerut să-mi arate ce am de făcut. Ea mă scrută din priviri, întrebându-se parcă dacă alesese persoana potrivită pentru o asemenea treabă.

"Pământul e încă moale după ploaia de ieri, " zise ea, aplecându-se să atingă solul. "Dar când se va usca, va trebui să cari apă cu găleata din pârâu. Sau, dacă ești foarte isteată, poți să construiești un sistem de irigație, "

"Chiar am s-o fac. " am spus încrezătoare. "Voi construi o pompă electrică, după modelul uneia văzută într-o casă de la țară și o voi conecta la dinam. În felul acesta nu voi mai fi nevoită să urc dealul cu gălețile pline. "

"Nu contează cum o faci, atâta vreme cât plantele sunt udate. de asemenea, va trebui să îngrași pământul la fiecare două săptămâni, din grămada de compost din fundul grădinii. Și ai grijă să smulgi toate buruienile. Pe aici se înmulțesc foarte repede. Iar poarta trebuie să stea închisă, ca să nu intre iepurii." "Nicio problemă. " am asigurat-o eu, fără prea multă tragere de inimă.

"Foarte bine. Atunci, poți începe. "

Clara arată spre o găleată și-mi ceru să o umplu cu gunoi și să-l amestec cu solul din jurul fiecărei plante. Când m-am întors cu găleata plină de ceea ce eu speram să. Nu fie fecale, mi-a dat o lopată pentru a afâna pământul. O vreme m-a privit cum lucrez, avertizându-mă să nu sap prea aproape de plantele firave.

În timp ce mă concentram pe sarcina mea, o senzație ciudată de

bunăstare și de pace puse stăpânire pe mine. Pământul era rece și moale în mâinile mele. Pentru prima oară de când venisem în casa Clarei, m-am simțit cu adevărat în largul meu, în siguranță și protejată.

“Energia pământului este hrănitoare.” remarcă ea, parcă observându-mi schimbarea de dispoziție. “Ești îndeajuns de golită de recapitulare pentru ca o parte din această energie să se poată strecura în corpul tău. Te simți în largul tău. Deoarece știi că pământul este mama tuturor lucrurilor.”

Își trecu mâinile pe deasupra rândurilor de plante.

“Totul se trage din pământ. Pământul ne susține și ne hrănește, iar când murim corpurile noastre se întorc la el.”

După o scurtă pauză, adăugă:

“Asta doar dacă, bineînțeles, nu reușim să facem marea trecere.”

“Vrei să spui că există vreo șansă să nu murim?” am întrebat. “Serios, Clara, nu crezi că exagerezi?”

“Toți avem o șansă de libertate.” zise ea ușor, “dar depinde de fiecare dintre noi să o prindem și să o transformăm în realitate.”

Mi-a explicat că, acumulând energie, ne putem dizolva prejudecățile despre lume și corp, făcând astfel loc în magazia noastră și altor posibilități. Șansa de a nu muri era una dintre acestea. Potrivit opiniei Clarei, cea mai bună explicație pentru o alternativă atât de extravagantă, a fost dată de către înțelepții din China antică. Ei susțineau că este posibil pentru conștiința personală, sau. “te”, să se unească de bunăvoie cu conștiința atotcuprinzătoare sau Tao. Apoi, când moartea survine, conștiința individuală nu se dispersează, ca în cazul unei morți obișnuite, ci se dilată, unificându-se cu întregul mai mare.

A mai adăugat că recapitularea practică în spațiul unei grote de forma unui cocon, îmi permisesese să acumulez și să înmagazinez energie. În prezent, aveam nevoie să folosesc acea energie pentru a-mi întări legătura cu forța abstractă numită spirit. “Din acest motiv trebuie să lucrezi grădina, ca să absorbi energia pământului și, de asemenea, pe cea a soarelui,” zise. Ea, “Soarele dă energie pământului și face lucrurile să crească. Dacă vei permite luminii soarelui să-ți pătrundă în corp, energia ta se va dezvolta și ea, din plin.”

Clara mi-a cerut să mă spăl pe mâini într-o găleată cu apă și să mă așez pe o buturugă din preajma poienței de dincolo de gardul grădinii, deoarece dorea să mă învețe cum trebuia să-mi direcționez atenția către soare. Trebuia să port întotdeauna o pălărie de paie cu boruri largi pentru a-mi proteja fața și capul M-a avertizat, de asemenea, să nu practic niciodată pasele de respirație pe care avea să mi le arate, mai mult de

câteva minute odată.

“de ce sunt numite pase de respirație?” am întrebat. “Pentru că intenția programată a acestor pase este să treacă energia din respirație, spre regiunea în care ne plasăm atenția. Aceasta poate fi un organ intern sau un canal energetic, poate chiar un gând sau o amintire, ca în cazul recapitulării. Important este faptul că energia este transmisă. Împlinind în acest fel intenția prestabilită. Rezultatul este magie pură. Deoarece se produce de parcă ar fi apărut de nicăieri. de aceea noi numim aceste mișcări pase magice de respirație. Clara îmi dădu instrucțiuni să închid ochii și să mă întorc cu fața la soare, după care să inspir adânc pe gură. Trăgând lumina și căldura soarelui în stomac. Acolo trebuia să le păstrez cât mai mult posibil, după care să le înghit și, în final, să expir tot aerul rămas în plămâni. “Închipuie-ți că ești o floarea-soarelui. ” mă tachină ea. “Ține-ți tot timpul chipul îndreptat spre soare în timp ce respiri. Lumina lui încarcă respirația cu putere. Ai grijă să iei înghițituri mari de aer și să-ți umpli complet plămânii. Fă acest lucru de trei ori.”

Mi-a explicat că în timpul acestui exercițiu energia soarelui se împrășteie automat în întreg corpul. Noi. Însă, putem trimite în mod voit razele sale vindecătoare în orice zonă a corpului, prin simpla atingere a locului respectiv, sau folosindu-ne mintea pentru a le dirija.

“de fapt. Când vei fi practicat această respirație îndeajuns de mult nu vei mai avea nevoie să-ți folosești mâinile.” continuă ea. “Vei vizualiza numai razele soarelui scurgându-se lent. Direct spre acea parte a corpului.”

Mi-a sugerat apoi să repet exercițiul dar. de data aceasta, să respir pe nas. Vizualizând lumina curgându-mi în jos prin spate și energizându-mi canalele aflate de-a lungul coloanei. Făcând astfel căldura soarelui mi-ar fi invadat întregul corp.

“Dacă dorești să depășești stadiul respirației pe gură sau nas, poți respira direct cu stomacul, pieptul sau spatele.” zise Clara. “Poți chiar să tragi energia prin tălpile picioarelor.”

Clara mi-a cerut să mă concentrez pe regiunea inferioară a abdomenului, pe punctul situat imediat sub buric și să respir relaxat până când reușesc să simt că între mine și soare se formează o legătură.

Inspirând sub îndrumarea ei. Mi-am simțit stomacul încălzindu-se și plin de lumină. La puțin timp după aceea. Îmi ceru să respir cu alte părți ale corpului. Îmi atinse punctul dintre ochi. Când mi-am focalizat atenția pe el, capul mi se umplu de o lumină galbenă. Clara mi-a recomandat să absorb cât mai mult din vitalitatea soarelui, ținându-mi respirația, după care, înainte de a expira, să-mi rotesc ochii în sensul acelor ceasornicului. Am făcut

așa cum mi-a cerut și lumina galbenă se intensifică.

“Acum ridică-te și încearcă să respiri cu spatele,” zise ea. Ajutându-mă să-mi scot jacheta.

M-am întors cu spatele la soare și am încercat să-mi plasez atenția pe diferiți centri pe care ea mi-i indica prin atingere. Unul dintre aceștia era situat între omoplați, un altul în ceafa. În timp ce respiram, vizualizând soarele pe spatele meu, am simțit o căldură urcând și coborând pe coloană, dându-mi apoi năvală în cap. Am amețit atât de tare, încât aproape că mi-am pierdut echilibrul.

“De-ajuns pentru astăzi,” zise Clara, întinzându-mi jacheta.

M-am așezat; capul mi se învârtea de parcă eram amețită de băutură.

“Lumina soarelui este putere pură,” zise Clara. “La urma urmelor, este energia acumulată în modul cel mai intens.”

Ea spunea că o linie invizibilă de energie iese direct din creștetul capului și se îndreaptă în sus, spre domeniul necunoscutului. Sau poate coborî din acel domeniu în noi, printr-o deschidere aflată chiar în central vârfului capului.

“Dacă dorești, o poți numi linia vieții care ne leagă de o conștiință mai mare,” zise ea. “Soarele, dacă este folosit în mod adecvat, încarcă această linie și o face să intre în acțiune. Pentru acest motiv, creștetul capului trebuie să fie întotdeauna protejat.”

Clara spunea că înainte de a ne întoarce acasă avea să-mi arate o altă pasă magică, foarte puternică, ce implica o serie de mișcări ale corpului. Aceasta trebuia executată dintr-o singură mișcare, cu forță, precizie și grație, însă fără încordare exagerată.

“Nu te pot îndemna îndeajuns să practici toate pasele pe care ți le-am arătat,” zise ea, “Sunt tovarășele indispensabile ale recapitulării, care a făcut minuni pentru mine. Privește-mă cu atenție; încearcă să-mi vezi dublul.”

“Să-ți văd ce?” am întrebat, intrând în panică.

Mi-era teamă că aveam să ratez ceva crucial sau că nu am să știu ce să fac cu ceea ce. Eventual, aveam să văd.

“Privește-mi dublul.” repetă ea. Rostind cu grijă fiecare cuvânt. “Este ca o dublă expunere. În prezent, ai suficientă energie pentru a intenționa împreună cu mine rezultatul acestei pase magice.”

“Dar mai spune-mi o dată, Clara, care este rezultatul?” “Dublul. Corpul eteric. Opusul corpului fizic, despre care trebuie să știi de-acum. Sau măcar să bănuiești, că nu este pur și simplu o proiecție a minții.”

Se mută pe o zonă cu teren plat și stătu cu picioarele apropiate și

brațele pe lângă corp.

“Clara, așteaptă. Sunt sigură că nu am suficientă energie să văd ceea ce spui, pentru că nici măcar teoretic nu înțeleg despre ce vorbești.”

“Nu contează dacă înțelegi teoretic. Privește numai foarte atent, poate că am eu suficientă putere pentru amândouă ca să-mi intenționez dublul.”

Și cu una dintre mișcărilor ei cele mai agile. Își duse mâinile peste cap, cu palmele împreunate ca într-un gest de rugăciune. Apoi, se arcui în spate, formând un arc elegant cu mâinile întinse înapoi, aproape atingând pământul. Se răsuci foarte iute în lateral, spre stânga, astfel încât, după numai o clipă, se opri aplecată înainte, din nou aproape atingând pământul înainte să pot deschide gura de surpriză, ea sărise deja înapoi, iar corpul îi era arcuit grațios în spate.

Se mai arcui de câteva ori înainte și înapoi, ca să-mi dea parcă posibilitatea să-i văd mișcărilor neverosimil de rapide și grațioase, sau poate o șansă de a-i vedea dublul într-un anumit moment al mișcării i-am văzut corpul ca pe o formă estompată, exact asemeni unei fotografii în mărime naturală, ce fusese expusă de două ori. Pentru o fracțiune de secundă, am văzut două Clare mișcându-se, una cu o miime de secundă în urma celeilalte.

Ceea ce am văzut m-a lăsat complet perplexă și. Când m-am gândit la asta. Nu mi-am putut-o explica decât printr-o iluzie optică, creată de viteza mișcării ei. La nivel corporal însă. Știam că ochii mei văzuseră ceva de neconceput. Adusesem suficientă energie ca să-mi suspend așteptările raționale și să mă deschid către o nouă posibilitate.

Clara se opri din acrobațiile ei uluitoare și stătu lângă mine. Fără ca măcar să gâfâie câtuși de puțin. Mi-a explicat că această pasă magică îngăduie corpului să se unifice cu dublul în tărâmul ne-ființei, a cărui intrare se găsește deasupra capului și ușor în spatele acestuia,

“Lăsându-ne pe spate cu brațele întinse, creăm un pod. ” zise Clara, “Și. Din moment ce corpul și dublul sunt ca cele două capele ale curcubeului, putem intenționa ca ele să se unească.”

“Există un moment anume când trebuie să practic această pasă?” am întrebat.

“Aceasta este o pasă, magică pentru amurg.” zise ea. “Dar pentru a o putea practica îți trebuie foarte multă energie și trebuie să fi extrem de calmă. Amurgul te ajută să devii calmă și îți dă o cantitate suplimentară de energie. de aceea, sfârșitul zilei este cel mai potrivit moment să o practici.”

“Să încerc acum?” am întrebat.

La privirea ei plină de îndoială, am asigurat-o că făcusem gimnastică în copilărie și că eram nerăbdătoare să încerc.

"Problema nu este dacă ai făcut sau nu gimnastică în copilărie, ci cât de calmă ești în acest moment," replică ea.

I-am spus că eram cât se poate de calmă. Clara râse neîncrezătoare, dar mă îndemnă să încerc. Ea avea să mă supravegheze ca să nu-mi rup ceva aplecându-mă prea tare.

Mi-am înfipt picioarele în pământ, am îndoit genunchii și am început să execut încet ceea ce intenționam să fie cea mai bună. Aplecare a mea. Dar. Când am depășit un anumit punct. Graviția și-a spus cuvântul și am căzut, neîndemânatică.

"Ești oricum, numai calmă nu." concluzionează Clara binevoitoare. pe când mă ajută să mă ridic. "Ce te frământă. Taisha?"

În loc să-i destăinui Clarei ce se întâmpla cu mine. Am întrebat-o dacă mai pot încerca o dată. A doua oară, însă. Mi-a fost și mai greu ca înainte. Eram sigură că preocupările mele mentale și emoționale mă făcuseră să-mi pierd echilibrul. Știam că exigențele eu-lui erau într-adevăr cumplite și. După cum spusese Clara. Îmi acaparau toată atenția. Nu vedeam altă soluție decât să-i mărturisesc ce aveam pe suflet. I-am spus că ceea ce mă îngrijora cel mai mult era faptul că se părea că mă aflu în impas cu recapitularea.

"Ce anume îți provoacă acest sentiment?" mă întreabă ea. I-am recunoscut că era în legătură cu părinții mei. Acum știu, fără urmă de dubiu, că nu mă iubesc, am spus tristă. "Nu că nu mi-aș fi dat seama până acum, pentru că am făcut-o și asta obișnuia să mă enfurie rău de tot. În prezent însă, mi-am revăzut trecutul și constat că nu mă mai supără la fel ca înainte. Așa că, nu știu ce să fac."

Clara mă privi critic, dându-și capul pe spate pentru a mă putea măsura.

"Ce-ar fi de făcut?" întreabă, ea. "Ți-ai terminat treaba și ai aflat că nu te iubesc. Asta-i foarte bine. Nu văd care este problema."

Tonul său nepăsător mă deranjă. Mă așteptam, dacă nu la simpatie, măcar la puțină înțelegere și la un comentariu inteligent din partea ei.

"Problema este," am spus eu emfatic, pe punctul de a izbucni în plâns, "că sunt blocată. Știu că trebuie să merg mai în profunzime decât am făcut-o, dar nu pot. Tot ce sunt în stare să gândesc este că ei nu mă iubesc, în timp ce eu țineam la ei."

"Stai, stai puțin. Parcă ziceai că îi urăști? Mi-amintesc foarte limpede că..."

"Da, așa am spus, însă la vremea aceea nu știam ce spun. Am ținut cu adevărat la ei și la frații mei. După aceea am învățat să-i disprețuiesc, dar asta a venit mult mai târziu. Nu pe când eram copil. La acea epocă nu

voiam decât să-mi acorde atenție și să se joace cu mine.”

“Cred că înțeleg ce vrei să spui,” zise Clara, aprobând din cap. “Hai să ne așezăm și să discutăm despre asta.”

Ne-am așezat din nou pe buturugă.

“Așa cum văd eu, problema ta își are rădăcina într-o promisiune făcută pe când erai copil. Ai făcut într-adevăr o asemenea promisiune, nu-i așa, Taisha?” întrebă ea. Privindu-mă drept în ochi.

“Nu-mi amintesc să fi promis nimic,” am spus sinceră.

Pe un ton prietenesc, Clara sugera că probabil nu-mi aminteam deoarece fusesem foarte tânără când o făcusem sau poate pentru că aceasta îmi păruse a fi mai degrabă un sentiment decât o promisiune, exprimată de obicei în mai multe cuvinte. Clara mi-a explicat că adesea, copii fiind, facem anumite jurăminte care mai apoi ne țin legați, chiar dacă nu ne mai amintim să le fi făcut vreodată.

“Asemenea făgăduințe impulsive ne pot costa libertatea,” zise Clara. “Uneori, suntem legați de o devoțiune copilărească absurdă sau de jurăminte de dragoste statornică, eternă.”

Mai spunea că există momente în viața fiecăruia dintre noi, în special în frageda copilărie, când ne-am dorit ceva atât de mult, încât ne-am fixat în mod automat întreaga intenție pe acel lucru, intenție care, odată fixată, rămâne în acel loc până când ne împlinim dorința. Continuă spunând că legămintele, jurămintele, promisiunile ne înlănțuie intenția astfel încât, din acea clipă înainte, acțiunile, sentimentele și gândurile noastre sunt în mod constant dirijate spre îndeplinirea sau menținerea acelor angajamente, indiferent dacă ne amintim sau nu să ie fi făcut vreodată.

M-a sfătuit ca în timpul recapitulării să revăd toate promisiunile făcute în viața mea și, în particular, pe cele făcute în pripă sau din ignoranță, ori datorită unor raționamente greșite. Intenția nu se va elibera pentru a fi exprimată în prezent, decât cu condiția ca eu să o retrag în mod deliberat din toate acele promisiuni.

Încercam să înțeleg ce spunea, însă mintea îmi era într-o confuzie totală. Apoi, dintr-odată, mi-am amintit o scenă din copilăria mea timpurie. Trebuie să fi avut șase ani. Voiam ca mama să mă ia în brațe, însă ea m-a împins, spunându-mi că eram prea mare pentru așa ceva și m-a trimis să fac în cameră. Cu toate acestea, pe cel mai tânăr dintre frații mei, care era cu patru ani mai mare decât mine și favoritul mamei, îl lua întotdeauna în brațe. Am jurat atunci că nu-i voi mai iubi și că nu mă voi mai apropia niciodată de vreunul dintre ei. Din ziua aceea, se pare că-mi ținusem promisiunea, înstrăinându-mă de toți.

“Dacă este adevărat că n-au ținut la tine,” zise Clara.

"înseamnă că asta ți-a fost soarta, să nu fi iubită de ai tăi. Acceptă! În plus, ce mai contează acum dacă te-au iubit sau nu?"

Era încă important pentru mine. Dar nu i-am spus-o Clarei.

"Am avut și eu o problemă foarte asemănătoare cu a ta." continuă Clara. "Am crezut întotdeauna că eram o fată grasă, nenorocită și fără prieteni dar. Prin recapitulare, am aflat că, de fapt, Mama mă îndopase cu bună știință încă din clipa în care m-am născut. Își făcuse ea socotelile că o fată grasă, lipsită de frumusețe, nu va părăsi niciodată casa. Iar ea mă voia acolo.

Să-i fiu servitoare pe viață,"

Eram îngrozită. Era prima dată când Clara îmi revela ceva despre trecutul ei.

"M-am dus la învățătorul meu. Care era în mod categoric învățătorul cel mai bun pe care îl poate avea cineva, ca să-i cer sfatul în această problemă." continuă ea. "Iar acesta mi-a spus: Clara, mi-e milă de tine, dar îți pierzi vremea pentru că atunci a fost atunci acum este acum. Iar acum, nu e timp decât pentru libertate."

"Vezi tu. Eu credeam cu adevărat că mama îmi distrusese viața; eram grasă și nu mă puteam opri din mâncat. Mi-a luat mult timp să înțeleg ce voia să însemne: Atunci a fost atunci, acum este acum. Iar acum nu e timp decât pentru libertate."

Clara rămase tăcută o clipă, de parcă dorea ca impactul vorbelor ei să-și găsească locul în mine.

"Nu mai ai timp decât să lupți pentru libertate. Taisha." zise ea. Dându-mi un ghiont. "Acum este acum."

Se întuneca și eram din ce în ce mai preocupată de îndeplinirea sarcinii ce-mi fusese încredințată. Clara îmi ceruse să greblez frunzele de pe pajiștea din spatele casei și, de asemenea. Să car niște pietre din râu pentru a mărgini de o parte și de alta cărarea ce ducea de la grădina de legume în spatele patio-ului. Greblasem frunzele și mă grăbeam să aliniez pietrele de râu de-a lungul cărării, când. Clara ieși din casă pentru a vedea cum mă descurcam.

"Ai așezat pietrele la întâmplare, " zise ea, aruncând o privire cărării. "Și n-ai greblat frunzele încă. Ce-ai făcut toată după-amiaza, ai visat iarăși cu ochii deschiși?"

Spre disperarea mea, o rafală de vânt neașteptată împrăștiase grămezile de frunze, bine aranjate. Înainte să apuc să le încarc într-un coș.

"Mie mi se pare că aleea arată destul de bine, " am spus eu, apărându-mă. "Cât despre frunze, ce pot să fac dacă vântul le-a împrăștiat?"

“Când țintim către perfecțiune, destul de bine nu este îndeajuns de bine,” mi-o tăie Clara, “Trebuia să știi de-acum că forma exterioară a tot ceea ce facem este expresia reală a stării noastre interioare.”

I-am răspuns că nu văd cum aranjarea pietrelor ar putea fi altceva decât muncă brută.

“Asta pentru că tu faci totul doar ca să te debarasezi,” mi-o întoarce ea.

Apoi, se îndreaptă spre șirul de pietre pe care le aliniasem și clătină din cap.

“Pietrele astea arată de parcă le-ai fi dat drumul din mână care cum s-a nimerit.”

“Se întuneca și nu mai aveam timp,” i-am explicat eu.

Nu aveam niciun chef de o discuție prelungită despre estetică sau compoziție. În plus. Aveam sentimentul că știam deja mai multe Decât Clara despre compoziție, de la cursurile mele de artă plastică.

“Aranjarea pietrelor este ca și cum ai practica kung fu,” zise Clara. “Important este cum facem lucrurile. Nu cât de mult sau cât de repede le facem.”

Mi-am scuturat încheieturile mâinilor, ca să-mi relaxez degetele înțepenite.

“Vrei să spui că și căratul pietrelor face parte din antrenamentul de arte marțiale?” am întrebat, surprinsă.

“Ce crezi tu că este kung fu?” contră ea.

M-am gândit că era o întrebare capcană, așa că am reflectat o clipă ca să găsesc răspunsul potrivit.

“Este un set de tehnici de luptă din artele marțiale.” am zis plină de convingere.

Clara dezaproabă din cap.

“Bizuie-te pe Taisha pentru un răspuns pragmatic.” zise ea. Râzând.

Se așează într-unul din scaunele de nuiele de la marginea patio-ului. de unde aveam o vedere bună asupra cărării. M-am prăbușit în scaunul de lângă ea. După ce m-am instalat confortabil. cu picioarele sprijinite de marginea unui ghiveci uriaș de ceramică. Clara a început să-mi explice că termenul de “kung fu” este derivat din juxtapunerea a două caractere chinezești, unul însemnând “lucru făcut într-o anumită perioadă de timp”, celălalt semnificând “om” Când aceste două caractere sunt combinate, termenul se referă la încercarea omului de a se perfecționa prin efort constant. Ea susținea că acțiunile noastre sunt întotdeauna expresia stării interioare, indiferent dacă facem exerciții, aranjăm pietre sau greblăm frunze.

“Din acest motiv, a ne perfecționa acțiunile înseamnă să ne

perfecționăm pe noi înșine, " zise Clara. "Asta înseamnă cu adevărat kung fu, " "Totuși, nu văd legătura dintre grădinărit și practicarea kung fu-ului. " am spus.

"Dă-mi voie să-ți explic atunci. " replică, pe un ton ce exprima o răbdare exagerată. "Ți-am cerut să cari pietrele de la râu. Astfel încât, urcând poteca povârnită cu greutate să-ți dezvolti rezistența interioară. Prin asta nu urmărim pur și simplu dezvoltarea mușchilor, ci mai degrabă cultivarea energiei interne. de asemenea, toate pasele de respirație pe care ti le-am arătat până acum și pe care ar trebui să le practici zilnic, sunt menite să-ți mărească această rezistentă interioară, " mă făcu să mă simt vinovată. Din felul în care mă privise, când a spus că ar trebui să practic zilnic exercițiile de respirație, știam că era conștientă de faptul că nu le făceam cu sfîntenie.

"Ceea ce înveți aici. cu mine. Este cunoscut în China sub numele de kung fu interior sau nei kung." continuă Clara. Kung fu-ul interior folosește respirația controlată și circulația energiei pentru întărirea corpului și îmbunătățirea sănătății: artele marțiale exterioare. În schimb, cum ar fi formele de karate pe care le-ai învățat de la profesorii tăi japonezi și câteva din cele pe care ți le-am arătat cu. se concentrează pe dezvoltarea mușchilor și pe reacții rapide din partea corpului. În care energia este eliberată și dirijată spre exterior. "

Kung fu-ul interior, spunea Clara, era practicat în China de către călugări cu mult înainte ca aceștia să dezvolte kung fu-ul exterior, sau stilurile dure de luptă, foarte populare astăzi sub titulatura de kung fu.

"Dar înțelege următorul lucru. " continuă Clara, "indiferent dacă înveți artele marțiale sau disciplina pe care ți-o împărtășesc, scopul antrenamentului tău trebuie să fie acela de a-ți perfecționa ființa interioară. Astfel, vei putea transcede forma exterioară pentru a realiza zborul abstract, "

Un sentiment de depresie se abătu asupra mea ca un nor sumbru. Am simțit iar cum vechea mea teamă de eșec pune stăpânire pe mine. În ciuda faptului că făceam pasele de respirație așa cum îmi recomandase Clara, simțeam că nu voi fi niciodată capabilă să reușesc în indiferent ce anume era acel ceva ce dorea ea. Nici măcar nu știam ce însemna marea trecere. Darămite să mi-o mai închipui în termeni pragmatici.

"Ai fost foarte răbdătoare toate aceste luni, " zise Clara,

bătându-mă pe spate, simțind parcă nevoia mea de încurajare. "Nu m-ai descusut niciodată cu adevărat de ce consider mereu că a preda vrăjitoria echivalează cu o disciplină exactă, "

M-am folosit de prilejul oferit pentru a-i pune o întrebare pe care o avusesem în gând de când rostise pentru prima dată cuvântul "vrăjitorie".

"de ce numești vrăjitoria o disciplină exactă?" am întrebat.

Clara mă străpunse cu privirea. Expresia de pe fața ei era seriozitatea însăși.

"Este greu de spus. Ezităările mele provin din faptul că nu vreau să-i dau un nume greșit care să te pună pe fugă. " răspunse. "Cred că a venit, totuși, timpul să vorbim despre asta. Mai întâi însă. Dă-mi voie să-ți spun ceva mai multe despre oamenii din Mexicul antic."

Clara se aplecă spre mine și cu o voce scăzută îmi spuse că oamenii din Mexicul pre-hispanic se asemanau. În multe privințe, cu chinezii din antichitate. Probabil pentru că având aceleași origini, împărtășeau aceeași viziune universală. Cu toate acestea, vechii indieni din Mexic dețineau un ușor avantaj asupra lor. Spunea ea, deoarece lumea în care trăiau se afla în tranziție. Asta i-a făcut foarte eclectici și curioși să cunoască fiecare fațetă a existenței. Voiau să înțeleagă universul. Viața. Moartea și șirul de posibilități umane legate de conștiință și percepție. Goana lor după cunoaștere i-a determinat să dezvolte unele practici care le-au permis să atingă nivele inimaginabile de conștiință. Ei au făcut descrieri amănunțite ale practicilor lor și au întocmit hărți ale domeniilor dezvăluite de acele practici. Această tradiție, transmisă din generație în generație, a fost păstrată întotdeauna secretă.

Cu respirația aproape întretăiată de emoție, sau poate de uimire. Clara își încheie povestirea despre vechii indieni spunând că erau cu adevărat vrăjitori. Se uită la mine cu ochii mari; în lumina amurgului, pupilele sale păreau enorme. Mi-a împărtășit faptul că primul său învățător, un indian mexican, poseda o cunoaștere completă a acelor practici antice, iar acesta i le-a transmis ei.

"Mă vei învăța și pe mine. Clara?" am întrebat-o. cu vocea tremurându-mi de aceeași emoție. "După spusele tale, cristalele erau folosite ca arme de vechii vrăjitori, pasele magice purtau încărcătura intenției lor, iar recapitularea a fost, de asemenea, inventată în antichitate. Asta înseamnă că eu învăț vrăjitoria?"

"Este adevărat în parte. " zise Clara. "Pentru moment, însă. Este mai bine să nu ne focalizăm pe faptul că aceste practici reprezintă vrăjitoria. "

"De ce nu?"

"Pentru că pe noi ne interesează ceva cu mult peste ritualurile esoterice

și aberante, și incantațiile acelor vechi vrăjitori. Vezi tu. Noi credem că practicile lor bizare și dorința obsesivă de putere au avut drept rezultat doar o întărire și mai mare a eului. Aceasta este o cale moartă, căci nu duce niciodată la libertatea totală, ceea ce căutăm noi. Pericolul constă în faptul că putem fi foarte ușor influențați de temperamentul acelor vrăjitori. ”

“Pe mine nu mă va influența, ” am asigurat-o.

“E tot ce pot să-ți spun pentru moment. ” zise ea exasperată. “Dar vei afla mai multe pe parcurs. ”

M-am simțit trădată și am protestat vehement. Am acuzat-o că se juca intenționat cu nervii și cu sentimentele mele. Ținându-mă agățată cu frânturi de informații ce-mi stârneau curiozitatea și cu promisiuni că voi înțelege totul cândva. Într-un viitor nedefinit.

Clara îmi ignoră complet protestele. Era ca și cum nu spusese o vorbă. Se ridică, se îndreptă spre mormanul de pietre și ridică una cu atâta ușurință, de parcă era un fulg. După ce deliberă o clipă, parcă pe ce parte să o întoarcă, așază piatra pe marginea aleii. Apoi, mai aranjă alte două. de mărimea unor mingi de fotbal, de fiecare parte a acesteia. Când păru satisfăcută de amplasamentul lor, se dădu înapoi să studieze efectul obținut. A trebuit să admit că aleea grădinii, rocile gri și netede pe care le așezase și frunzele verzi și zimțate, alcătuiau o compoziție dintre cele mai armonioase.

“Lucrurile importante trebuie să le manipulezi cu grație. ” îmi aminti Clara. În timp ce apuca o altă piatră. “Starea ta interioară e reflectată de felul în care te miști, vorbești, mănânci sau așezi pietrele. Nu contează ce faci. Atâta vreme cât prin acțiunile tale aduni energie și o transformi în putere.”

” Clara măsură o clipă cărarea, reflectând parcă unde să așeze piatra pe care o ținea în mână. Când i-a găsit locul potrivit, o puse cu grijă jos și o mângâie cu afecțiune.

“Ca artist ar trebui să știi că pietrele trebuie așezate acolo unde se află în echilibru, ” zise ea. “și nu acolo unde îți vine mai ușor să le arunci. Bineînțeles, dacă ai fi avut suficientă putere, le-ai fi putut arunca la întâmplare, iar rezultatul ar fi fost frumusețea întruchipată. Adevăratul scop al exercițiului este tocmai să înțelegi acest lucru, ”

Judecând după tonul vocii sale și după modul haotic în care aranjase pietrele, am înțeles că ratasem și această sarcină. M-am simțit profund deprimată.

“Clara, nu sunt un artist, ” i-am mărturisit. “Nu fac decât să studiez. de fapt. Am studiat, pentru că am abandonat școala de artă în urmă cu un an. Îmi place să las să se creadă că sunt un artist, dar asta-i tot. În

realitate nu sunt nimic. ”

“Niciunul dintre noi nu este nimic. ” îmi reaminti Clara. “Știi. Însă tu ești un nimic misterios și puternic. În timp ce eu nu sunt decât un nimic, stupid și neînsemnat. Nu sunt în stare nici măcar să așez o grămadă de pietre. N-am nicio... ” Clara îmi astupă gura cu mâna.

“Nu mai spune niciun cuvânt, ” mă avertiză ea. “Îți repet. Fii atentă la ce rostești în această casă. Mai ales în amurg!” Era aproape întuneric și totul era absolut nemișcat, straniu de nemișcat. Păsările nu cântau. Totul se oprise, chiar și vântul care fusese atât de supărător mai devreme. pe când încercam să greblez frunzele, se potolise, “Este timpul fără umbre. ” îmi șopti Clara. “Hai să ne așezăm sub acest copac pe întuneric și să aflăm dacă poți chema lumea umbrelor. ”

“Așteaptă puțin. Clara. ” am zis într-un șoptii puternic, ce aducea mai degrabă cu un strigăt ascuțit. “Ce-ai de gând să faci cu mine?”

Valuri de nervozitate îmi strângeau stomacul și, în ciuda frigului de-afară, fruntea îmi transpira.

Clara mă întrebă atunci de-a dreptul dacă practicam respirațiile și pasele magice pe care mă învățase. Mai mult decât orice pe lume aș fi vrut să-i pot spune că da, dar ar fi fost o minciună. Adevărul era că făcusem minimum posibil, atât cât să nu le uit, căci recapitularea îmi lua toată energia disponibilă și nu-mi lăsa timp pentru nimic altceva. Iar noaptea eram mult prea obosită ca să mai fac ceva. Așa că mergeam direct să mă culc.

“Nu le faci cu regularitate, altfel nu ai fi în starea asta jalnică de acum.” zise Clara, dându-se mai aproape de mine. “Tremuri ca o frunză. Respirațiile și pasele magice pe care te-am învățat au un secret ce le face să fie inestimabile, ”

“Care anume?” am spus clănțănind.

Clara mă bătu ușor pe cap.

“Trebuie practicate zilnic, altfel nu au niciun efect. Nu ți-ar da prin cap să trăiești fără să mănânci sau să bei apă în fiecare zi. Nu-i așa? Exercițiile pe care te-am învățat sunt chiar mai importante decât mâncarea sau apa.”

Pusese punctul pe “i”. Am jurat în sinea mea că le voi face în fiecare noapte. Înainte să mă culc și în fiecare dimineață înainte să plec la peșteră.

“Corpul uman are un sistem energetic suplimentar care intră în acțiune în momente de stres,” explică ea în continuare. “Iar stresul apare ori de câte ori facem un lucru în exces, cum ar fi, de exemplu, grija exagerată pentru, propria persoană și pentru acțiunile sale, așa cum faci tu în acest moment. Din acest motiv, unul dintre preceptele fundamentale ale artei de a fi liber este acela de a evita excesele.”

A mai spus că mișcările învățate, fie că le numea mișcări de respirație sau pase magice, erau importante deoarece acționau direct asupra sistemului de rezervă; că acestea puteau fi numite pase indispensabile deoarece permiteau surplusului de energie să pătrundă și să treacă prin canalele noastre de rezervă. Apoi. Când ni se cere să acționăm, în loc să fim complet epuizați din cauza stresului devenim mai puternici și avem un surplus de energie pentru sarcini extraordinare.

“Acum, înainte de a chema lumea umbrelor. Ți voi arăta alte două pase magice indispensabile, care îmbină respirația cu mișcările,” continuă ea. “Fă-le în fiecare zi și nu numai că nu vei mai obosi sau nu te vei îmbolnăvi; dar vei avea un surplus de energie foarte mare pentru a intenționa.”

“Pentru ce?”

“Pentru a intenționa, ” repetă Clara. “Ca să intenționezi rezultatul oricărui lucru pe care îl faci. Ți amintești?”

Mă apucă de umeri și mă întoarse, astfel încât să stau cu fata spre nord.

“Această mișcare este în mod deosebit importantă pentru tine. Taisha, deoarece plămânii tăi sunt slăbiți de prea mult plâns.” zise ea. “O viață plină de regrete și autocompătimire și-a lăsat, cu siguranță, amprenta asupra plămânilor tăi.”

Afirmația sa îmi captă atenția. Am privit-o îndoindu-și genunchii și gleznela și adoptând o postură de arte marțiale, numită postura călărețului”, pentru că simulează poziția unui călăreț în șa. cu picioarele depărtate la nivelul unei lățimi de umeri și genunchii ușor îndoiți. Indexul mâinii sale stângi era îndreptat în jos, în timp ce toate celelalte degete erau pliate din a doua falangă. Inspirând. Întoarse capul complet spre dreapta, încet, dar cu forță, și își roti brațul stâng din încheietura umărului, peste cap. într-un cerc complet, până în spate, sfârșind cu podul mâinii stângi odihnindu-se, pe noadă. Simultan. Își duse brațul drept în spate, prin jurul taliei, și plasă pumnul drept pe dosul mâinii stângi. Îndoite, fixând-o pe încheietura acesteia.

Folosindu-se de pumnul drept. Își împinse în sus brațul stâng, de-a lungul coloanei vertebrale. Îndoindu-și cotul stâng în afară și terminând inspirația. Își reținu respirația cât numără până la șapte, apoi detensionă brațul stâng, coborându-l din nou spre coccis și cu el întins. Îl roti din umăr peste cap. în față. Încheind cu podul palmei stângi pe pubis. de astă dată. Simultan, își aduse brațul drept în față. În jurul taliei, cu pumnul pe dosul mâinii stângi și, sfârșind expirația. Împinse brațul stâng în sus. Spre abdomen.

“Fă această mișcare o dată cu brațul stâng și încă o dată cu cel drept.”

zise ea. "În felul acesta îți vei echilibra ambele părți."

Îmi mai făcu o demonstrație, repetând aceleași mișcări și alternând brațele, întorcându-și de această dată capul spre stânga.

"Acum este rândul tău să încerci. Taisha." zise ea dându-se într-o parte pentru a-mi face loc să-mi rotesc brațele.

I-am imitat mișcările. În timp ce balansam brațul înapoi, am simțit o tensiune dureroasă de-a lungul părții interioare a brațului întins, din vârful degetelor și până la subțioară.

"Relaxează-te și lasă energia respirației să curgă prin braț și să iasă prin vârful degetului arătător." zise ea. "Ține-l întins și celelalte degete îndoite. Astfel, vei reuși să eliberezi orice blocaj de-a lungul canalului energetic al brațului."

Durerea se acutiză pe măsură ce-mi împingeam brațul îndoit în sus. De-a lungul coloanei. Clara îmi remarcă expresia chinuită.

"Nu forța prea tare." mă avertiză ea. "dacă nu vrei să faci o întindere de tendoane. Și rotește-ți umerii ceva mai mult când împingi, "După ce am executat mișcarea cu brațul drept, am simțit o arsură în mușchii coapselor de la statul cu genunchii și gleznele îndoite. Chiar dacă stătusem în aceeași poziție în fiecare zi practicând kung fu. De-acum picioarele păreau să-mi vibreze de parcă erau străbătute de un curent electric. Clara îmi sugeră să mă ridic și să-mi scutur picioarele de câteva ori pentru a elibera tensiunea.

Îmi atrase atenția că în această pasă magică, rotirea și împingerea brațelor în concordanță cu respirația, trimite energie organelor de la nivelul pieptului și le vitalizează, masând centrii profunzi situați la acest nivel, care sunt rareori activați. Rotirea capului masează glandele din zona gâtului și deschide, de asemenea. Calea energiei spre spatele capului. A mai explicat că dacă sunt treziți și hrăniți cu energia respirației, acești centri ne pot revela mistere de neînchipuit.

"Pentru următoarea pasă magică." zise Clara, "stai cu picioarele alăturate și privește drept înainte, ca și cum ai avea în față o ușă pe care te pregătești să o deschizi."

Îmi ceru să ridic mâinile până la nivelul ochilor și să-mi îndoii degetele de parcă voiam să le plasez în scobitura de la mânerul unor uși pivotante, ce se deschid de la mijloc.

"Ceea ce vei deschide tu este o crăpătură în firele energetice ale lumii." explică ea. "Imaginează-ți că acele, fibre sunt ca niște corzi verticale rigide, care alcătuiesc un ecran în fața ta. Acum. Apucă un mănunchi din ele și trage-le într-o parte, cu toată puterea. Împinge-le la o parte, până când deschizătura este suficient de mare ca să treci prin ea."

O dată ce făcusem acea gaură, trebuia să pășesc înăuntru cu piciorul stâng și foarte rapid apoi. Pivotând pe laba piciorului stâng, să mă rotesc la o sută optzeci de grade în sens contrar acelor de ceasornic ca să privesc înspre direcția din care venisem. Întorcându-mă în acest mod. Firele energetice pe care le dădusem de-o parte, se înfășurau în jurul meu.

Ca să mă întorc, spunea ea. Trebuia să fac o nouă deschizătură în ele, trăgându-le într-o parte ca mai înainte, apoi să ies cu piciorul drept și să mă rotesc rapid la o sută optzeci de grade în sensul acelor de ceasornic, imediat ce pășisem. Astfel, mi-aș fi desfășurat firele din jurul meu și aș fi privit din nou în direcția din care inițiasem pasa magică.

“Aceasta este una dintre cele mai puternice și misterioase pase magice, ” mă preveni Clara. “Cu ea. se pot deschide uși către alte lumi. cu condiția, desigur, să fi acumulat un surplus de energie internă și să fim capabili să împlinim intenția pasei. ”

Tonul serios și expresia fetei sale m-au neliniștit. Nu știam la ce mă puteam aștepta în cazul în care reușeam să deschid acea ușă invizibilă. Pe un ton brusc, ca îmi dădu câteva ultime instrucțiuni.

“Când vei păși înăuntru. ” zise ea. Trebuie să-ți simți corpul înrădăcinat, greu, plin de tensiune. Dar odată ce-ai intrat și te-ai rotit, va trebui să te simți ușoară și eterică, de parcă ai pluti. Expiră cu forță când te avânți prin deschizătură, apoi inspiră încet și profund, umplându-ți plămânii până la refuz cu energia de dincolo de acel ecran. ”

Am repetat pasa de câteva ori. În timp ce Clara mă supraveghea. Aveam senzația că nu reușeam să fac decât mișcări exterioare; nu puteam simți nicicum fibrele energetice ce formau ecranul despre care vorbea Clara.

“Nu te străduiești îndeajuns să deschizi ușa. ” mă corectă Clara. “Folosește-ți energia internă, nu numai mușchii brațelor, Elimină aerul stătut din plămâni și suge-ți stomacul în timp ce pășești pentru a intra. Odată înăuntru, respiră ori de câte ori poți. Dar fii în stare de alertă. Nu rămâne acolo mai mult decât ai nevoie. ”

Mi-am adunat toate puterile și am “înșfăcat” aerul. Clara stătea în spatele meu, ținându-mă de antebrate și impunându-le o tracțiune laterală extraordinară. Instantaneu, am avut senzația unor uși glisante care se deschiseseră. Expirând puternic, m-am avântat prin ușa aceea, sau mai degrabă Clara mă îmbrânci din spate, împingându-mă înainte, îmi amintesc că m-am rotit și că am respirat

adânc, dar pentru câteva momente m-am temut că n-am să știu când va trebui să ies. Clara a remarcat acest lucru și mi-a spus când să mă opresc din respirat și să ies.

"Practicând singură această pasă magică", zise Clara, "vei învăța să o faci perfect. Fii însă atentă, odată ce ai trecut prin acea deschidere, se pot întâmpla tot felul de lucruri. Nu uita! Trebuie să fii precaută și. În același timp. Curajoasă. "

" Cum voi ști ce și cum? " am întrebat.

Clara dădu din umeri.

" O vreme n-ai să știi. Din nefericire, devenim prudenți numai după ce ne-am ars. "

A mai adăugat că. Pentru ca precauția să nu se transforme în lașitate, depinde de capacitatea noastră de a ne controla energia internă și de a o dirija spre canalele de rezervă, ca să ne poată fi disponibilă când avem nevoie de ea pentru acțiuni ieșite din comun,

"Orice poate fi îndeplinit dacă avem suficientă energie internă." zise Clara, "dar trebuie să o depozităm și să o purificăm. Așa că hai să practicăm amândouă câteva pase magice ca să aflăm dacă poți fi precaută fără să fii lașă și să invocăm lumea umbrelor. "

Am simțit în corp un val de energie ce apărură mai întâi sub forma unor mici cercuri în stomac. La început am crezut că era teamă. Însă corpul nu încerca niciun sentiment de frică. Era ca și cum o forță impersonală, lipsită de dorințe sau sentimente, se ridica în mine. Mișcându-se dinăuntru spre înafară. În timp ce urca. Partea superioară a spatelui îmi tresări involuntar.

Clara se deplasă spre centrul patio-ului. Am urmat-o, începu să facă niște pase magice. Încetinindu-și deliberat mișcările ca să-mi permită să o urmăresc.

"Închide ochii," îmi șopti ea. "Cu ochii închiși este mai ușor să folosești firele energetice aflate deja acolo, pentru a-ți menține echilibrul."

Am închis ochii și am început să mă mișc la unison cu Clara. Nu mi-a fost deloc greu să-i urmez indicațiile cu privire la schimbarea pozițiilor. În schimb am avut probleme cu menținerea echilibrului. Știam că asta se datora faptului că mă chinuiam să execut mișcările corect. Era ca atunci când încercasem să merg cu ochii închiși și mă tot împiedicam pentru că voiam cu disperare să reușesc. Treptat însă. Dorința mea de a excela se diminuea, iar corpul îmi deveni mai suplu și mai subtil. Pe măsură ce ne mișcam, m-am relaxat atât de mult. Încât simțeam că nu mai aveam oase. Nici încheieturi. Dacă îmi ridicam brațele deasupra capului. Îmi părea că le pol întinde până la vârful copacilor. Dacă îmi îndoiam genunchii și mă lăsam pe vine. Un val de energie îmi cobora prin picioare. Am simțit că-mi

crescuseră rădăcini. Linii energetice îmi ieșeau din tălpile picioarelor și se adânceau profund în pământ, dându-mi o senzație de stabilitate pe care n-o mai cunoscusem. Treptat, granița dintre corpul meu și spațiul înconjurător se dizolvă. Cu fiecare pas pe care îl făceam, corpul părea să mi se contopească cu întunericul până când începu să se miște și să respire de unul singur.

Îi auzeam respirația Clarei alături de mine, executând aceleași pase. Cu ochii închiși. Îi simțeam forma și posturile. La un moment dat, mi se întâmplă, totuși, un lucru extrem de straniu. Am simțit o lumină aprinzându-mi-se în interiorul frunții. Dar, ridicându-mi privirile. Am realizat că lumina nu era deloc în mine. Venea din vârful copacilor, ca și cum un imens panou cu reflectoare fusese aprins în plină noapte ca să ilumineze un stadion. Nu mi-era deloc greu să o văd pe Clara și tot ce se afla pe patio și în împrejurimile acestuia.

Lumina avea una dintre cele mai ciudate nuanțe pe care le văzusem. Nu mă puteam hotărî dacă era trandafirie, rozalie sau de culoarea piersicii sau. Pur și simplu, de culoarea teracotei¹⁰ deschise. Din loc în loc, părea să-și schimbe strălucirea în funcție de direcția în care priveam.

"Nu mișca din cap, zise Clara, aruncându-mi priviri curioase. "Și păstrează ochii închiși. Concentrează-te doar pe respirație."

Nu știam de ce-mi spusese să-mi țin ochii închiși, când vedea limpede că-i aveam larg deschiși. Încercam să determin coloratura luminii, deoarece părea să se schimbe cu orice cărămiziu deschis mișcare a capului meu. Intensitatea luminii, de asemenea, fluctua. În funcție de intensitatea cu care o priveam. Eram atât de atrasă de luminiscenta din jurul meu. Încât am pierdut ritmul respirației. Apoi, la fel de neașteptat pe cât apăruse, lumina se stinse, lăsându-mă din nou într-un întuneric total.

Hai să intrăm în bucătărie și să încălzim niște tocană", zise Clara. Înghiontindu-mă.

Am ezitat. Mă simțeam stingheră. Corpul îmi era atât de greu. Încât m-am gândit că ar trebui să mă așez.

"Poți să deschizi ochii acum. " zise Clara.

Nu-mi amintesc să-mi fi fost vreodată atât de greu să deschid ochii, așa cum mi-era în acele momente. Mi s-a părut că mi-a luat o veșnicie să o fac. Căci. Imediat ce îi deschideam, aceștia mi se închideau, grei. la loc. Am avut senzația că povestea aceasta cu deschisul și închisul ochilor a durat foarte mult. Până când. În cele din urmă. Am simțit-o pe Clara scuturându-mă de umeri.

"Taisha. Deschide ochii! " îmi ordonă ea. "Nu care cumva să

îndrăznești să leșini în brațele mele. Mă auzi? "

Mi-am scuturat capul și ochii mi s-au deschis dintr-o dată. Fuseseră într-adevăr închiși în tot acest răstimp. Era întuneric beznă afară. Însă lumina lunii ce străbătea frunzișul era suficientă ca să pot vedea silueta Clarei. Stăteam amândouă pe patio. Așezate în cele două fotolii de răchită de sub copac.

"Cum am ajuns aici? " am întrebat uluită.

"Ai mers până aici și te-ai așezat" răspunse Clara sec.

"Dar ce s-a întâmplat? Adineauri era lumină. Vedeam totul foarte clar. "

"Ce s-a întâmplat este că ai intrat în lumea umbrelor. " zise Clara pe un ton de felicitare. "După ritmul respirației tale. Pot spune că ai ajuns până acolo. N-am vrut însă să te sperii cerându-ți să-ți privești umbra. Dacă ai fi făcut-o. ai fi aflat Că... "

Am înțeles instantaneu la ce făcea aluzie Clara.

"Că nu era nicio umbră. " am șoptit. "Era lumină, dar nimic nu avea umbră. "

Clara aprobă din cap.

În seara asta ai aflat un lucru cu adevărat important. Taisha. În lumile exterioare acesteia, nu există umbre! "

După mai bine de opt luni de practică serioasă a recapitulării eram în stare să o fac toată ziua. Iară să mă chinui sau să fiu distrată. Într-o zi. pe când vizualizam clădirile în care îmi petrecusem ultimul an de liceu, clasele și profesorii pe care îi avusesem, am fost atât de atrasă să parcurg coridoarele liceului și să văd unde îmi erau colegii de clasă, încât am început să vorbesc singură.

"Dacă vorbești, nu poți respira corect. " am auzit spunând o voce de bărbat.

Asta m-a surprins atât de mult. Încât m-am lovit cu capul de peretele peșterii. Am deschis ochii și. În timp ce îmi întorceam privirile spre intrarea în grotă, imaginea clasei dispăru. Conturându-se în cadrul intrării, se vedea silueta unui om ce stătea ghemuit. Am știut imediat că era vorba despre maestrul vrăjitor, omul pe care-l întâlnisem odată pe dealuri. Purta aceeași canadiană verde de vânt și pantaloni, dar de data aceasta i-am putut vedea profilul. Avea un nas proeminent și o frunte ușor teșită, "Nu fixa privirea. " l-am auzit pe maestrul vrăjitor spunând.

Vocea îi era joasă și hodorogită, reverberând ca un torent curgând printre pietre.

"Dacă dorești să înveți mai multe despre respirație, stai foarte liniștită și recapătă-ți echilibrul. "

Am continuat să respir profund, până când prezența lui nu m-a mai înspăimântat, simțindu-mă. În schimb, ușurată că făceam în sfârșit, cunoștință cu el. S-a așezat cu picioarele încrucișate la gura grotei și s-a sprijinit de perete, așa cum făcea mereu Clara.

“Mișcările tale sunt prea bruște.” zise el murmurând. “Respiră în felul acesta.”

El inspiră adânc. În timp ce întorcea ușor capul spre stânga. Apoi. Expiră complet ducând capul lin spre dreapta. La sfârșit întoarse capul dinspre umărul drept spre cei stâng și înapoi, fără respirație, după care îl aduse înapoi în centru. I-am repetat și eu mișcările, inspirând și expirând atât de profund pe cât am putut

“Așa mai merge.” zise el “Când expiri, aruncă afară toate gândurile și sentimentele pe care le revezi. Și nu întoarce capul doar din mușchii gâtului. Ghidează-l cu firele energetice invizibile din partea mediană a corpului. Să ispitești acea energie să iasă din tine este una din împlinirile recapitulării.”

A continuat să-mi explice că imediat sub buric se află unul din centrele cheie de putere și că toate mișcările corpului, inclusiv respirația, trebuie să antreneze acest punct energetic. Mi-a sugerat să-mi sincronizez ritmul respirației cu mișcarea capului, astfel încât. Împreună, să atragă acele fibre energetice invizibile din abdomen să se extindă în afară, spre infinit.

“Aceste fire fac parte din corpul meu, sau trebuie să mi le imaginez?” am întrebat înainte de a-mi răspunde, el își schimbă poziția în care stătea pe pământ “Sunt o parte a corpului tău subtil, a dublului tău,” zise el. “Cu cât obții mai multă energie prin manipularea acelor fibre, cu atât dublul tău va deveni mai puternic.”

“Nu. Ceea ce doream să aflu este dacă sunt reale sau doar imaginare?”

“Când sfera percepției se lărgeste, nimic nu mai este real și nimic nu mai este imaginar.” zise el. “Nu există decât percepție. Închide ochii și vei afla singură.”

Nu aveam chef să închid ochii. Voiam să-l urmăresc. În cazul în care ar fi făcut vreo mișcare neașteptată. Dar corpul îmi deveni fără vlagă și greu, iar ochii începură să mi se închidă. În ciuda eforturilor mele de a-i ține deschisi.

“Ce este dublul?” am reușit să întreb înainte să cad într-un fel de letargie.

“Asta-i o întrebare bună,” zise el. “înseamnă că o parte din tine ascultă și este încă alertă.”

L-am simțit cum a inspirai profund, umflându-și pieptul. “Corpul fizic

este un înveliș, un recipient, dacă vrei.” zise el după o expirație lentă. “Concentrându-te pe respirație poți face corpul solid să se dizolve, astfel încât să nu rămână decât partea subtilă, eterică. ”

Se corectă imediat, spunând că nu este vorba despre dizolvarea corpului fizic, dar că. Schimbând focalizarea conștiinței noastre. Începem să înțelegem că el nu a fost, de fapt. Niciodată solid. Această realizare este exact contrariul a ceea ce se întâmplă când ne maturizăm. Copii fiind, suntem total conștienți de dublul nostru. Pe măsură ce creștem. Învățăm să punem un accent din ce. În ce mai mare pe partea fizică și mai puțin pe ființa noastră eterică. Ca adulți nu mai avem deloc conștiința existenței laturii noastre subtile.

“Corpul subtil este o masă de energie.” explică el. “Nu suntem conștienți decât de învelișul său dur. Exterior, iar ca să devenim conștienți de partea eterică trebuie să permitem intenției noastre să se deplaseze înapoi spre aceasta.”

Sublinie că între corpul nostru fizic și dublul său subtil există o legătură inseparabilă, dar că acea legătură a fost acoperită de gândurile și sentimentele noastre, ce sunt focalizate exclusiv pe corpul fizic. Pentru a ne deplasa conștiința de pe aparența sa solidă pe dublul său fluid, trebuie să dizolvăm mai întâi bariera care separă cele două aspecte ale ființei noastre.

Am vrut să-l întreb cum putea fi făcut acest lucru, dar mi-a fost imposibil să-mi dau glas gândurilor.

“Recapitularea ne ajută să ne dizolvăm prejudecățile, însă este nevoie de talent și concentrare ca să atingi dublul. Chiar în clipa aceasta tu îți folosești. Într-o oarecare măsură, latura eterică. Deși dormi pe jumătate, o parte din tine este trează și în alertă. Mă poate auzi și îmi poate simți prezența,”

M-a avertizat că există un pericol considerabil în acțiunea de eliberare a energiei blocată în noi. Deoarece dublul este vulnerabil și poate fi foarte ușor vătămat în procesul de deplasare a conștiinței către el.

“Din neatenție, poți crea o breșă în învelișul eteric și pierde, astfel, o cantitate uriașă de energie.” mă preveni el. “energie prețioasă, necesară pentru menținerea unui anumit nivel de claritate și control asupra vieții tale.”

“Ce este un înveliș eteric? Am întrebat mormăind, de parcă vorbeam în somn, “învelișul eteric este luminozitatea care înconjoară corpul fizic. ” explică el. “Această țesătură de energie se sfâșie în timpul vieții de toate zilele. Porțiuni uriașe din ea se pierd sau se împletesc cu benzile energetice ale altor oameni. Dacă o persoană pierde prea multă forță vitală, aceasta se îmbolnăvește sau moare. ”

Vocea sa m-a calmat într-atât de mult. Încât respiram din abdomen, ca în timpul unui somn profund. Căzusem într-o parte. Însă nu am simțit pereții tari ai grotii.

"Respirația acționează atât la nivel fizic, cât și la cel eteric. " explică el. "repară orice vătămare a învelișului energetic și îi păstrează în putere și flexibil. "

Am dorit să întreb ceva despre recapitularea mea. Dar nu am putut formula cuvintele: îmi păreau a fi atât de îndepărtate. Fără să-l întreb, el îmi dădu din nou răspunsul.

"Asta este ceea ce ai făcut în ultimele luni cu recapitularea. Recuperezi filamente din energia învelișului tău energetic, pierdute sau prinse în capcană ca rezultat al vieții cotidiene. Focalizându-ți atenția pe acea interacțiune, tragi înapoi tot ceea ce ai dispersat timp de douăzeci de ani. În mii de locuri. "

Apoi. Am vrut să-l întreb dacă dublul avea o anumită formă sau culoare. Mă gândeam la aure. Nu mi-a răspuns. După o lungă tăcere, m-am forțat să deschid ochii și am realizat că eram singură în grotă. M-am străduit să străpung cu privirea întunericul dinlăuntru spre lumina de la intrare, unde îi văzusem prima oară silueta conturându-se. Bănuiam că se dăduse într-o parte și că aștepta prin împrejurimi să mă strecor afară. În acest timp, am văzut o pată de lumină strălucitoare ce plana la aproximativ șaiszeci de centimetri de mine. Această iluzie optică m-a speriat dar. cu toate acestea, m-a vrăjit într-o asemenea măsură. Încât nu mi-am putut lua ochii de la ea. Am avut certitudinea paradoxală că lumina era vie și conștientă că atenția mea era focalizată asupra ei. Dintr-odată, sfera luminoasă își dublă volumul și se încercui de un inel purpuriu intens.

Înspăimântată, am strâns din ochi. Sperând că atunci când îi voi deschide lumina va dispărea și voi putea părăsi peștera fără să fiu nevoită să trec prin ea. Inima îmi bătea cu putere în piept și transpiram. Gâtul mi-era uscat și contractat. Cu mult efort, mi-am calmat respirația. Când am deschis ochii, lumina dispăruse. Am fost tentată să-mi explic întregul eveniment ca fiind un vis. Căci mi se întâmplase de nenumărate ori să ațipesc în timpul recapitulării. Dar amintirea maestrului vrăjitor și a spuselor sale îmi erau atât de vii în minte. Încât eram aproape sigură că totul fusese real.

Cu prudență, m-am strecurat afară din grotă. M-am încălțat și am apucat scurtătura spre casă. Clara stătea în fața ușii de la camera de zi de parcă mă aștepta. Gâfâind, i-am spus pe nerăsuflăte că. Fie tocmai stătusem de vorbă cu maestrul vrăjitor, fie avusesem un vis extrem de veridic despre el. Ea zâmbi și-mi făcu

un semn subtil cu bărbia, arătând spre fotoliu. Am rămas cu gura căscată. Ei. Poftim! Era același bărbat care fusese cu mine în peșteră cu numai câteva minute în urmă. cu diferența că acum. Purta alte haine, fiind îmbrăcat cu un pulover cardigan gri, o cămașă sport și pantaloni de comandă.

Era mult mai în vârstă decât am crezut, dar și mult mai viguros. Nu-i puteam aprecia vârsta, putea avea patruzeci de ani. Cum. la fel de bine. Putea avea șaptezeci. Părea a fi extrem de puternic, fără să fie nici slab, nici corpulent. Avea pielea închisă la culoare și arăta a fi indian. Nasul îi era proeminent, gura bine conturată, bărbia pătrată și ochi negri, strălucitori, animați de aceeași privire intensă pe care o văzusem în grotă. Toate aceste trăsături erau accentuate de o coamă bogată de păr alb și lucios. Efectul remarcabil pe care i-l dădea părul era acela că nu-i făcea deloc să arate bătrân, așa cum li se întâmplă de obicei oamenilor cu părul alb. îmi aduc aminte cât de bătrân părea tatăl meu când a încărunit și cum își mai vopsea și ascundea părul sub pălării. Toate astea pentru nimic, căci bătrânețea i se citea pe chip. pe mâini, pe întregul corp.

"Taisha, dă-mi voie să ți-l prezint pe John Michael Abelar. " zise Clara.

Bărbatul se ridică politicos și întinse mâna.

"încântat de cunoștință, Taisha," zise el într-o engleză perfectă, în timp ce-mi strângea mâna ferm.

Am vrut să-l întreb ce făcea acolo și cum își schimbase hainele atât de repede și dacă fusese sau nu, cu adevărat, în grotă. Zeci de alte întrebări îmi trecură prin minte. Însă eram mult prea șocată și intimidată ca să formulez vreuna. M-am prefăcut a fi calmă și că sunt departe de a fi atât de neliniștită pe cât eram. Am comentat despre cât de bine vorbește engleza și cât de clar se exprimase când mi-a vorbit în peșteră.

"E drăguț din partea ta să spui asta. " zise el, cu un zâmbet dezarmant. "Dar e normal să vorbesc bine engleza. Sunt un indian Yaqui. Născut în Arizona. "

"Locuiți în Mexic, domnule Abelar? " l-am întrebat cu stângăcie.

"Da. Locuiesc în această casă. " îmi răspunse el. "Locuiesc aici cu Clara."

O privi într-un fel pe care nu-l pot descrie decât ca pe o afecțiune pură. Nu știam ce să spun. Încercam un sentiment de timiditate și. Dintr-un motiv necunoscut, mă simțeam jenată.

"Nu suntem soț și soție. " zise Clara. Vrând parcă să mă liniștească și au izbucnit amândoi în râs.

În loc să limpezească lucrurile, râsetul lor mă stânjeni și mai mult. Apoi. Spre groaza mea. Am recunoscut sentimentul care mă încerca: era pură gelozie. Într-un impuls posesiv inexplicabil. Am simțit că acel om îmi aparținea. Am încercat să-mi ascund disconfortul, punând repede niște întrebări banale. "Locuiți de multă vreme în Mexic?"

"Da. " zise el.

"Intenționați să vă întoarceți în Statele Unite?"

El mă fixă cu ochi necruțători, apoi zâmbi și spuse fermecător:

"Aceste detalii sunt lipsite de importanță. Taisha. de ce nu mă întrebi, mai degrabă, despre subiectul discutat în peșteră? A fost ceva neclar? "

La sugestia Clarei ne-am așezat, noi două pe sofa. Iar domnul Abelar pe fotoliul cu spetează înaltă. I-am cerut să-mi spună mai multe despre dublu. Conceptul mă interesa enorm.

"Unii oameni sunt maeștri ai dublului. " începu el. "Aceștia pot nu numai să-și focalizeze conștiința pe el, dar și să îl determine să acționeze. Majoritatea dintre noi nu avem. Totuși, nici măcar habar de existența laturii noastre eterice.

"Ce anume face dublul?" am întrebat.

"Orice dorim noi să facă: să sară peste copaci sau să zboare prin aer. Să se micșoreze și să se mărească, sau să ia forma unui animal Poate să cunoască gândurile oamenilor sau să devină el însuși un gând și să străbată într-o clipă spațiul, sfidând distanțe enorme. "

"Poate, de asemenea, să se comporte ca ființa însăși." interveni Clara, privindu-mă drept în ochi. "Dacă știi cum să îl folosești, poți apărea în fața cuiva și să-i vorbești ca și cum te-ai afla într-adevăr acolo. "

Domnul Abelar aprobă din cap, prin grotă, mi-ai putut percepe prezența cu dublul tău. Și numai atunci când rațiunea s-a trezit ai început să te îndoiești că experiența a fost reală."

"Mai, am încă îndoieli. " am spus. "Ați fost cu adevărat acolo? "

"Bineînțeles. " replică el făcându-mi cu ochiul. "La fel de mult pe cât mă aflu acum. Aici. "

Preț de câteva clipe m-am întrebat dacă visam. Rațiunea îmi spunea că nu puteam visa. Ca să mă asigur, totuși, am atins masa: era solidă.

"Cum faceți asta?" am întrebat, lăsându-mă pe spate, pe canapea.

Domnul Abelar rămase tăcut câteva momente, ca pentru a-și alege cuvintele.

"Mi-am abandonat corpul fizic și i-am permis dublului să preia comanda," zise el "în situația în care conștiința noastră este conectată cu

dublul, legile lumii fizice nu ne pot afecta fiind, mai degrabă, guvernați de forțe eterice. Dar atât timp cât conștiința ne este atașată de corpul fizic, mișcările noastre sunt limitate de gravitație și de alte constrângeri.”

Tot nu înțelegeam dacă asta însemna că el se putea afla în două locuri diferite. În același timp. Părând să-mi sesizeze confuzia, continuă:

“Clara mi-a spus că te interesează foarte mult artele marțiale. ” zise domnul Abelar. “Diferența dintre o persoană obișnuită și un expert în kung fu este că ultimul a învățat să-și controleze corpul subtil”

“Profesorii mei de karate obișnuiau să-mi spună același lucru,” am zis eu. “Aceștia insistau asupra faptului că artele marțiale pregătesc latura subtilă a corpului, dar nu am înțeles niciodată la ce se refereau.”

“Ceea ce voiau să spună, probabil, este că atunci când un practician expert atacă, acesta lovește punctele vulnerabile din corpul subtil al inamicului său. ” zise el. “Nu puterea corpului fizic este distructivă, ci deschiderea provocată în corpul eteric al inamicului. Practicianul poate arunca în acea deschizătură o forță care să sfâșie învelișul energetic pentru a crea o pagubă majoră. Se poate întâmpla ca un individ să primească o lovitură care, la prima vedere, să pară a fi ușoară dar care, câteva ore sau zile mai târziu, să îi fie fatală.”

“Este adevărat. ” aprobă Clara. “Nu te lăsa păcălită de aspectul exterior al mișcărilor sau de ceea ce vezi. Ceea ce nu vezi contează. ”

Auzisem adesea povești similare de la profesorii mei de karate. Când îi întrebam cum executau acele acțiuni, nu mi-au putut oferi o explicație coerentă. La vremea aceea, crezusem că totul se datora faptului că profesorii mei erau japonezi și că engleza pe care o vorbeau nu le permitea să exprime gânduri atât de complicate. Acum domnul Abelar îmi explica ceva similar și. Deși stăpânea perfect engleza, tot nu înțelegeam ce voia să spună prin corp subtil sau dublu și nici cum să-i captezi misterioasele puteri.

Mă întrebam dacă domnul Abelar era maestru în artele marțiale. Însă. Înainte să-l pot întreba, el continuă:

“Adevărații maestri în artele marțiale, așa cum Clara mi i-a descris în urma pregătirii ei în China, sunt interesați să aibă controlul asupra corpului lor subtil, ” zise el. “iar dublul este controlat nu de intelect, ci de intenția noastră. Nu există nicio cale să-l înțelegi sau să te gândești la el într-un mod rațional. Trebuie simțit, deoarece se află în legătură cu anumite fibre luminoase de energie, ce se împletesc cu întreg universul. ” își atinse capul și arătă cu degetul în sus, “de exemplu, un fir luminos care iese din vârful capului, îi dă dublului scopul și direcția. Acesta ține dublul suspendat și îl trage în orice direcție. Dacă dorește să se deplaseze în sus. Tot ce are de

făcut este să intenționeze în sus. Dacă vrea să se scufunde în pământ, intenționează, pur și simplu, în jos. E simplu.”

Clara interveni, întrebându-mă dacă îmi aminteam de discuția noastră din grădină, în ziua în care făceam exercițiile de respirație a soarelui și anume că trebuia să-mi protejiez întotdeauna creștetul capului. I-am spus că îmi aminteam foarte limpede: de-atunci încolo îmi era teamă să ies din casă fără pălărie pe cap. Apoi m-a întrebat dacă înțelegem ce-mi spunea domnul Abelar. Am asigurat-o că nu aveam nicio problemă să-l înțeleg, în ciuda faptului că nu pricepeam conceptele la care se referea. În mod paradoxal, deși nu înțelegem despre ce vorbește, totul îmi părea familiar și credibil. Clara aprobă din cap și spuse că lucrurile stăteau în acest mod. Deoarece el se adresa în mod nemijlocit unei părți nu tocmai raționale din mine. Ce dispunea de capacitatea de a înțelege direct lucrurile. În special dacă un vrăjitor îi vorbea astfel.

Ceea ce spunea Clara era adevărat. Ceva din felul lui de-a fi mă liniștea mai mult chiar decât reușea Clara. Nu era modul lui politicos și suav de a-mi vorbi, dar ceva din intensitatea ochilor săi mă forța să ascult și să-i urmăresc explicațiile. În ciuda faptului că, din punct de vedere rațional, acestea păreau lipsite de sens. M-am auzit punând întrebări, de parcă știam despre ce vorbesc, "voi fi oare în stare să am vreodată acces la corpul meu subtil?" l-am întrebat pe domnul Abelar.

"Întrebarea este. Taisha. Vrei să o faci?"

Am ezitat o clipă. Din recapitulare aflasem despre mine că eram vanitoasă și lașă și că prima mea reacție era să evit orice mi-ar da prea multă bătaie de cap sau m-ar înfricoșa. Dar, mă caracteriza, de asemenea, și o curiozitate intensă de a experimenta lucruri ieșite din comun și, așa cum îmi spusese Clara odată, aveam o oarecare îndrăzneală nechibzuit de curajoasă.

"Mă interesează foarte mult dublul, așa că vreau în mod categoric să-l am," am spus.

"Cu orice preț?"

"Orice, în afară de a-mi vinde corpul," am zis eu lamentabil.

La aceste cuvinte, au izbucnit amândoi în asemenea hohote de râs, încât am crezut că au să cadă sub masă. Nu spuseseam asta în spirit de glumă, căci, în realitate, nu puteam ști ce planuri ascunse aveau cu mine. Parcă citindu-mi gândurile, domnul Abelar spuse că era timpul să mă familiarizeze cu unele premise ale lumii lor. Își îndreptă spatele și adoptă o atitudine serioasă.

"Nu ne mai preocupă relațiile dintre bărbați și femei." zise el. "Aceasta înseamnă că nu ne interesează moralitatea oamenilor, imoralitatea sau

chiar amoralitatea acestora. Toată energia noastră este pusă în slujba explorării unor căi noi. "

"Îmi poți da un exemplu de cale nouă. Domnule Abelar?" am întrebat.

"Bineînțeles. Ce zici de sarcina în care ești implicată, recapitularea? Motivul pentru care îți vorbesc acum este acela că prin intermediul ei ai înmagazinat suficientă energie pentru a depăși unele limite fizice. Ai perceput, fie și pentru o clipă. Lucruri de neconceput, care nu fac parte din inventarul tău obișnuit, ca să folosesc terminologia Clarei. "

"Inventarul meu normai este cam ciudat, " I-am avertizat eu. "Recapitulându-mi trecutul, am început să înțeleg că eram nebună. de fapt. Sunt încă. Dovada este că mă aflu aici și nu știu dacă sunt trează sau visez, "

Auzind asta. au izbucnit încă o dată în hohote de râs, de parcă priveau o comedie, iar comicul tocmai își spusese poanta.

"Știu foarte bine cât ești de nebună. " zise domnul Abelar. pe un ton tranșant. "Dar nu din cauza asta ești aici. cu noi. Mai mult decât nebună, ești foarte indulgentă cu tine însăși. Cu toate acestea, din ziua în care ai sosit aici. Contrar celor ce ai putea crede, nu te-ai mai complăcut la fel de mult ca în trecut. Deci. cu toată sinceritatea, aș spune că unele lucruri pe care Clara mi-a povestit că le-ai făcut - cum ar fi intrarea în lumea umbrelor - nu au nimic de-a face cu complacerea sau cu faptul de a fi nebună. E mai degrabă vorba despre o cale nouă. Fără de nume și de neimaginat din punctul de vedere al lumii obișnuite. "

Urmă o lungă tăcere, care mă făcu. Să mă foiesc neliniștită. Am dorit să spun ceva pentru a rupe vraja. Însă nu mi-a venit nimic în minte. Ce făcea să fie și mai dificil era că domnul Abelar îmi tot arunca priviri piezișe. Apoi. I-a șoptit ceva Clarei la ureche și au început amândoi să râdă încetișor, ceea ce m-a iritat peste măsură, deoarece. În mintea mea. Nu exista nicio îndoială că râdeau de mine.

"Poate ar fi mai bine să merg la mine în cameră. " am spus, ridicându-mă.

"Stai jos. Nu am terminat încă." zise Clara.

"Nici nu-ți dai seama cât de mult ne bucură prezența ta aici, " zise brusc domnul Abelar. "Te găsim amuzantă, pentru că ești atât de excentrică. Curând vei întâlni o altă membră a grupului nostru, la fel de excentrică ca tine, însă mult mai în vârstă. Văzându-te pe line, ne aduce aminte de ea când era tânără. De aceea râdeam. Te rog să ne ierți."

Nu suportam să se râdă de mine, dar scuza ei era atât de sinceră, încât am acceptat-o.

Domnul Abelar reluă discuția despre dublu, ca și când nimic altceva nu se spusese între timp.

"Dacă abandonăm ideea de corp fizic, încetul cu încetul sau dintr-o dată, conștiința începe să se deplaseze spre latura noastră subtilă. Pentru a ușura acest transfer, corpul fizic trebuie să rămână în calm absolut, suspendat, ca într-un somn profund. Dificultatea constă în a ne convinge corpul fizic să coopereze, căci rareori acceptă să abandoneze controlul."

"Atunci cum să mă desprind de corpul fizic?" am întrebat.

"Îl păcălești," zise el. "Îl faci să se simtă ca și cum ar dormi buștean. Îl liniștești în mod deliberat, mutându-ți conștiința de la el. Când corpul și mintea se odihnesc, dublul se trezește și preia controlul."

"Mă tem că nu înțeleg," am spus.

"Nu juca rolul de avocat al diavolului, Taisha," zise Clara sec. "Trebuie să fi făcut asta în peșteră. Ca să poți percepe nagualul trebuie să-ți fi folosit dublul. Dormeai dusă și, totuși, erai conștientă în același timp."

Ceea ce mi-a atras atenția în afirmația Clarei era felul în care vorbise despre domnul Abelar; îi spusese nagualul. Am întrebat-o ce însemna acel cuvânt.

"John Michael Abelar este nagualul," zise ea mândră. "Este ghidul meu; izvorul vieții și bunăstării mele. Nu e genul de bărbat care să-mi placă și, cu toate acestea, este dragostea vieții mele. Când va fi deveni asta pentru tine, atunci va fi și nagualul tău. Între timp, pentru tine el este domnul Abelar sau chiar John Michael dacă dorești."

Domnul Abelar râse de parcă Clara spusese toate acele lucruri doar în bătaie de joc, însă Clara îmi susținu privirea îndeajuns de mult timp ca să-mi dea de înțeles că vorbea foarte serios. Tăcerea care a urmat fu. În sfârșit, ruptă de domnul

Abelar.

"Pentru a activa corpul subtil va trebui ca mai întâi să deschizi anumiți centri care funcționează ca porți." continuă el. "Când toate porțile sunt deschise, dublul poate emerge din învelișul său protector. Altfel va rămâne veșnic încorsetat în interiorul cochiliei sale exterioare."

L-a cerut Clarei să scoată o saltea din debara. A întins-o pe podea și mi-a cerut să mă întind cu fața în sus și cu brațele pe lângă corp.

"Ce ai de gând să-mi faci?" am întrebat suspicioasă.

"Nu ce crezi tu." zise el sec.

Clara chicoti.

"Taishei îi e cam teamă de bărbați. " îi explică ea domnului Abelar.

"Nu i-a fost de vreun folos. " replică el făcându-mă să mă simt extrem de stânjenită.

Apoi, întorcându-se cu fața spre mine. Mi-a explicat că avea să-mi arate o metodă simplă de a-mi schimba conștiința de pe corpul fizic, pe învelișul eteric care îl înconjoară.

"întinde-te și închide ochii, dar nu adormi, " îmi ordonă el.

Jenată, am făcut așa cum mi-a cerut, simțindu-mă ciudat de vulnerabilă întinsă în fața lor. El îngenunche lângă mine și-mi vorbi cu o voce suavă.

"Imaginează-ți niște fire prelungindu-se din extremitățile corpului tău. Începând cu picioarele, " zise el.

"Și dacă nu pot să mi le imaginez? "

"Dacă vrei. cu siguranță că poți. " zise el. "Folosește-ți toată forța ca să le intenționezi la viață.

Continuă, spunând că nu era tocmai vorba despre a-mi imagina acele fire, ci. Mai degrabă, un act misterios de extragere a acestora din extremitățile corpului. Începând de la degetele picioarelor și continuând până sus, în vârful capului. Îmi explică, de asemenea, că trebuia să simt cum din tălpile picioarelor îmi emanau fire ce coborau pe sub corp și se prelungeau în lungul lui, înfășurându-l până în spatele capului. Altele, ce radiau din centrul frunții, se dirijau în sus și apoi în jos. Prin fata corpului, până la picioare, formând astfel un înveliș sau un cocon de energie luminoasă.

"Practică acest exercițiu până când îți vei putea abandona corpul fizic și plasa atenția, la dorință, pe coconul tău luminos, " zise el. "în cele din urmă. Vei putea crea și susține acel cocon cu un singur gând."

Am încercat să mă relaxez. Vocea sa era liniștitoare, avea un timbru fascinant; câteodată părea să vină de undeva din apropiere, altădată de foarte departe. M-a avertizat că dacă descopeream în corp vreun loc în care coconul era rigid sau din care firele erau dificil de extras, sau în care reculau, acela constituia locul în care corpul era slab sau vătămat.

"Poți repara acele porțiuni permițând dublului să-și desfășoare învelișul luminos. " zise el.

"Și cum fac asta? "

"Intenționând-o, dar nu cu gândurile. " zise el. "Fă-o cu intenția. Care este nivelul de sub gânduri. Ascultă-mă cu atenție, caut-o în

spatele gândurilor, departe de ele. Intenția este atât de diferită de gânduri. Încât nici nu putem vorbi despre ea; n-o putem nici măcar simți. Dar o putem, cu siguranță, folosi. "

Nu puteam nici măcar concepe cum să intenționez cu intenția. Domnul Abelar spunea că nu ar trebui să-mi fie prea greu să creez acel înveliș, deoarece în ultimele patru luni proiectasem în afară, fără să știu, astfel de fire eterice în timpul recapitulării. Îmi sugeră să încep prin a mă concentra pe respirație. După un timp ce mi s-a părut a fi ore întregi și în care trebuie să fi ațipit o dată sau de două ori. Am reușit. În cele din urmă. Să simt o căldură ce mă furnica în picioare și în cap. Căldura se întinse pentru a forma un inel ce îmi încercuia corpul în lungime.

Cu o voce plăcută, domnul Abelar îmi reaminti că trebuia să-mi focalizez atenția pe căldura exterioară corpului meu și să încerc să o întind spre în afară, împingând-o dinspre interior și lăsând-o să se extindă.

M-am concentrat pe respirație până când toate tensiunile din corp au dispărut. Relaxându-mă și mai mult, am lăsat căldura ce mă furnica să-și urmeze cursul; nu s-a deplasat în afară și nici nu s-a extins. În schimb, s-a contractat, până când am simțit că stăteam pe un balon uriaș, ce plutea în spațiu. Am încercat un moment de panică, respirația mi s-a oprit și. Pentru o clipă, am simțit cum mă sufocam. Apoi. Ceva din afara mea a preluat controlul și a început să respire în locul meu. Valuri de energie mă învăluiră, dilatându-se și contractându-se până când totul se întunecă în junii meu și nu mi-am mai putut focaliza atenția pe nimic.

"M-am trezit, auzind-o pe Clara spunându-mi să mă ridic în capul oaselor. Mi-a luat mult timp să o fac. Mai întâi pentru că eram complet dezorientată și. Mai apoi, pentru că picioarele îmi erau amorțite. Văzându-mi dificultatea. Clara mă apucă de subțiori și mă trase în față, apoi îmi așeză câteva perne în spate ca să pot sta fără ajutorul ei. Mă aflam în patul meu. Îmbrăcată cu cămașa mea de noapte. Judecând după lumina de afară, trebuia să fie după-amiază târziu.

"Ce s-a întâmplat?" am murmurat, "Am dormit toată noaptea?"

"Da, " răspunse Clara. "Mi-am făcut griji pentru tine. Te-ai prăbușit în abisul unei stări de insensibilitate perceptuală și nimeni nu putea să ajungă la tine. Așa că, am decis să te lăsăm să dormi până-ți trece. "

M-am aplecat în față și mi-am frecat picioarele până când furnicăturile au dispărut. Eram încă amețită și nejustificat de nervoasă.

"Va trebui să-mi vorbești până când îți vii din nou în fire. " zise Clara,

pe tonul său cel mai autoritar. "Aceasta este una din acele situații în care îți face bine să vorbești. "

"N-am chef să vorbesc. " am zis. Prăbușindu-mă înapoi pe perne.

Mă trecuse un val de transpirație rece. Iar mâinile și picioarele îmi erau fără vlagă și le simțeam ca de cauciuc.

"Mi-a făcut ceva domnul Abelar? "

"Nu cât timp m-am uitat eu la el, " replică ea și râse jovial la gluma făcută.

Îmi luă mâinile într-ale sale și-mi frecă dosul acestora, încercând să mă readucă în simțire.

Nu prea aveam chef de glumă.

"Ce s-a întâmplat, cu adevărat. Clara? " am întrebat. "Nu-mi aduc aminte nimic, "

Se așeză comod pe colțul patului.

"Prima întâlnire cu nagualul a fost prea mult pentru tine, " zise Clara. "Ești prea slabă, asta s-a întâmplat. Însă nu vreau să te gândești la acest lucru, pentru că te descurajezi așa de ușor. de asemenea, nu vreau nici să citești printre rânduri, cum ești în stare să faci și să tragi concluzii greșite. "

"Din moment ce nu știu ce se întâmplă, cum vrei să citec printre rânduri? " am spus. Clănțănind din dinți, "sunt sigură că vei găsi o cale. " zise Clara cu un oftat. "Ești expertă în trasul concluziilor. Din nefericire, a celor greșite. Și nu contează că nu ai habar ce se întâmplă, pentru că-ți închipui întotdeauna că știi. "

Trebuia să admit că uram situațiile ambigue. Mă puneau totdeauna în dezavantaj. Voiam să știu ce s-a întâmplat, pentru a fi pregătită pentru orice eventualitate.

"Mama ta te-a învățat să fi o femeie perfectă. " zise Clara. "Studiind împrejurimile, femeile perfecte deduc lot ceea ce au nevoie să știe. În special atunci când este implicai un bărbat. Ele pot anticipa cele mai subtile dorințe ale acestuia și sunt întotdeauna conștiente de schimbările survenite în dispoziția lui. Deoarece ele cred că aceste schimbări au fost cauzate de ceva ce ele însele au spus sau făcut. În consecință, simt că depinde de ele să-și satisfacă bărbații.

Privindu-mă. Prin intermediul recapitulării, acționând tot timpul în acest fel a trebuit să recunosc, spre ciuda mea, că aprecierea Clarei era corectă. Eram bine antrenată. Aveam nevoie doar de o privire, de un suspin ori să aud tonul vocii tatălui meu pentru a ști exact ce gândea sau simțea. Același lucru era valabil în ceea ce-i privea pe frații mei. Mă făceau să reacționez și la cele mai indicii. Mai rău decât atât, era de-ajuns să-mi închipui că un bărbat nu mă plăcea și mă dădeam peste cap ca să-i fac pe plac.

Clara mă înghionti ușor cu cotul, parcă pentru a-mi atrage atenția.

"Dacă am fi fost singure astă noapte, n-ai fi leșinat atât de dramatic. " zise ea. Afișând un zâmbet enervant.

"Ce vrei să insinuezi. Clara? Că îl găsesc atrăgător pe domnul Abelar? "

"Exact. Când există un bărbat prin preajmă, suferi o transformare instantanee. Devii femeia care ar face orice pentru atenția unui bărbat, inclusiv să leșine "

"Îngăduie-mi să nu fiu de acord cu tine. " am spus. "Crede-mă că nu am vrut să-i fiu pe plac domnului Abelar. "

"Gândește-te. Nu te apăra doar. " zise Clara. "Eu nu te atac îți arăt doar ceea ce eu însămi obișnuiam să simt și să fac "

În adâncul sufletului meu. Știam despre ce vorbea Clara Domnul Abelar avea un farmec extraordinar, astfel încât. În ciuda vârstei sale. Îl găseam extrem de atractiv. Cu toate acestea, am ales să nu recunosc acest lucru nici în fața Clarei și nici măcar față de mine însămi, Spre ușurarea mea. Ea abandonează subiectul.

"Te înțeleg perfect, pentru că am avut și eu un John Michael al meu. " zise ea. "Era nagualul Julian Grau. Ființa cea mai frumoasă și mai veselă care a existat vreodată. Era fermecător, malițios și amuzant, cu adevărat de neuitat Toată lumea îl adora, inclusiv John Michael și restul familiei mele Sărutam cu toții pământul pe unde călca"

Ascultând-o pe Clara slăvindu-și profesorul. Îmi trecu prin minte că petrecuse prea multă vreme în Orient. Mă tulburase întotdeauna adorația obscenă pe care discipolii în karate o împărtășeau pentru învățătorii lor. Sau sensei. Și aceștia sărutau practic pământul pe care călcau profesorii lor, plecându-și capetele până la podea în semn de supunere, ori de câte ori maestrul intra în cameră. Nu i-am spus asta Clarei, însă aveam senzația că se umilea venerându-și în asemenea măsură profesorul.

"Nagualul Julian ne-a învățat tot ceea ce știm." continuă ea. Necunoscându-mi gândurile. "Și-a dedicat viața ca să ne conducă spre libertate. L-a pregătit în mod special pe nagualul John Michael Abelar. Pregătire care l-a făcut apt să devină noul nagual. "

"Vrei să spui că nagalii sunt ca regii. Clara?" am întrebat, dorind s-o fac să sesizeze pericolul unei venerații peste măsură chinuiam să execut mișcările corect. Era ca atunci când încercasem să merg cu ochii închiși și mă tot împiedicam pentru că voiam cu disperare să reușesc. Treptat însă. Dorința mea de a excela se diminuea, iar corpul îmi deveni mai suplu și mai subtil. Pe măsură ce ne mișcam, m-am relaxat atât de mult. Încât simțeam că nu mai aveam oase. Nici încheieturi. Dacă îmi ridicam brațele deasupra capului. Îmi părea că le pol întinde până la vârful copacilor. Dacă îmi

îndoiam genunchii și mă lăsam pe vine. Un val de energie îmi cobora prin picioare. Am simțit că-mi crescuseră rădăcini. Linii energetice îmi ieșeau din tălpile picioarelor și se adânceau profund în pământ, dându-mi o senzație de stabilitate pe care n-o mai cunoscusem. Treptat, granița dintre corpul meu și spațiul înconjurător se dizolvă. Cu fiecare pas pe care îl făceam, corpul părea să mi se contopească cu întunericul până când începu să se miște și să respire de unul singur.

Îi auzeam respirația Clarei alături de mine, executând aceleași pase. Cu ochii închiși. Îi simțeam forma și posturile. La un moment dat mi se întâmplă, totuși, un lucru extrem de straniu. Am simțit o lumină aprinzându-mi-se în interiorul frunții. Dar. Ridicându-mi privirile, am realizat că lumina nu era deloc în mine. Venea din vârful copacilor, ca și cum un imens panou cu reflectoare fusese aprins în plină noapte ca să ilumineze un stadion. Nu mi-era deloc greu să o văd pe Clara și tot ce se afla pe patio și în împrejurimile acestuia.

Lumina avea una dintre cele mai ciudate nuanțe pe care le văzusem. Nu mă puteam hotărî dacă era trandafirie, rozalie sau de culoarea piersicii sau. Pur și simplu, de culoarea teracotei¹⁰ deschise. Din loc în loc, părea să-și schimbe strălucirea în funcție de direcția în care priveam.

"Nu mișca din cap. " zise Clara, aruncându-mi priviri curioase. "Și păstrează ochii închiși. Concentrează-te doar pe respirație."

Nu știam de ce-mi spusese să-mi țin ochii închiși, când vedea limpede că-i aveau larg deschiși. Încercam să determin coloratura luminii, deoarece părea să se schimbe cu orice cărămiziu deschis.

Clara izbucni într-un râs cumplit care o făcu să cadă pe spate în pat. Făcând-o să se sufocă "Nagualul John Michael Abelar a depășit toate aspectele faptului de a fi un bărbat, " mă asigură ea. Ridicându-se din nou "ce vrei să spui? "

"Vreau să spun că nu mai este o ființă umană Dar nu-ți pot explica toate astea, deoarece mie îmi lipsește subtilitatea, iar ție capacitatea de a mă înțelege. După părerea mea. Motivul care

— A determinat pe nagual să-ți ofere acele cristale este tocmai inabilitatea mea de a-ți explica anumite lucruri. "

"Ce inabilitate. Clara? Te exprimi perfect. "

" Atunci tu ești cea care nu înțelege perfect. " Dar e stupid! "

"Atunci cum se face că nu-ți pot împărtăși ce suntem și ce anume avem de gând cu tine? "

Am inspirat adânc de câteva ori. ca să-mi liniștesc nervozitatea din stomac "Ce-ai de gând cu mine. Clara? " am întrebat, căzând încă o dată pradă panicii.

"Îmi este foarte greu să-ți explic. " începu ea Tu și cu mine aparținem categoric aceleiași tradiții Ești pane integrantă din ceea ce noi reprezentăm de aceea, suntem constrânși să te pregătim "

La cine te referi când spui noi? " La tine și la domnul Abelar? "

Clara așteaptă o clipă înainte de a-mi răspunde. Acordându-și parcă răgaz să găsească răspunsul potrivit

După cum ți-am spus deja. Suntem mai mult de doi. " zise ea. "de fapt. Eu nu sunt tocmai învățătoarea ta. Și nici nagualul John Michael nu este. E vorba despre altcineva."

"Așteaptă. Clara. Mă zăpăcești din nou Cine este această persoană la care te referi? "

"O altă femeie ce-ți seamănă leit. Dar mai în vârstă și infinit mai puternică decât tine Eu te îndrum numai. Sunt însărcinată să te pregătesc, să te ajut să acumulezi suficientă energie prin recapitulare, ca să poți întâlni această altă persoană Crede-mă, prezența ei este mult mai devastatoare decât cea a nagualului. "

"Nu înțeleg ce încerci să-mi spui. Îmi sugerezi că este periculoasă și o să-mi facă rău? "

"Asta-i problema atunci când încerc să-ți răspund la întrebări, " zise Clara. "Devii confuză pentru că noi două avem numai o legătură superficială Tu îmi pui o întrebare, așteptând un răspuns clar și răspicat, merit să te satisfacă, iar eu ți dau un răspuns care mă satisface pe mine. Dar care pe tine te aruncă în brațele confuziei. Îți recomand ca. pe viitor, fie să nu-mi mai pui întrebări, fie să iei răspunsurile mele așa cum sunt. "

Doream să aflu mai multe despre planurile domnului Abelar cu mine și ale acestei alte femei Sperând că o voi face pe Clara să-mi spună totul i-am promis că de-acum înainte îi voi cântări toate răspunsurile cu atenția meritată. Însă fără panică sau agitație

"în regulă, hai să vedem ce zici despre asta. " mă anunță ea cu litiu de încercare, "îți voi povesti ce ți-a spus nagualul noaptea trecută. Înainte să leșini în fața lui Dar. Cum eu nu sunt un bărbat, fără îndoială că vei reacționa în mod diferit cu mine. Decât ai făcut-o când ți-a vorbit nagualul. S-ar putea chiar să mă ascuți. "

"Dar nu-mi amintesc să-mi fi spus ceva după ce am adormit pe saltea. " am protestat, făcu o pauză și-mi căută fața. Pentru ceva semne de recunoaștere, credeam eu. Dădu din cap. pentru a face remarcat faptul că nu a găsit niciunul deși am încercat să par cât se poate de calmă și atentă și. ca să o liniștesc, am și zâmbit chiar

Ți-a vorbit despre toate ființele care trăiesc în această casă. "Începu Clara. Ți-a spus că toți sunt vrăjitori, inclusiv Manfred. "

La auzirea numelui său. Am avut un declic interior. "Știam eu. " am izbucnit, fără să gândesc.

Găseam ideea că Manfred ar fi vrăjitor perfect credibilă, deși nu aveam nici cea mai vagă noțiune de ce ar fi astfel, i-am spus Clarei că la un moment dat trebuie să fi nutrit deja acel gând. Deși tot nu știam cu exactitate ce era un vrăjitor

"Ba. Bineînțeles că știi, " mă asigură ea cu un zâmbet larg.

"Dar îți spun că nu știu, "Clara se uită la mine consternată.

"Ești sigură că nu-ți aduci aminte că nagualul ți-a explicat toate astea? "

"Nu. Te asigur "

"Pentru noi. Un vrăjitor este persoana care. Prin disciplină și perseverență, poate rupe bariera percepției naturale." zise Clara cu un aer ceremonios.

"Mă rog. Asta nu-mi limpezește mai mult lucrurile. " am spus. "Cum poate Manfred să facă tot ce spui? "

Părea să-mi evalueze confuzia.

"Mi se pare că avem iarăși o neînțelegere. Taisha Eu nu vorbesc numai despre Manfred Nu ți-a intrat încă în cap că toți cei care ne aflăm în această casă suntem vrăjitori Nu numai nagualul, Manfred și cu mine. Dar și ceilalți paisprezece pe care nu i-ai întâlnit încă Suntem cu toții vrăjitori, ființe abstracte Dacă dorești să te gândești la vrăjitorie ca la ceva concret, ce implică ritualuri și poțiuni magice, tot ce-ți pot spune este că există asemenea vrăjitori dar că nu în această casa îi vei găsi "

Era evident că ne gândeam la lucruri diferite Eu vorbeam despre Manfred, iar ea despre oameni pe care nu-l văzusem niciodată în viața mea Numai în clipa în care Clara mi-a spus-o răspicat, am înțeles că ea. Domnul Abelar și toți ceilalți încă nevăzuți, la care se refereau neîncetat, erau vrăjitori Aducându-mi aminte de sfatul său, am preferat să renunț să mai pun întrebări suplimentare și am păstrat tăcerea.

Ea continuă să-mi explice că. Prin dezvoltarea capacității lor de percepție, vrăjitorii abstracti căutau libertatea. În timp ce vrăjitorii concreți, cum erau cei tradiționali din Mexicul antic, căutau puterea și satisfacția personală prin mărirea importanței de sine

"Ce este rău în a căuta satisfacție personală? " am întrebat, luând o înghițitură de apă dintr-un pahar aflat pe masa de la

căpătâiul patului.

"Bizuie-te pe Taisha să ia partea vrăjitorilor concreți. " zise ea, uitându-se cu îngrijorare "Nu-i de mirare că nagualul ți-a dat acele săgeți de cristal. "

În ciuda promisiunii mele de-a rămâne calmă, la menționarea cristalelor, m-au traversat valuri de nervozitate Crampele din stomac erau atât de dureroase. Încât eram sigură că aveam să mă aleg cu o viroză intestinală îmi este aproape imposibil să-ți explic ce facem și cu atât mai greu să te fac să înțelegi de ce o facem. " zise Clara "Acele întrebări va trebui să i le pui învățătoarei tale ""învățătoarei mele? "

Taisha. Nu mă ascuți ți-am spus deja că ai o învățătoare Nu ai întâlnit-o încă. Deoarece nu ai energia necesară. Îți trebuie de zece ori mai multă să o întâlnești pe ea. Decât ți-a trebuit să-l întâlnești pe nagual. Iar tu nu ți-ai revenit încă după șocul acelei întâlniri Ești albă ca varul "

"Cred că am făcut o viroză. " am zis. Simțind ca mă ia din nou amețea

Clara clatină din cap iar eu cred că suferi de o autocompătimire în toată legea. Aruncă ea înainte să continue. "Nagualul îți va putea explica, de asemenea, orice dorești să știi Singura problemă este că tu crezi că este un bărbat, și dacă îți vorbește pentru mai mult de câteva minute, poți fi sigură că-ți vei intra din nou în vechiul tău rol de femeie tradițională. De aceea profesorul tău trebuie să fie o femeie

"Nu faci prea mult caz de chestia asta cu femeia și bărbatul? " am zis. Încercând să mă dau jos din pat

M-am simțit slăbită și picioarele îmi tremurau Camera a început să se învâртеască cu mine și aproape că am leșinat Clara m-a apucat de braț la țanc

"Vom afla în curând dacă fac prea mult caz. " zise ea Hai să mergem afară și să ne așezăm la umbra unui copac Poate că aerul curat te va ajuta să-ți vii în fire "

Cu ajutorul ei. Mi-am pus o jachetă lungă și niște pantaloni. Iar ea m-a condus ca pe un invalid afară din cameră, spre patio-ul din spate

Ne-am așezat pe niște rogojini sub enormul zapote ce umbrea aproape întreaga terasă Odată, o întrebam pe Clara dacă puteam să mănânc fructul acestuia Mi-a făcut semn să tac din gură spunând:

"Mănâncă, dar nu vorbi despre asta "

Am făcut ce mi-a spus. Dar m-am simțit vinovată de atunci încoace, de parcă insultasem acel copac

Am stat în tăcere, ascultând frunzele care fremătau în vânt Era răcoare și liniște afară, ceea ce m-a relaxat și m-a liniștit din nou. După o vreme, Manfred apăru agale de după colțul casei, unde avea o cameră cu un panou pivotant tăiat în ușă. Care îi permitea să intre și să iasă când dorea Se apropie de mine și începu să-mi lingă mâna M-am uitat în ochii lui însuflețiți și am știut că eram cei mai buni prieteni Dând curs unei invitații nerostite parcă, se instala de-a curmezișul în poala mea, făcându-se comod. L-am bătut ușor pe blana lui mătăsoasă, simțind cea mai profundă afecțiune pentru el Animată de o compasiune inexplicabilă, m-am întins spre el și l-am îmbrățișat. Următorul lucru pe care mi-l amintesc este că plângeam, căci îmi părea atât de rău pentru el

"Unde îți sunt cristalele?" mă întrebă Clara Vocea sa dură mă aduse la realitate.

În camera mea, " am răspuns, dându-i drumul lui Manfred ca să-mi șterg ochii cu mâneca jachetei

Manfred aruncă o privire Clarei care se uita dezaprobator. Sări din poala mea și traversă aleea pentru a se așeza sub un copac din apropiere.

"Ar trebui să le porți cu tine tot timpul. " îmi aruncă ea După cum știi deja, arme ca acele cristale nu au nimic de-a face cu războiul sau pacea. Poți fi oricât de pacifistă dorești, dar tot vei avea nevoie de arme. de fapt. ai nevoie de ele chiar acum. ca să-ți poți înfrânge inamicii:

"Dar nu am niciun inamic. Clara." am zis eu. Pufnind " Nimeni nu știe nici măcar că exist. "

Clara se aplecă spre mine.

"Nagualul ți-a dat acele cristale pentru a te ajuta să-ți distrugi inamicii, " repetă ea încet. "Dacă le ai cu tine în această clipă îți vei putea efectua pasele magice cu ele. Iar asta te va ajuta să-ți nimicești supărătoarea milă de sine"

"Dar nu mie îmi plângeam de milă. Clara. " am zis. Apărându-mă. "Mi-era milă de săracul Manfred. "

Clara râse și dădu din cap.

"Nu are niciun sens să-ți pară rău pentru Manfred Indiferent de forma în care se află. El este un luptător. Pe de altă parte, autocompătirea se află în tine și se exprimă în variate feluri.

Chiar în clipa aceasta o numești milă pentru Manfred Ochii au început să-mi lăcrimeze din nou pentru că. Odată cu sentimentul meu de nesiguranță, eram într-adevăr un put de nulă fără fund. Complet centrat pe propria-mi ființă Recapitulasem îndeajuns pentru a-mi da seama că această reacție

O moștenisem de la mama. Care și-a plâns de milă toată viața sau. Cei puțin, toată viața petrecută cu mine Din moment ce fusese singura expresie personală întâlnită vreodată la ea. Am sfârșit prin a învăța să simt și cu același lucru

" Ar trebui să ții armele de cristal între degete și să practici pasele magice îndreptându-le către inima inamicilor tăi nevăzuți, cum ar fi importanța de sine. Disimulată sub formă de autocompătimire, indignare morală sau tristețe îndreptățită, " continuă Clara.

Nu eram în stare să fac altceva Decât să mă uit la ea. Cuprinsă de consternare. Ea continuă să mă acuze că sunt slabă, că mă prăbușesc la cea mai mică presiune ce se exercită asupra mea. Însă cel mai tare m-a durut când a afirmat că lunile mele de recapitulare nu au servit la nimic, că nu au. Fost altceva decât reverie deșartă, pentru că tot ce realizasem fusese să-mi amintesc cu nostalgie despre eu-l meu minunat sau să mă aprofund în milă. Amintindu-mi de momentele mele mai puțin agreabile

Nu înțelegeam de ce mă ataca cu asemenea răutate într-un acces de furie, urechile s-au pornit să-mi țiue. Am început să plâng nestăpânit, urându-mă pentru că îi dădusem Clarei ocazia să mă răscolească într-o asemenea măsură. Îi auzeam cuvintele ca venind de undeva de foarte departe, cuvinte ce spuneau. "... importanta de sine. Lipsa scopului, ambiția nestăvilită, senzualitatea neverificată, lașitatea. Lista inamicilor care încearcă să-ți zădărnicească zborul spre libertate este nesfârșită și trebuie să lupți neobosit împotriva lor"

Mi-a cerut să mă calmez. Mi-a spus că încercase doar să-mi illustreze faptul că atitudinile și sentimentele proprii sunt adevărații noștri inamici și că sunt la fel de dăunători și de periculoși ca orice bandit. Înarmat până-n dinți. Întâlnit pe stradă.

"Nagualul ți-a dat acele cristale pentru a te ajuta să-ți reasamblezi energia, " zise ea "Sunt extraordinare pentru concentrarea și fixarea atenției Aceasta este o calitate a cristalelor de cuarț, în general, și intenția specifică a acestora. În particular. Pentru a o realiza, tot ce ai de făcut este să practici pasele magice

cu ele. "

Aș fi vrut să am cristalele cu mine În loc de asta m-am uitat în ochii strălucitori și plini de înțelegere ai lui Manfred îmi trecu prin minte gândul că ochii lui reflectau lumina exact cum o făcuseră cristalele de cuarț mai devreme. Pentru o clipă, mi-au susținut privirea și. Uitându-mă în ei. O certitudine irațională mi se revărsă în minte. Știam că Manfred era un vrăjitor din tradiția antică, spiritul unui vrăjitor care fusese, cumva, prins în capcana unui trup de câine. În clipa în care am gândit acest lucru Manfred a lătrat scurt. În semn de confirmare parcă.

M-am întrebat, de asemenea, dacă nu cumva el fusese cel care găsisese cristalele pentru mine în vreo peșteră sau dacă nu-l condusesese pe nagual la ele. În același fel în care mă condusesese în locul meu de observație favorit de pe colinele ce se înălțau deasupra casei și terenurilor dimprejur

"M-ai întrebat odată cum se făcea că știam atât de multe lucruri despre cristale. " zise Clara. Întrerupându-mi șirul gândurilor. "La vremea aceea nu ți-am putut spune, pentru că nu-l întâlnești încă pe nagual. Acum, că l-ai cunoscut. Ți pot spune că.. "

Trase puternic aer în piept și se aplecă spre mine suntem vrăjitori din aceeași tradiție cu cei din antichitate. Am moștenit toate incantațiile și ritualurile esoterice ale vechilor vrăjitorilor dar, deși știm cum să le folosim, nu ne interesează să le punem în practică. "

"Manfred este un vrăjitor din antichitate! " am exclamat într-o uimire sinceră, uitând însă că nu-i pomenisem nimic despre speculațiile mele mentale.

Clara mă privi de parcă își puneă întrebări relativ la sănătatea mea mintală, după care izbucni atât de tare în râs. Încât conversația noastră s-a întrerupt. L-am auzit pe Manfred lătrând, de parcă râdea și el. Dar partea cea mai ciudată era că aș fi putut jura că, fie râsul Clarei avea ecou, fie altcineva se ascundea după colțul casei și râdea. În egală măsură.

M-am simțit ca o imbecilă. Pe Clara nu o interesa să audă detalii despre lumina care se reflecta în ochii lui Manfred.

"Ți-am spus că ești înceată și nu chiar atât de inteligentă cât îți închipui, dar nu m-ai crezut. " mă dojeni ea. "Nu te îngrijora însă. Pentru că niciunul dintre noi nu este atât de deștept cum se crede. Suntem cu toții niște maimuțe arogante, proaste și încăpățânate. "

Îmi dădu o castană peste cap pentru a-mi exemplifica la ce se referea. Nu mi-a plăcut să fiu făcută maimuță grea de cap. dar

eram atât de încântată de descoperirea mea. Încât am lăsat remarca să treacă pe lângă mine, "nagualul a avut multe alte motive pentru care ți-a dat acele cristale, " continuă Clara, "dar va trebui să ți le explice singur. Un lucru știu sigur, că va trebui să-ți faci un sac pentru ele. " "Ce fel de sac? "

O teacă din orice material ți se pare potrivit Poți folosi piele de căprioară, fetru sau material matlasat, sau chiar lemn. Dacă așa dorești.

Tu ce fel de sac ți-ai făcut pentru ale tale. Clara? "

"Eu nu am avut cristale. " zise ea. "dar am lucrat cu ele cândva. În tinerețe "

"Vorbești de parcă ai fi bătrână. Cu cât te privesc mai mult cu atât îmi pari mai tânără "

"Asta pentru că fac o mulțime de pase magice ca să creez această iluzie, " replică ea. Râzând cu o candoare de copil Vrăjitorii creează iluzii. Uită-te numai la Manfred! "

La auzirea numelui său. Manfred scoase capul din spatele copacilor și se uită la noi. Am avut strania senzație că știa că vorbim despre el și că nu voia să piardă un singur cuvânt din conversația noastră.

"Ce e cu Manfred? " am întrebat coborând în mod automat vocea.

"Ai jura că e câine." zise Clara șoptind, "Dar aceasta este doar puterea lui de a crea iluzii. " spuse ea. Înghiontindu-mă și făcându-mi cu ochiul în mod conspirativ. "Vezi. ai absolută dreptate, Taisha. Manfred nu este deloc un câine. "

Nu puteam să spun dacă mă lingusea ca să fiu de acord cu ea de dragul lui Manfred - căci de-acum el se ridicase și asculta. În mod categoric, fiecare cuvânt al nostru sau dacă vorbea într-adevăr serios când spunea că Manfred nu este câine, înainte să mă pot decide, un zgomot strident ce venea din casă i-a făcut pe Clara și Manfred să sară în picioare și să se grăbească într-acolo. Am vrut să-i urmez și eu, dar Clara s-a întors către mine și mi-a spus aspru:

"Tu rămâi unde ești. Mă întorc imediat"

Și intră în fugă în casă. cu Manfred urmând-o îndeaproape, săptămânile au trecut. Apoi lunile, fără să acord prea multă atenție datei și orelor. Clara. Manfred și cu mine trăiam în perfectă armonia Clara încetase să mă mai insulte sau poate că eu încetasem să mă mai simt insultată. Îmi petreceam timpul recapitulând și practicând kung fu cu Clara și Manfred care. la cele aproape cincizeci de

kilograme de oase și mușchi ale sale. Era un adversar de temut. Eram convinsă că o lovitură de cap a lui Manfred echivala cu o lovitură de pumn a unui boxer profesionist

Singurul lucru care mă îngrijora era o contradicție pe care nu o puteam rezolva. În timp ce Clara susținea că nivelul meu energetic era. Indiscutabil în creștere, din moment ce acum eram capabilă să conversez cu Manfred, eu credeam, dimpotrivă, contrariul, că mă prăbușeam din nou. Încet. În letargie.

Ori de câte ori mă aflam singură cu Manfred. Eram stăpânită de o legătură de afectivitate imposibil de descris. Practic. Îl adoram. Și tocmai acest sentiment de dragoste oarbă a creat o punte între noi. Astfel încât, din când în când. Manfred îmi putea transmite gândurile și stările lui. Știam că sentimentele lui erau simple și directe, ca ale unui copil. Simțea fericire, disconfort. Mândrie față de orice realizare și teamă, care era imediat manifestată sub formă de furie. Dar trăsăturile pe care le găseam admirabile la el erau curajul și capacitatea sa de compasiune. Am simțit că-i părea sincer rău pentru Clara că arăta ca o broască râioasă. Cât privește curajul. Manfred era unic. Curajul său era cel al unei ființe evolute, conștientă de întemnițarea ei. Pentru mine. Manfred era o ființă singură, dincolo de puterea noastră de înțelegere. Și. Fără un curaj fără seamăn, nimeni nu putea înfrunta acea singurătate impusă. În felul în care o făcea el într-o după-amiază. După ce m-am întors de la peștera, m-am așezat să mă odihnesc la umbra zapote-ului. Manfred veni lângă mine. se culcă peste picioarele mele și adormi instantaneu, Ascultându-i sforăiturile și simțindu-i greutatea călduroasă în poală. Îmi dădu o stare de somnolență. Trebuie să fi adormit, pentru că m-am deșteptat brusc dintr-un vis în care mă certam cu mama despre avantajele faptului de a nu aranja argintăria în dulap, după ce a fost spălată. Domnul Abelar mă fixa cu ochi pătrunzători și reci. Privirea sa. Atitudinea corpului, trăsăturile extrem de bine definite și concentrarea lui. Mi-au dat impresia generală că era un vultur. M-a umplut de teamă și venerație în același timp.

"Ce s-a întâmplat?" am întrebat.

Temperatura și lumina se schimbaseră. Era aproape întuneric: luminile amurgului căzuseră peste patio "S-a întâmplat că Manfred a pus stăpânire pe tine și îți folosește energia ca un diavol împielit." zise el cu un zâmbet larg. "A făcut la fel și cu mine. Se pare că există o relație serioasă între voi doi. Încearcă să-l strigi

sapito. Să vedem dacă se supără. "

"Nu. Nu pot să fac asta. " am zis. Trecându-mi degetele prin părul lui Manfred. "E frumos și solitar și nu seamănă nicidecum cu o b-r-o-a-s-c-ă r-â-i-o-a-s-ă.

Mi s-a părut absurd că spusesem cuvântul pe litere. Însă ceva în mine nu dorea să riște să-l jignească pe Manfred.

"Dar și broaștele râioase sunt frumoase și solitare, " zise domnul Abelar cu o licărire în ochi.

Împinsă de o curiozitate neașteptată, m-am aplecat peste Manfred și i-am șoptit la ureche: "Sapito" nutrind doar cele mai frumoase sentimente pentru el. Manfred căscă, plictisit parcă de empatia mea, Domnul Abelar râse.

"Hai să intrăm în casă, " zise el " înainte ca Manfred să te vlăguiască de toată energia. În plus. Este mai cald acolo

L-am dat pe Manfred la o parte din poala mea și l-am urmat pe domnul Abelar în casă. Mi-am luat un aer foarte ceremonios pe când m-am așezat în camera de zi. Profund conștientă de faptul că mă aflu singură cu un bărbat într-o casă întunecată și goală. El aprinse lampa cu gaz. Apoi se așază pe canapea la o distanță respectabilă și zise. "Am înțeles că vrei să mă întrebi ceva Este momentul potrivit, așa că dă-i drumul. "

Pentru o clipă, nu mi-am mai amintit nimic Faptul de-a fi fost confruntată atât de direct cu privirea lui intensă, mă făcu să-mi pierd cumpătul în final l-am întrebat. "Ce s-a întâmplat cu mine în noaptea în care v-am cunoscut. Domnule Abelar? Clara a auit sentimentul că nu-mi poate explica în mod adecvat, iar eu nu-mi amintesc mare lucru "

"Dublul tău a prevalat, " răspunse el sec. Iar tu ai pierdut controlul eu-lui de zi cu zi, "cum adică. Am pierdut controlul?" am întrebat îngrijorată. "Ani făcut ceva ce nu trebuia?"

"Nimic din ceea ce nu i-ai putea povesti mamei tale. " chicoti el.

Ochii săi străluciră, plini de malițiozitate "Serios, Taisha. Tot ce ai făcut a fost să-ți proiectezi coconul luminos cât de departe ai putut Ai învățat să te odihnești în acel hamac invizibil care. de fapt. Face parte din tine într-o zi. Când vei deveni mai pricepută, vei începe să-i folosești fibrele energetice pentru a mișca și schimba lucrurile "

"Dublul se află în interiorul sau exteriorul corpului fizic? " am întrebat. "Mie mi se pare că. În acea noapte, pentru o clipă, ceva distinct, exterior mie. A preluat controlul"

"Amândouă. " zise domnul Abelar. "Se află în interior și în exterior. În același timp. Cum să-ți explic? Pentru a o putea comanda, acea parte a dublului care se află în exterior, plutind liberă, trebuie să fie conectată cu energia adăpostită în interiorul corpului fizic. Forța exterioară este chemată și susținută de o concentrare fermă, în timp ce energia internă este eliberată prin deschiderea unor porți misterioase din interiorul și împrejurul corpului. Când cele două părți fuzionează, forța produsă ne permite să realizăm acțiuni inimaginabile, "

"Unde sunt acele porți misterioase despre care vorbiți?" am întrebat, incapabilă să-l privesc în ochi.

"Unele se află în apropierea pielii, altele adânc în corp. " zise domnul Abelar. "Sunt șapte porți principale. Când acestea sunt închise, energia corpului rămâne blocată în interiorul corpului fizic. Prezenta dublului în noi este atât de subtilă, încât este posibil să trăim toată viața fără ca măcar să avem habar că se află acolo. Oricum. În cazul în care dorim să-l eliberăm, trebuie să deschidem porțile, iar aceasta se face prin recapitulare și exercițiile de respirație pe care ti le-a arătat Clara. "

Domnul Abelar mi-a promis că mă va ghida el însuși să-mi deschid cu bună știință prima poartă, după ce voi fi desăvârșit zborul abstract. Sublinie faptul că pentru a deschide porțile, se impune o schimbare de atitudine, deoarece ideea noastră preconcepută cum că suntem o structură solidă este cea care ne ține dublul prizonier, mai degrabă decât orice structură fizică a corpului propriu-zis.

"Nu mi-ați putea arăta unde se găsesc aceste porți, astfel încât să le deschid eu singură? "

El se uită la mine și clătină din cap "A ne hazarda să intrăm în contact cu puterea din spatele acelor porți este un lucru prostesc și periculos. " mă avertiză el. " Dublul trebuie eliberat treptat, armonios. Se impune, totuși, îndeplinirea unei anumite condiții, aceea de a rămâne celibatar " de ce este important celibatul? " am întrebat "Nu ți-a vorbit Clara despre viermii luminoși pe care îi așa bărbatul în corpul femeii? "

"Ba da. " am răspuns jenată și încurcată "Trebuie să recunosc. Însă, că nu prea am crezut-o "

"Asta a fost o greșeală din partea ta. " zise el supărat. "Pentru că fără o recapitulare completă în prealabil este ca și cum ai deschide, practic, o cutie de conserve cu viermi luminoși. Iar a face

sex nu înseamnă altceva decât să pui gaz pe foc. "

Râse din toată inima, făcându-mă să mă simt ridicolă. "Serios vorbind, acumularea energiei sexuale este primul pas în călătoria spre corpul eteric, călătoria spre conștiința și libertatea absolută. "

Chiar în acel moment Clara intră în camera de zi, purtând un caftan alb. fâlfâitor, care o făcea să arate exact ca o broască râioasă uriașă. Am început să râd pe îndelete la gândul atât de lipsit de respect nutrit la adresa ei și mi-am întors imediat privirile spre domnul Abelar care. aș fi putut să jur. gândea același lucru. Clara se așeză pe fotoliu și ne zâmbi amândurora, cum stăteam stângaci pe canapea.

"Ați ajuns deja la subiectul porților? " îl întrebă ea curioasă pe domnul Abelar. "de aceea strânge Taisha așa de tare din picioare? "

Domnul Abelar aprobă din cap. cu toată seriozitatea.

"Tocmai mă pregăteam să-i spun că o poartă enormă se află în organul sexual. Dar nu cred că ar înțelege despre ce vorbesc. Mai are destule idei eronate la acest capitol."

"Cu siguranță că are. " admise Clara, făcând cu ochiul în direcția mea simultan, au izbucnit amândoi în cumplite hohote de râs care m-au făcut să mă simt în mod serios exclusă Nu suportam să se râdă și să se vorbească despre mine de parcă nu eram prezentă. Eram pe cale să le spun că nu mă înțelegeau deloc, când Clara începu din nou să vorbească, de data aceasta adresându-mi-se mie. "Înțelegi de ce îți recomandăm să rămâi celibatară?" mă întrebă ea.

"Pentru a-mi câștiga libertatea. " am zis. Repetându-l pe domnul Abelar.

Am întrebat-o pe Clara foarte direct dacă ea și domnul Abelar erau celibatari, sau doar recomandau un anumit comportament pe care ei înșiși nu erau pregătiți să-l adopte "Ți-am spus că nu suntem soț și soție, " replică ea, cătuși de puțin tulburată de întrebarea mea. "Suntem vrăjitori preocupați de putere și de acumularea energiei, nu de irosirea ei."

M-am întors spre domnul Abelar și l-am întrebat dacă era cu adevărat un vrăjitor și ce impunea asta. Nu mi-a răspuns, în schimb se întoarse spre Clara, cerându-i parcă permisiunea de a-mi divulga ceva. Clara își dădu acordul făcând un semn aproape imperceptibil din cap.

"Cuvântul 'vrăjitor' nu este foarte potrivit, ' zise el "pentru că denotă credințe și acțiuni care nu fac parte din preocupările

noastre. "

"Dar atunci ce faceți de fapt? " am întrebat. "Clara mi-a spus că numai dumneavoastră îmi veți putea spune. "

Domnul Abelar își îndreptă spatele și-mi aruncă o privire înspăimântătoare, care mi-a stimulat atenția.

"Suntem un grup compus din șaisprezece oameni, inclusiv eu și o altă ființă: Manfred. " începu el pe un ton oficial. "Zece dintre aceștia sunt femei. Toți facem același lucru: ne-am dedicat viața dezvoltării dublului. Ne folosim corpul eteric pentru a sfida multe dintre legile naturale ale lumii fizice. Acum, dacă asta înseamnă vrăjitorie, atunci suntem vrăjitori cu toții. Dacă nu. Atunci nu suntem. Acum înțelegeți mai bine? "

"Din moment ce mă învățați despre dublu, asta înseamnă că voi fi și eu vrăjitoare?" am întrebat

"Nu știu. " replică el. Măsurându-mă curios. "Totul depinde de tine. Depinde. Întotdeauna de fiecare dintre noi dacă ne împlinim soarta sau ne-o ratăm mizerabil."

"Dar Clara mi-a spus că există un scop bine definit care explică prezența tuturor celor din această casă. Eu de ce am fost aleasă? " am întrebat. "de ce eu în mod special? "

"Foarte greu de răspuns." zise domnul Abelar, zâmbind. "Hai să zicem că suntem constrânși să te includem și pe tine. Ți amintești noaptea aceea, cu aproximativ cinci ani în urmă. Când ai fost prinsă într-o situație compromițătoare cu un tânăr?"

Am început imediat să strănut; era reacția mea obișnuită când mă simțeam amenințată. În timpul recapitulării îmi amintisem - a câta oară. că mă aflasem în multe situații compromițătoare. de la vârsta de paisprezece ani fusesem obsedată de băieți și alergasem în mod provocator după ei. Așa cum alergasem. În copilărie, după frații mei. Voiam cu disperare să fiu iubită de oricine, pentru că știam că familia mea nu o făcea. Dar am sfârșit întotdeauna prin a-i speria pe presupușii mei pretendenți. Înainte ca aceștia să se apropie prea mult. Purtarea mea provocatoare i-a făcut pe toți să creadă că eram o femeie ușoară, capabilă de orice. În consecință, aveam cea mai proastă reputație posibilă. În ciuda faptului că nu făcusem nici jumătate din lucrurile pe care prietenii și familia mi le atribuiau.

"Ai fost prinsă pe teigheaua barului unui teatru în aer liber. În California, unde lucrai. Ți amintești?" l-am auzit de domnul Abelar întrebând.

Cum puteam să nu-mi amintesc? Întâmplarea aceea era de departe una din cele mai proaste experiențe din viața mea. Și tocmai pentru că era un subiect atât de sensibil, amânasem recapitularea lui profundă, atingându-l întotdeauna doar pe margini. La acea dată lucram pe timpul vacanței de vară. Vândând hot-dogs și băuturi răcoritoare într-un cinematograful Spre sfârșitul verii. Kenny. Tânărul care conducea barul, mi-a spus că mă iubea. Până în acei moment fusesem complet indiferentă față de el. Pentru că eram cu ochii pe șef. Care era frumos și bogat. Din nefericire, pe el îl interesa Rita. Nemesisul meu roșcat, care avea nouăsprezece ani și era superbă. În fiecare seară. La puțin după începerea filmului, se strecura în biroul șefului și încuia ușa. Când ieșea, chiar înainte de pauză, uniforma ei în pătrățele roz cu alb era mototolită, iar părul îi atârna. Încurcat. O invidiam profund pe Rita pentru toată atenția de care avea parte. Promovarea ei a înrăutățit și mai mult situația. de acum. Ea avea dreptul să se ocupe de casa de marcat. În timp ce eu continuam să fac floricele și să servesc băuturi răcoritoare la tejea.

Când Kenny mi-a spus că eram frumoasă și atrăgătoare, am început să-l privesc cu alți ochi. Am trecut peste faptul că avea o acnee severă, că obișnuia să bea berea cu galonul că asculta muzică country, că purta ghete și că vorbea cu un puternic accent texan târăgănat. Dintr-o dată. Îl găseam viril și afectuos și tot ce doream să știu despre el era că părinții îi erau catolici, dar nu și că fumează marijuana. Am început să mă îndrăgostesc de el și nu voiam să cunosc amănunte care să ne stea în cale.

Când i-am spus că trebuia să abandonez slujba la sfârșitul săptămânii pentru că familia mea pleca în vacanță în Germania și eu trebuia să-i urmez, Kenny s-a înfuriat. I-a acuzat pe părinții mei că încercau în mod deliberat să ne despartă. M-a luat de mână și a jurat că nu putea să trăiască fără mine. Mi-a propus să ne căsătorim, dar eu nu aveam încă șaisprezece ani? așa că i-am spus că va trebui să mai așteptăm. Atunci m-a sărutat cu pasiune și mi-a spus că am putea măcar să facem! Sex. Nu știu dacă avea în vedere s-o facem cândva. Înainte de a pleca în Germania sau imediat, dar fiind pe deplin de acord cu el. Am optat pentru imediat. Aveam aproximativ douăzeci de minute la dispoziție înainte de sfârșitul filmului, așa că am dat la o parte resturile de chifle de pe masa de lucru și am început să-mi scot hainele.

El era înspăimântat. Tremura ca un băiețandru, deși avea

douăzeci și doi de ani. Ne-am îmbrățișat și ne-am sărutat, dar înainte ca orice altceva să se întâmple, am fost întrerupți de un bătrân care a dat buzna în cameră Văzându-ne într-o situație atât de compromițătoare, a apucat o mătură și m-a lovit cu partea ei de paie. Scoțându-mă pe jumătate goală afară. În foaier, în fata oamenilor ce se așezaseră la coadă la bufet Acestea au început să râdă și să facă glume pe socoteala mea Partea mai proastă a fost că am recunoscut pe doi dintre profesorii mei de la școală, care au fost la fel de șocați să mă vadă. pe cât am fost eu să dau ochii cu ei. Unul dintre profesori a raportat incidentul directorului care. la rândul său. Mi-a anunțat părinții Până ca toată lumea să sfârșească de bârfit pe seama mea. Am fost batjocura școlii Ani de zile după acel eveniment. Îl mai uram încă pe bătrânul scârbos care decisese de capul lui să-mi fie judecător moral. de fapt. Credeam că-mi distrusese viața, pentru că părinții nu mi-au mai dat niciodată voie să-i văd pe Kenny

"Eu am fost acela, " zise domnul Abelar. de parcă-mi urmărise șirul gândurilor în acel moment, mă izbi întregul impact al umilinței mele publice. Și să am în fața ochilor persoana responsabilă de acest lucru, era mai mult decât puteam suporta Am izbucnit în plâns de frustrare, dar domnul Abelar nu dădea semne că regreta în vreun fel ce făcuse.

"Din acea noapte te caut întruna, " zise domnul Abelar. Afișând un zâmbet viclean.

Am citit în privirea și cuvintele sale tot felul de nuanțe sexuale obscene. Inima îmi era pe punctul de a-mi exploda de furie și teama. Am știut atunci că fusesem adusă în Mexic pentru niște motive sinistre, ce stăteau la baza vreunui plan secret pe care îl puseseră la cale amândoi de la bun început și care includea o mulțime de aberații sexuale. Nu am crezut în pretențiile lor de celibat nici măcar o clipă.

" Ce aveți de gând să faceți cu mine? " am întrebat, cu vocea spartă de frică.

Clara se uită încurcată la mine, apoi începu să râdă, înțelegând, parcă, tot ce-mi trecuse prin minte. Domnul Abelar îmi imită vocea spartă, adresându-i Clarei aceeași întrebare. "Ce aveți de gând să faceți cu mine? " după care râsul său zgomotos se uni cu al Clarei pentru a reverbera în întreaga casă. L-am auzit pe Manfred urlând din camera sa și mi s-a părut că și el râdea de mine. Mă simțeam mai mult decât mizerabil, eram devastată. M-am ridicat să plec.

Însă domnul Abelar m-a împins înapoi pe canapea.

"Rușinea și importanța de sine sunt niște tovarăși teribili." zise el serios. "Nu ai recapitulat acel incident, altfel nu ai fi în starea asta acum. "

Apoi, îndulcindu-și privirea necruțătoare până când deveni suavă, adăugă:

"Nu vrem să-ți facem nimic. Clara și cu mine. Ai făcut tu singură mai mult decât suficient în noaptea aceea căutam toaleta, când am dat peste o ușă numai pentru uzul angajaților. Din moment ce un nagual nu face greșeli prostești fiind întotdeauna conștient de actele sale. A trebuit să-mi asum faptul că era sortit să te gălesc și că aveai o anumită semnificație pentru mine. Văzându-te stând acolo, pe jumătate goală, pe cale să le oferi unui om slab. Care ți-ar fi distrus viața. Am acționat într-un mod specific și te-am luat la goană cu mătura.

"Ceea ce-ai făcut a fost să mă transformi în bătaia de joc a familiei și prietenilor, " am urlat eu "probabil. Însă am reușit, de asemenea, să-ți apuc corpul eteric și să leg un fir energetic în jurul lui. " zise el. "Din acea zi înainte, am știut întotdeauna unde te aflat, deși mi-a luat cinci ani de zile să te aduc în poziția în care să mă asculți "

Pentru prima dată înregistram ceea ce spunea, M-am holbat la el neîncrezătoare.

"Vrei să spui că ați știut tot timpul unde mă aflam? " am întrebat.

"Ți-am urmărit fiecare mișcare. " zise el pe un ton definitiv.

"Vrei să spui că m-ai spionat. "

Implicațiile vorbelor sale începeau să iasă încet! La suprafață.

"într-un fel, da. " admise el.

"Și Clara știa că locuiesc în Arizona? "

"Evident. Toți știam unde te afli. "

"Atunci nu a fost o întâmplare că m-a găsit în deșert în ziua aceea." am spus cu sufletul la gură.

M-am întors spre Clara, furioasă "Știai că aveam să fiu acolo, nu-i așa? "

Clara dădu afirmativ din cap.

"Recunosc. Mergeai acolo foarte des. Așa încât nu a fost prea greu să te urmăresc, "

"Dar mi-ai spus că te aflai în acel loc din întâmplare. " i-am strigat. "M-ai mințit, m-ai păcălit să vin cu tine în Mexic, iar

de-atunci mă minți întruna și râzi de mine pe la spate. Dumnezeu știe de ce. "

Toate îndoielile și suspiciunile pe care nu mi le exprimasem luni de zile au ieșit în sfârșit la suprafață și au explodat.

"Nu a fost nimic altceva decât o glumă pentru tine. ca să vezi cât de proastă și credulă sunt!"

Domnul Abelar mă privi fioros, dar asta nu m-a împiedicat să-i întorc privirea. Mă lovi pe creștetul capului ca să mă facă să tac.

"Te înșeli cumplit, tânără doamnă. " zise el cu severitate. "Toată povestea asta nu a fost o joacă pentru noi Este adevărat că ne-am distrat foarte mult pe seama idioțeniilor tale. Dar niciuna dintre acțiunile noastre nu poate fi calificată drept minciună sau înșelătorie. Sunt foarte serioase, de fapt. Sunt o chestiune de viață sau de moarte pentru noi. "

Era atât de serios și de autoritar. Încât toată furia mea s-a destrămat, lăsând locul unei confuzii deznădăjduite.

"Ce avea Clara de gând cu mine. " am întrebat. Întorcând capul spre domnul Abelar.

"Am însărcinat-o pe Clara cu cea mai delicată misiune, aceea de a te aduce acasă. " explică el. "Și a reușit, căci ai urmat-o din proprie voință. Este foarte dificil pentru cineva să te convingă să-i accepți invitațiile, iar când acestea un din partea unui necunoscut este aproape imposibil. Dar ea a reușit A fost o lovitură de maestru! Nu am decât laude și admirație pentru un lucru bine făcut, "

Clara sări în picioare și se înclină grațios.

"Lăsând gluma la o parte, " zise ea. Așezându-se din nou cu un aer solemn, "nagualul are dreptate. A fost cel mai dificil lucru din viața mea. Pentru o clipă, mi-a fost teamă că aveai să-ți lași natura suspicioasă să pună. Stăpânire pe tine și că o să mă trimiți la plimbare. Am fost nevoită chiar să mint că aveam un nume budhist secret "

"Și nu ai?"

"Nu. Nu am. Dorința mea de libertate a ars toate secretele din mine"

Tot nu înțeleg. Însă. Cum a știut Clara unde să mă găsească. " am spus. Uitându-mă la domnul Abelar "Cum de a știut că eram în Arizona tocmai în acel moment? "

"Prin intermediul dublului tău, " replică domnul Abelar, de parcă era lucrul cel mai evident în clipa în care a spus asta mintea mi se luminează și am înțeles exact nevoia să spună de fapt. Știam că asta

era singura posibilitate pentru a nu-mi pierde urma

"Am legat un fir energetic de corpul tău eteric în noaptea în care am dat peste tine." explică el "Ținând cont de faptul că dublul este compus din energie pură. Nu e dificil să-l marchezi. Am simțit că. Date fiind circumstanțele întâlnirii noastre. Măcar atât puteam face pentru tine Ca să te protejez, "Domnul Abelar se uită la mine. Așteptând să întreb ceva Însă mintea îmi era prea ocupată. Încercând să-mi amintesc mai multe detalii ale celor întâmplate în noaptea aceea "Nu ai de gând să mă întrebi cum te-am marcat? " zise el. Privindu-mă cu intensitate

Urechile îmi pocniră, camera începu să se energizeze și totul căpătă sens. Nu era nevoie să-l întreb pe domnul Abelar cum o făcuse, căci știam deja.

"Când m-ai lovit cu mătura! " am exclamat Totul mi-era foarte limpede, dar când m-am gândit la asta. Nu avea niciun sens. Pentru că nu-mi explica nimic

Domnul Abelar aprobă din cap, mulțumit că înțelesesem singură totul. "Așa este. Te-am marcat când te-am dat afară pe ușă. Lovindu-te cu mătura în partea superioară a spatelui. Am simțit o energie specifică în interiorul tău. Iar din acea noapte tu găzduiești această energie, "

Clara se dădu lângă mine și mă măsură din priviri "Nu ai observat. Taisha. că umărul tău stâng este mai înalt decât dreptul?"

Știam că unul dintre omoplați ieșea mai mult în afară și făcea ca gâtul și umerii să-mi fie tensionați

"Am crezul că așa m-am născut. " am zis "Nimeni nu se naște cu semnul nagualului. Râse Clara. "Energia nagualului este adăpostită sub omoplatul tău stâng Adu-ți aminte, umerii li s-au dezechilibrat după ce te-a lovit nagualul cu mătura, " trebuia să admit că, prima dată când mama observase că era ceva în neregulă cu spatele meu. Fusese cam în perioada când lucram în cinematograful acela. Îmi proba o rochie de plajă pe care mi-o cusea și a observat că nu-mi venea bine. A fost șocată să remarce că defectul nu era din rochie, ci din cauza umerilor mei unul era categoric mai sus decât celălalt în ziua următoare îi cerea doctorului de familie să-mi examineze spatele, iar el a tras concluzia că aveam coloana vertebrală ușor deviată într-o parte. Diagnosticul lui a fost scolioză congenitală, dar a asigurat-o pe mama că nu existau motive de îngrijorare, deoarece curbura era foarte ușoară.

"Noroc că nagualul n-a lăsat prea multă energie în tine. mă

tachină Clara, altfel ai fi cocoșată astăzi “

M-am întors cu fața spre domnul Abelar mi-am simțit mușchii spatelui tensionați. Așa cum se întâmplă de obicei când eram nervoasă

“Acum că m-ați prins în laț. ce intenții aveți? Am întrebat

Domnul Abelar făcu un pas spre mine și mă fixă cu privirea sa înghețată.

”Tot ce am vrut să fac. Din ziua în care te-am găsit, a fost același lucru pe care i-am făcut pentru tine în noaptea aia. “replică el solemn, să deschid ușa și să te dau afară Dar. de data aceasta, vreau să deschid ușa vieții tale cotidiene și să te împing spre libertate “

Cuvintele și starea sa de spirit au dezlănțuit o abundență de sentimente în mine. de când îmi amintesc despre mine. Căutasem întotdeauna, uitându-mă pe fereastră, scrutând străzile cu sentimentul că ceva sau cineva mă aștepta după colț Am auit întotdeauna premoniția vise de evadare, deși nu știam de ce anume voiam să scap. Acest sentiment mă constrânsese să o urmez pe Clara spre o destinație necunoscută. Timp ce susțineam privirea domnului Abelar. Un val nedescris de bunăstare mă învălui. Știam că. În sfârșii, găsisem ceea ce căutasem. Urmând un impuls de cea mai pură afecțiune, m-am plecat și i-am sărutat mâna. Și din profunzimea mea nebănuită, am murmurat un lucru care nu avea nicio semnificație rațională.

Ci numai una emoțională:

”Ești și nagualul meu. “am spus.

Ochii săi străluceau, fericiți că ajunsesem în sfârșit să ne înțelegem. Îmi ciufuli părul într-un gest de afecțiune și toate fricile și frustrările mele înăbușite au explodat într-un potop de lacrimi de durere Clara se ridică și-mi întinse o batistă.

”Modalitatea de a te scoate din această stare este fie să te supăr, fie să te fac să gândești. ” zise ea. ”Eu am de gând să le fac pe amândouă, spunându-ți următorul lucru. Nu numai că știam unde te aflai în deșert, dar îți amintești apartamentul acela mic și sufocant din care mi-ai cerut să-ți mut lucrurile? Ei bine. Verișoara mea este proprietara acelei clădiri. ”

M-am uitat șocată la Clara, incapabilă să rostesc un cuvânt. Râsul Clarei și al domnului Abelar era ca o explozie uriașă, reverberându-mi în interiorul capului. Nimic altceva nu m-ar fi putut surprinde mai mult. Cum înțepenirea mea inițială Descreștea. În loc

să mă supăr că fusesem manipulată, m-am umplut de venerație pentru incredibila precizie a manevrelor lor și pentru imensul control exercitat nu asupra mea. Așa cum am înțeles în cele din urmă. ci asupra lor înșiși.

Într-o zi. la câteva luni după ce-l cunoscusem pe domnul Abelar. În loc să mă trimită la grotă să recapitulez. Clara mi-a cerut să-i țin companie în timp ce lucra în curte. Lângă grădina de legume, dincolo de patio-ul din spatele casei ei. Am urmărit-o adunând meticulos frunzele cu grebla într-o grămadă. În vârful mormanului aranjă cu grijă câteva frunze maronii, ondulate, dându-le o formă eliptică.

"Ce faci?" am întrebat-o. Apropiindu-mă ca să văd mai bine.

Eram tensionată și posacă deoarece petrecusem toată dimineața în grotă, recapitulând amintiri legate de tatăl meu. Fusesem întotdeauna de părere că era un căpcăun umflat și arogant. Realizarea că era. de fapt, un om trist. Înfrânt, distrus de război și de ambițiile sale stânenitoare, mă golise de sentimente.

"îți fac un cuib în care să te așezi, " răspunse Clara. "Vei medita ca o găină care își clocește ouăle. Te vreau odihnită, pentru că s-ar putea să avem un vizitator în după-amiaza aceasta. "

"Cine ar putea fi? " am întrebat indiferentă.

Luni la rând. Clara îmi promisese că mă va prezenta și altor membri ai grupului nagualului - misterioasele sale rude care tocmai se întorseseră din India - dar nu a făcut-o niciodată. Ori de câte ori îmi exprimasem dorința de a-i cunoaște, ea îmi răspundea întotdeauna că trebuia să mă curăț mai întâi printr-o recapitulare mai profundă, deoarece, în starea mea actuală nu eram în măsură să întâlnesc pe nimeni. Am crezut-o. Cu cât îmi examinam mai mult amintirile despre trecut, cu atât simțeam nevoia să mă purific.

"Nu mi-ai răspuns la întrebare. Clara." am spus cu încăpățănare. "Cine vine?"

"Nu contează cine, " zise ea, întinzându-mi un pumn de frunze arămii, uscate. "Pune-ți astea pe buric și leagă-le cu centura pentru recapitulare. "

"Mi-am lăsat centura în grotă. " am spus.

"Sper că o folosești cum trebuie. " comentă ca. "Centura ne este de ajutor în timpul recapitulării. Trebuie să ți-o înfășori în jurul stomacului și să legi un capăt al acesteia de țărșul pe care l-am înfipt în pământ. În peșteră. În felul ăsta nu te vei prăbuși sau lovi la cap în cazul în care ațipești sau dublul se decide să se trezească

pe neașteptate. "

"Să mă duc să o iau? "

Plescăi din limbă, exasperată.

"Nu. Nu avem timp. Vizitatorul nostru poate fi aici în orice moment și vreau să fi relaxată și la înălțime Poți folosi centura mea."

Clara se grăbi în casă și se întoarse într-o clipă cu un cordon galben-șofran. Era cu adevărat frumos; avea un model țesut, aproape imperceptibil. În lumina soarelui, cordonul de mătase făcea ape-ape, schimbându-și nuanța, de la un auriu întunecat la un chihlimbării suav "Dacă te doare sau îți rănești vreo parte a corpului, înfășoară această centură în jurul locului respectiv. " îmi explică ea "Te va ajuta să te vindecî Are puțină putere, pentru că am recapitulat ani întregi purtând-o într-o zi vei putea spune același lucru despre centura ta. "

"De ce nu-mi poți dezvălui cine vine în vizita? " am insistat. "Știi că nu sufăr surprizele E nagualul? "

" Nu. Altcineva, " zise ea. "dar la fel de puternic, dacă nu chiar mai puternic. Când o vei întâlni, va trebui să fii calmă și Iară gânduri, altfel nu vei putea profita de prezența ei."

Cu o solemnitate exagerată. Clara îmi spuse că astăzi, din principiu, trebuia să folosesc toate pasele magice pe care mă învățase, nu pentru că cineva avea să mă testeze ca să se asigure că le știam, dar pentru că ajunsesem la o răscruce și trebuia să încep să mă mișc într-o direcție nouă

"Așteaptă. Clara, nu mă speria, vorbindu-mi despre schimbare." am intervenit. "Direcțiile noi mă înspăimântă"

"Să te sperii e ultimul lucru pe care îl doresc. " mă asigură ea. "Atâta doar că eu însămi sunt puțin îngrijorată. Ai cristalele cu tine?"

M-am deschiat la vestă și i-am arătat suportul din piele, cu două bretele, pe care mi-l confecționasem cu ajutorul său. Pentru a ține cristalele de cuarț. Acestea erau în siguranță, fiecare sub un braț. ca două cuțite, fiecare în teaca lui ce se termina cu un capac suprapus și se închidea cu o capsă.

"Scoate-le și ține-le la îndemână, " îmi zise ea, "și folosește-le pentru a-ți reuni toată energia. Nu aștepta să-ți spună ca s-o faci. Fă-o la discreție, ori de câte ori vei simți că ai nevoie de un supliment de energie. "

Din afirmațiile Clarei, erau ușor de dedus două lucruri: că avea

să fie o întâlnire serioasă și că vizitatorul misterios era o femeie.

“Este una dintre rudele tale?” am întrebat “Da,” răspunse Clara cu, un zâmbet rece “Persoana aceasta este ruda mea. Membră a grupului nostru Acum relaxează-te și nu mai pune alte întrebări.”

Voiam să știu unde locuiau cei din grupul său Era imposibil să stea în casă, pentru că ne-am fi întâlnit sau. Cel puțin, aş fi observat semne ale prezenței lor. Faptul că nu văzusem pe nimeni îmi transformase curiozitatea în obsesie. Mi-am imaginat că rudele Clarei se ascundeau în mod deliberat de mine și că mă spionau. Asta m-a supărat și. În același timp. M-a determinat să doresc și mai mult să-i văd. Măcar pentru o clipă. Sursa agitației mele era sentimentul evident că eram în mod constant urmărită.

Am încercat să le întind capcane, oricui ar fi fost. Lăsându-mi unul dintre creioanele de desen pe jos. la întâmplare, să văd dacă îl ridica cineva sau am deschis o revistă ia o pagină anume, ca să verific mai târziu dacă pagina fusese schimbată. În bucătărie am examinat vasele cu foarte mare atenție după semne de folosință. Am mers până într-acolo. Încât am netezit praful adunat pe aleea ce ducea la ușa din spate, ca să revin mai târziu și să caut urme de pași sau orice alte semne neobișnuite.

În ciuda eforturilor mele de a le adulmeca, singurele urme pe care le-am găsit vreodată au fost acelea ale Clarei, ale lui Manfred și ale mele. Dacă se ascundea cineva de mine. Eram convinsă că aş fi observat. Dar. După cum se vedea treaba, se pare că nu se mai afla nimeni altcineva în casă. În pofida certitudinii mele că ar mai fi locuit cineva acolo.

“Scuză-mă Clara, dar trebuie să te întreb, ” am izbucnit eu. În cele din urmă. “pentru că povestea asta mă scoate din minți. Unde stau rudele tale?”

Clara se uită la mine surprinsă.

“Asta-i casa lor. Locuiesc aici. Bineînțeles.”

“Dar unde anume?” am întrebat.

Eram pe punctul de a-i mărturisi câte capcane le întinsesem zadarnic, dar am decis: totuși, să nu o fac.

“Ah. Înțeleg ce vrei să spui. ” zise ea. “N-ai găsit niciun semn despre ei. În ciuda eforturilor tale de detectivă. Dar nu-i niciun mister. Nu i-ai întâlnit niciodată, pentru că locuiesc în partea stângă a casei.”

“Nu ies niciodată afară?”

“Ba da. Dar evită partea dreaptă a casei pentru că tu stai aici și

nu doresc să te deranjeze. Știu cât de mult ții la intimitatea ta.”

“Dar chiar să nu se arate niciodată? Nu împing prea departe ideea de intimitate?”

“Deloc.” zise Clara. “Ai nevoie de singurătate absolută pentru a te concentra pe recapitulare. Iar când spun că vom avea o vizită. Vreau să spun că una din rudele mele va veni din partea stângă a casei aici, ca să te cunoască. A fost nerăbdătoare să stea de vorbă cu tine. Însă a trebuit să aștepte până când ai reușit să faci un minim de curățenie în tine. Ți-am spus că întâlnirea cu ea are să te coste mai mult decât întâlnirea cu nagualul. Este necesar să fi acumulat suficientă putere, altfel te vei prăbuși din nou, așa cum ai făcut cu el.”

Clara m-a ajutat să-mi așez frunzele pe buric și să le leg cu cordonul.

“Frunzele și centura aceasta te vor proteja de atacurile mortale ale femeii,” zise Clara.

Apoi, uitându-se la mine, adăugă suav:

Și de alte lovituri, de asemenea. Deci, orice ai face, nu o da jos.”

“Ce se va întâmpla cu mine?” am întrebat, adunând nervoasă mai multe frunze.

Clara ridică din umeri.

“Totul depinde de puterea ta.” zise ea și trase zdravăn de nodul cordonului. “Dar. După cum arăți, numai Dumnezeu știe.” Cu degetele tremurânde, mi-am închis nasturii de la cămașă și mi-am băgat-o în pantalonii ce atârnav pe mine. Păream umflată cu banda lată și galbenă ca șofranul în jurul taliei. Frunzele arătau ca niște perne aspre și sfărâmicioase, acoperindu-mi abdomenul. Treptat însă, nervozitatea din stomac se domoli. Lăsând loc unei călduri ce-mi relaxă tot corpul

“Acum așează-te pe grămada de frunze și fă ce fac găinile. ” îmi ordonă Clara.

Trebuie să mă fi uitat surprinsă la ea. Deoarece m-a întrebat:

“Ce crezi că fac găinile când clocesc?”

“N-aș putea să spun. ”

“Găina rămâne liniștită și ascultă ouăle de sub ea, direcționându-și toată atenția asupra lor. Ascultă și nu-și lasă concentrarea să slăbească. În veghea sa neclintită, ea intenționează ca puii să iasă din ouă. Este o ascultare liniștită, pe care animalele o fac în mod natural, dar pe care ființele umane au uitat-o și. Din acest motiv, trebuie să și-o cultive, ”

Clara se așeză pe o piatră mare de culoare gri deschis și cu fața la mine. Piatra avea săpată în ea o depresiune naturală și arăta ca un fotoliu.

"Acum, încearcă să moțai ca o găină și să mă asculți cu urechea interioară. Concentrează-te pe căldura din pântecul tău și nu-ți lăsa atenția să hoinărească. Fii conștientă de sunetele din jurul tău, dar nu-i permite minții să le urmeze."

"Chiar trebuie să stau aici așezată în felul acesta. Clara? Adică, nu ar fi mai bine dacă aș trage un pui de somn reparator?"

"Mă tem că nu. Așa cum am spus deja, prezența vizitatoarei noastre te va consuma foarte mult. Dacă nu aduni energie, te vei prăbuși lamentabil. Crede-mă, ea nu este deloc atât de gingașă ca mine. Seamănă mai mult cu nagualul: dură și lipsită de milă."

"Și de ce această întâlnire mă va consuma?"

"Nu este vina ei. Este atât de îndepărtată de tot ce-i omenesc și de grijile lor, încât energia sa ți-ar putea sfâșia definitiv corpul energetic. De-acum. Nu mai există nicio diferență între corpul său fizic și dublul ei eteric. Ce vreau să spun este că ea e maestră în arta vrăjitoriei. "

Clara îmi aruncă o privire scrutătoare și făcu un comentariu apropos de cearcănele din jurul ochilor mei

"Citești noaptea la lumina lanternei, nu-i așa? " mă dojeni ea. de ce crezi că nu avem lumină electrică în dormitoare? " l-am spus că nu am citit nici măcar o pagină din ziua în care am sosit în casa ei. Deoarece recapitularea și celelalte lucruri pe care mi-a cerut să le fac îmi luau tot timpul disponibil

"Nu prea mă omor cu cititul. " am admis. "Dar, din când în când. Răsfoiesc cărțile de pe etajerele din holuri "

Nu i-am spus că ceea ce înțelegeam prin asta era faptul că dădeam târcoale pe-acolo să văd dacă nu cumva unele cărți fuseseră mutate din loc de rudele ei Ea râse și spuse.

"Unii membri ai familiei mele sunt cititori înrăiți. Eu nu sunt una dintre ei. "

"Dar tu nu citești de plăcere. Clara? "

"Nu. Eu citesc pentru informație. Dar unii dintre ceilalți, citesc într-adevăr din plăcere. "

"Atunci cum se face că nu lipsește niciodată nicio carte? " am întrebat. Încercând să par indiferentă Clara chicoti

"Au propria lor bibliotecă în partea stângă a casei. " zise. Apoi mă întrebă.,

Tu nu citești de plăcere. Taisha? "

"Din nefericire, citesc numai pentru informație " l-am împărtășit Clarei că. Pentru mine. Plăcerea de a citi a fost înăbușită în fașă. pe când eram în școala primară. Unul dintre prietenii tatălui meu. Care era proprietarul unei firme de distribuție de cărți, avea obiceiul să-i ofere lăzi întregi de cărți din tiraje nevândute. Tatăl meu le tria și mi le dădea mie pe cele literare, ca să le citesc în plus față de temele obișnuite, după cum spunea el. Am crezut întotdeauna că, prin asta, el înțelegea să citesc fiecare cuvânt. Mai mult. Credeam că trebuia să sfârșesc întotdeauna o carte pentru a o începe pe următoarea. Mai târziu. A fost o surpriză totală pentru mine să descopăr că existau oameni care începeau mai multe cărți simultan și le alternau, citindu-le în funcție de dispoziție

Clara se uită la mine și dădu din cap de parcă eram o cauză pierdută

"Copiii sunt capabili de lucruri ciudate când se află sub presiune. " zise ea. "Acum înțeleg de ce te-ai dovedit a fi atât de reticentă. Pun pariu că dacă încerci să-ți amintești toate acele povești acum. Vei fi șocată de ce vei afla. Copii fiind, nu ne punem niciodată întrebări despre ceea ce ni se oferă, tot așa cum tu nu te-ai întrebat niciodată de ce trebuia să citești o carte din scoarță în scoarță. Toți membrii familiei mele dezaprobă în mod serios tratamentul aplicat copiilor. "

"Mă obsedează gândul de a-ți întâlni familia. Clara" "Este absolut normal Ți-am vorbit atât de mult despre ei. "

"Nu e numai asta. " am zis eu. "încerc mai mult o senzație fizică. Nu știu de ce. Însă nu mă pot împiedica să mă gândesc la ei Îi și visez, chiar "

În clipa în care am rostit asta. Ceva mi se ordonă în minte. Am confruntat-o pe Clara cu o întrebare foarte directă. Din moment ce ea știa cine sunt. Iar vărul său. Fiind proprietarul casei, mă cunoștea, mi-a trecut dintr-o dată prin minte să întreb dacă nu cunoșteam și alți membri ai familiei.

"Bineînțeles că toți te cunosc. " zise Clara, de parcă era lucrul cel mai evident, fără însă să-mi răspundă la întrebare Nu aveam nici cea mai mică idee cine ar fi putut fi "Clara, dă-mi voie să te întreb foarte direct un lucru îi cunosc" am insistat

"Taisha. Este imposibil de răspuns la asemenea întrebări Cred că ar fi mai bine să eviți să le pui"

M-am îmbufnat. M-am ridicat din cuibul meu de frunze, dar

Clara m-a împins ușor la locul meu

"Bine. Bine. Micuță domnișoară băgăcioasă. " zise ea "dacă asta te va face să stai locului, atunci îți spun. Îi cunoști pe toți. Dar cu siguranță că nu-ți amintești să-i fi întâlnit. De-ar fi să-l ai pe oricare dintre ci în fața ochilor, bănuiala mea este că nu ai avea nici cea mai mică tresărire de recunoaștere Dar. În același timp. Ceva în line va fi cuprins de o extremă agitație Acum ești satisfăcută?"

Răspunsul său nu mă mulțumea câtuși de puțin. de fapt. Îmi dădea convingerea că încerca în mod voit să mă ducă de nas. Zăpăcindu-mă. Jucându-se cu vorbele.

Tare trebuie să-ți mai placă să mă chinuiești. " am zis, dezgustată.

Clara izbucni în râs "Nu mă joc cu tine. " mă asigură ea. "Să-ți explic ce suntem și ce facem este cel mai dificil lucru de pe lume. Aș dori să te pot lămurii, dar nu pot. Așa că este lipsit de sens să continui să ceri explicații, când acestea nu există. "

Mi-am schimbat poziția incomodă. Picioarele îmi amortiseră, iar Clara mi-a sugerat să mă întind pe burtă, pe pământ și să-mi odihnesc capul pe brațul drept îndoit din cot l-am urmat sfatul și am găsit poziția confortabilă Pământul și frunzele păreau să mă țină înrădăcinată, în timp ce mintea îmi era calmă, dar alertă. Clara se aplecă și mă mângâie afectuos pe cap. Apoi. mă fixă cu privirea într-un fel atât de ciudat. Încât am apucat-o de mână și am reținut-o pentru câteva clipe.

"Acum trebuie să plec. Taisha, " zise ea suav. Eliberându-se. "dar fii sigură că ne vom mai întâlni. "

Ochii săi verzi aveau în ei licăriri de chihlimbar deschis. Iar strălucirea lor a fost ultimul lucru pe care l-am văzut.

M-am trezit când cineva mă lovea pe spate cu un baston O femeie stranie se afla lângă mine. Era înaltă, zveltă și incredibil de frapantă. Trăsăturile sale erau extrem de cizelate gura mică, dantura egală, un nas perfect conturat o față ovală, un ten nordic delicat, de un alb aproape transparent, un strălucitor păr cărunt și ondulat. Când mi-a zâmbit, mi-a lăsat impresia unei adolescente pline de îndrăzneală și senzualitate. Judecând după chipul ei senin, părea să fie o europeană, rafinată și matură. Există o notă de eleganță în rochia ei șic. Dar mai ales în pantofii săi bine croiți, lucru pe care nu-l mai văzusem în Statele Unite, unde femeile bine îmbrăcate ce purtau pantofi comozi arătau întotdeauna ca niște matroane.

Femeia era mai în vârstă și în același timp. Mai tânără decât Clara; era categoric mai bătrână ca vârstă, dar cu ani buni mai tânără în aparență. În plus. Avea ceva căruia nu i-aș putea spune decât vitalitate interioară. Spre deosebire de Clara, care părea să fie încă în stadiu de formare, această ființă era produsul finit. Știam că o persoană atât de diferită, probabil la fel de diferită pe cât ne poate părea un membru aparținând unei alte specii, mă examina cu o curiozitate autentică.

M-am ridicat și m-am prezentat foarte repede. Ea făcu la fel. Într-un mod călduros.

"Mă numesc Nelida Abelar." zise ea în engleza. "Locuiesc aici cu restul companionilor mei. Cunoști deja pe doi dintre ei, Clara și nagualul John Michael. Pe ceilalți îi vei întâlni curând.

Vorbea cu o ușoară inflexiune. Vocea îi era atrăgătoare și îmi suna atât de familiar, încât nu mă puteam împiedica să mă zgâiesc la ea. Râse. Căci, din cauza surprizei, mușchii feței îmi rămăseseră înțepeniți într-un zâmbet înghețat. Sunetul vocii sale aspre îmi părea, de asemenea, cumva cunoscut. Aveam impresia că mai auzisem deja acel râs. Îmi trecu prin minte gândul că o mai întâlnisem pe această femeie, cu o altă ocazie. Cu cât o priveam mai mult, cu atât eram mai convinsă că o mai întâlnisem cândva, dar că uitasem când anume.

"Ce se întâmplă, scumpo? " întrebă ea pe un ton preocupat. "Ai sentimentul că ne-am mai întâlnit? "

"Da. Da." am zis eu agitată, având sentimentul că eram pe punctul de a-mi aminti unde o văzusem.

"Îți vei aminti, mai devreme ori mai târziu. " zise ea pe un ton liniștitor, care dădea de înțeles că nu era nicio grabă. "Respirația purificatoare pe care o faci în timpul recapitulării îți va permite, în cele din urmă. Să-ți amintești tot ceea ce ai făcut în viață, inclusiv visele avute. Atunci vei ști unde și când ne-am cunoscut, "

M-am simțit stânjenită pentru felul în care o priveam și pentru că fusesem prinsă complet pe picior greșit. Așa că m-am ridicat și am înfruntat-o. Nu provocator, ci cu venerație

"Cine ești? " am întrebat-o. Confuză.

Ți-am spus deja cine sunt, " zise ea, zâmbind. "Acum. Dacă vrei să știi dacă sunt vreun personaj deosebit, vei fi dezamăgită. Nu sunt nimeni important Sunt doar o membră a unui grup de. Oameni care caută libertatea. Din moment ce l-ai cunoscut pe nagual, următorul pas a fost să mă cunoști pe mine. Asta pentru că eu

răspund de tine.”

Auzind Că era responsabilă pentru mine. mă apucă frica. Toată viața luptasem să-mi câștig independența și mă bătusem pentru asta din răsputeri.

”Nu vreau să fie cineva răspunzător pentru mine, ” am zis, ”M-am luptat prea mult ca să fiu independentă, pentru a ajunge acum la cheremul cuiva. ”

Am crezut că avea să se simtă ofensată. Însă ea râse și mă bătu pe umăr.

”N-am avut niciodată de gând așa ceva. ” zise. ”Nimeni nu dorește să te subjuge. Nagualul mi-a explicat ceva despre natura ta nesupusă. Este convins că ai spirit de luptătoare. de fapt. Crede că ești incontestabil nebună, dar într-un sens pozitiv ”A continuat, spunându-mi că explicația nagualului legată de nebunia mea era aceea că fusesem concepută în condiții neobișnuite și disperate. Nelida mi-a relatat apoi fapte din viața părinților mei pe care numai ei le cunoșteau. Ea îmi dezvălui că înainte să fiu concepută, pe vremea când părinții mei locuiau și lucrau în Africa de Sud. Tatăl meu a fost închis pentru motive pe care nu le-a revelat niciodată. Îmi închipuisem întotdeauna că, de fapt. Nu se afla în închisoare, ci într-un lagăr politic de detenție Nelida mi-a spus că tatăl meu salvase viața unuia dintre gardieni Mai târziu, gardianul l-a ajutat să evadeze. Întorcându-se cu spatele într-un moment crucial pentru tatăl meu.

”Cu urmăritorii pe urmele sale. ” continuă Nelida. ”s-a dus să-și vadă soția, pentru «a-și petrece ultimele clipe din viață împreună. Era convins că avea să fie prins și omorât în timpul acelei pasionate îmbrățișări mama ta a rămas însărcinată cu tine Frica și pasiunea intensă pentru viață pe care o încerca tatăl tău în acele momente, ți-au fost transmise ție. În consecință, te-ai născut neliniștită și nesupusă și cu pasiune pentru libertate, ”Nu mai auzeam ce spune. Eram atât de uimită de dezvăluirile ei. Încât urechile începură să-mi bâzâie și să mi se înmoaie genunchii. A trebuit să mă sprijin de trunchiul unui copac. ca să nu cad. Înainte să pot vorbi din nou. Ea continuă:

”Motivul pentru care mama ta era atât de nefericită și îl disprețuia în secret pe tatăl tău, era acela că îi cheltuisese toată moștenirea primită de la familia ei pentru a-și plăti greșelile, oricare vor fi fost acestea. Bani s-au terminat și au fost nevoiți să părăsească Africa de Sud înainte de nașterea ta. “

"Cum se face că tu cunoști despre părinții mei lucruri care nu-mi sunt nici măcar mic limpezi" am întrebat Nelida zâmbi

"Cunosc acele lucruri pentru că răspund de tine. " replică ea.

Am avut din nou o tresărire de frică, care mă făcu să mă cutremur Mi-era teamă că dacă putea cunoaște secretele părinților mei. Trebuia să cunoască și anumite lucruri despre mine. Mă simțisem întotdeauna la adăpost, ascunsă în impenetrabila mea fortăreață de subiectivitate Mă lăsam sedusă de o falsă securitate, fiind convinsă că ceea ce simțeam, gândeam și făceam nu conta, atâta vreme cât rămâneau obscure, atâta timp cât nimeni altcineva nu era la curent Acum însă. Era evident că această femeie avusese acces la eul meu interior Am simțit nevoia disperată de a-mi reafirma poziția "Dacă sunt un nimeni. " am spus înfruntând-o. 'sunt eu însămi. Nimeni nu este responsabil pentru mine. Și nimeni nu mă va domina, "Nelida râse de ieșirea mea Mă ciufuli în cap așa cum nagualul obișnuia să o facă. Gest care era în același timp liniștitor și extrem de familiar "Nimeni nu dorește să te domine, Taishika. " zise ea. pe un ton prietenos.

Blândețea ei avu darul de a-mi disipa supărarea.

Ți-am spus toate astea pentru că am nevoie să te pregătesc pentru o manevră anume "

Am ascultat-o cu atenție, deoarece am simțit din vocea ei că avea să-mi reveleze ceva înspăimântător pentru mine "Clara te-a adus la nivelul prezent în modul cel mai artistic și mai eficace. Fi vei fi datoare toată viața pentru asta Acum. că și-a îndeplinit sarcina, a plecat. Iar partea tristă este că tu nici măcar nu i-ai mulțumit pentru grija și bunătatea ei. "

Un sentiment îngrozitor, nedefinit, se înfiripă în mine " Stai puțin, " am murmurat "Clara a plecat? "

"Da. "

"Dar se întoarce, nu-i așa?" am întrebat Nelida clătină din cap

"Nu. După cum ți-am spus. Treaba ci s-a terminat. "

În acel moment, am încercat singurul sentiment adevărat din viața mea. În comparație cu acesta, nimic din ceea ce simțisem înainte nu era real. Nici supărarea mea, nici crizele mele de furie, nici răbufnirile de afecțiune, nici măcar sentimentul de autocompătimire, nimic nu era adevărat în comparație cu durerea arzătoare care mă pârjolea în acel moment. Era atât de intensă, că m-a ținut locului. Am vrut să plâng, dar nu am putut. Am înțeles atunci că durerea adevărată nu provoacă lacrimi, "Dar Manfred. A

plecat și el? ” am întrebat.

”Da. Rolul lui de a te păzi a luat. de asemenea, sfârșit.” ”Dar nagualul? Pe el îl voi mai revedea? ”

”în lumea vrăjitorilor, totul este posibil.” zise Nelida. Atingându-mi mâna. ”Dar un lucru este sigur: nu trebuie să o iei ca atare. În această lume, trebuie să ne rostim mulțumirile acum. Căci nu există niciun viitor

Mă uitam la ea neputincioasă, absolut buimacă. Ea îmi întoarse privirea și șopti:

”Viitorul nu există. Este timpul să înțelegi acest lucru. Când vei fi terminat recapitularea și vei fi șters tot trecutul, tot ce va rămâne va fi prezentul. Iar atunci vei ști că prezentul nu reprezintă decât o clipă, nimic mai mult. “

Nelida mă frecă pe spate și-mi ceru să respir. Eram atât de îndurerată. Încât mi se tăiase respirația ”Voi fi vreodată altfel? Am oare vreo șansă? ” am întrebat, rugătoare.

Fără să-mi răspundă, Nelida se întoarse și se îndreptă spre casă. Când a ajuns la ușa din spate. Îmi făcu semn cu degetul arătător să o urmez înăuntru.

Am vrut. Să o iau la fugă după ea, dar nu am putut. Am început să plâng înăbușit, apoi unul dintre cele mai neobișnuite scâncete a ieșit din mine. Un sunet neomenesc. Am știut în acea clipă de ce-mi legase Clara centura ei în jurul stomacului: ca să mă apere de această lovitură. M-am întins cu fața în jos pe grămada de frunze și am dat frâu liber strigătului animalic care mă sufoca, însă acesta nu mi-a alinat suferința. Mi-am scos cristalele, le-am plasat între degete și am început să-mi învârt brațele în sens contrar acelor de ceasornic, făcând cercuri din ce în ce mai mici. Am îndreptat cristalele spre indolența mea, spre lașitatea și sentimentul meu inutil de autocompătimire.

Nelida mă aștepta răbdătoare la ușa din spate a casei îmi luase ore întregi să mă liniștesc. Era după-amiază târziu când am urmat-o în casă. Pe hol. Chiar în dreptul camerei de zi. se opri atât de brusc încât aproape că am dat peste ea.

”După cum ți-a spus Clara, locuiesc în partea stângă a casei, ” zise ea. Întorcându-se cu fața spre mine Iar acum te voi duce acolo. Dar mai întâi, hai să intrăm în camera de zi și să ne așezăm puțin, ca să-ți revii. ”

Gâfâiam și inima îmi bătea extrem de tare ”Am o condiție fizică bună. ” am asigurat-o ”Am practicat în fiecare zi kung fu cu Clara,

numai că acum nu mă simt prea bine. "

"Nu-ți fă griji pentru că nu poți respira. " zise Nelida liniștitor. "Este din cauza că energia corpului meu te apasă. Presiunea deosebită face ca inima ta să bată mai rapid. Când te vei obișnui cu ea. Nu o să-ți mai facă probleme. "

Mă luă de mână și mă duse să ne așezăm pe o pernă pe podea, cu spatele sprijinit de marginea divanului.

"Când ești agitată ca acum. Sprijină-ți șalele de o mobilă. Sau îndoaie-ți brațele la spate și presează-le pe vârful rinichilor.

Stând cu spatele sprijinit în felul acela. Poziția avu într-adevăr un efect relaxant asupra mea. În câteva clipe, am respirat din nou normal, iar nodul din stomac îmi dispăru și el.

Am privit-o pe Nelida pășind înainte și înapoi în fața mea.

"Acum. Hai să lămurim ceva odată pentru totdeauna. " zise ea. Continuând să meargă relaxat cu pași mari Când spun că răspund de tine. mă refer la faptul că am în sarcină libertatea ta absolută. Așa că dă-mi pace cu poveștile tale despre lupta pentru independență Războiala ta capricioasă împotriva familiei nu mă interesează. Chiar dacă te-ai avut la cuțite cu ei toată viața, lupta ta a fost lipsită de scop și direcție. Este timpul să dai un sens adevărat puterii tale naturale și energici nestăpânite ce o posezi, " Pasul său. Am observat, nu era în niciun fel nervos. Părea să fie mai degrabă o manieră de a-mi capta atenția, Deoarece m-a liniștit complet și. cu toate acestea. mă ținea atentă

Am mai întrebat-o o dată dacă aveam să-i mai văd pe Clara și Manfred. Nelida îmi aruncă o privire nemiloasă, care îmi dădu fiori

"Nu. Nu-i vei mai vedea. " zise ea. "Cel puțin, nu în această lume Amândoi și-au împlinit sarcina de a te pregăti pentru marele zbor. În mod impecabil. Numai în cazul în care vei reuși să-ți trezești dublul și să faci trecerea în abstract îi vei mai întâlni Dacă nu. Vor deveni amintiri pe care le vei povesti altora sau le vei păstra pentru tine. O vreme, după care. Treptat, le vei uita, "

L-am jurat că nu-i voi uita niciodată pe Clara și Manfred. că vor face întotdeauna parte din mine. Chiar de-ar fi să nu-i mai întâlnesc niciodată. Și chiar dacă ceva în mine știa că așa va fi. Nu suportam gândul unei despărțiri definitive Voiam să plâng așa cum făcusem atât de ușor toată viața dar. Cumva, pasa magică cu cristalele își, făcuse efectul: plânsul mă părăsi Acum, când aveam cu adevărat nevoie să plâng, nu puteam Aveam un gol în suflet Eram așa cum am fost mereu rece. Cu deosebirea că. de data aceasta, nu mă mai

amăgeam Mi-am amintit ce îmi spusese Clara, că acea răceală nu însemna cruzime sau lipsă de suflet, ci o detașare inflexibilă în sfârșit, știam ce înseamnă să fii lipsit de milă

"Nu te concentra pe pierderea suferință, " zise Nelida. Observându-mi starea de spirit "Cel puțin, nu pentru moment Hai să ne ocupăm mai degrabă cu ceea ce te poate ajuta să aduni energie ca să încerci inevitabilul zborul abstract Acum știi că ne aparții nouă și mie. În mod particular Astăzi trebuie să încerci să treci în cealaltă latură a casei, unde locuiesc eu "

Nelida își scoase pantofii și se așeză în fotoliul din fața mea. Cu o mișcare grațioasă. Își ridică genunchii la piept și puse tălpile picioarelor pe marginea scaunului. Fusta îi acoperea gambele, lăsând să i se vadă doar labele picioarelor și gleznele.

"Acum încearcă să nu fi sfioasă, critică sau trăsniță. "

Zise ea.

Apoi. Înainte să pot răspunde. Își ridică fusta și își desfăcu picioarele "Uită-te la vaginul meu. " îmi ordonă ea "Gaura dintre picioarele femeii este deschiderea energetică a uterului, un organ puternic și plin de resurse în egală măsură, "

" Spre oroarea mea. Nelida nu purta niciun fel de lenjerie de corp. li puteam vedea fundul Am vrui să-mi întorc privirea, însă eram ca. Vrăjită. Tot ce puteam să fac era să privesc cu gura căscată. Nu avea deloc păr. Iar abdomenul și picioarele îi erau ferme și netede. Fără urmă de grăsime sau riduri

"Din moment ce nu mă aflu pe lumea aceasta ca femeie, pântecul meu a dobândii o stare de spirit diferită de cea a unei femei obișnuite, indisciplinată." zise Nelida. Fără cea mai mică jenă. "Așa că, pur și simplu n-ar trebui să mă privești într-o lumină derogatorie "

Era într-adevăr frumoasă și am încercat un sentiment de invidie pură. Eram de cei puțin două ori mai tânără decât ea și nu arătam atât de bine. În aceeași poziție. de fapt, nici nu visam să permit cuiva să mă vadă goală. Purta întotdeauna halate de baie lungi, de parcă aveam ceva de ascuns. Amintindu-mi de propria sfială, am întors politicos capul nu înainte însă de a privi atent ceea ce pot numi numai energie pură - zona din jurul vaginului său părea să radieze o forță care. Dacă o fixam cu privirea, îmi dădea amețeli.

Am închis ochii fără să-mi mai pese ce gândea despre mine. Râsul Nelidei era ca o cascadă infinită, spumoasă și agreabilă

"Acum ești perfect relaxată, " zise ea. "Mai uită-te o dată la mine

și inspiră adânc de câteva ori, ca să te încarci “

“Stai puțin. Nelida.” am zis. Împietrită de frica, nu de a mă uita în vaginul ei. ci de ceea ce tocmai înțelesesem

Faptul că mi s-a arătat în toată goliciunea. Îmi provocase un lucru de neconceput pentru mine: îmi alinase tristețea și mă făcuse să-mi abandonez toată afectarea într-o clipă devenisem extraordinar de familiară cu Nelida. Bolborosind într-o manieră jalnică, i-am vorbit despre sentimentele mele.

“Exact asta și trebuie să faci energia din pântec. ” zise Nelida veselă. “Acum chiar că trebuie să te uiți la mine și să inspiri profund. După asta. Vei putea analiza lucrurile după pofta inimii, am făcut ce mi-a cerul și nu am simțit nicio urmă de timiditate. În mod straniu, faptul de a-i inspira energia mă revigoră. Dându-mi sentimentul că între noi se crease o punte ce nu avea nevoie de cuvinte.

“Poți face minuni controlând și făcând energia din pântec să circule. ” îmi spuse ea. Acoperindu-și din nou gambele.

Nelida mi-a explicat că principala funcție a pântecului este aceea de reproducere, cu scopul perpetuării speciei. Însă. Fără ca femeile să aibă habar, pântecul mai are și unele funcții secundare subtile și sofisticate. Acestea erau cele pe care noi două aveam să le cultivăm, zicea ea.

Am fost atât de încântată să o aud pe Nelida incluzându-mă și pe mine în afirmația ei. Încât am simțit o gâdilătură în stomac. Am ascultat-o cu atenție, explicându-mi că cea mai importantă funcție secundară a pântecului este aceea de a seni ca unitate de ghidare a dublului. În timp ce bărbații trebuie să se bazeze pe un amestec de rațiune și intenție pentru a-și ghida dublul, femeile au la dispoziția lor uterul, o puternică sursă de energie ce abundă de attribute și funcții, toate destinate să protejeze și să alimenteze dublul “Lucrurile astea sunt posibile dacă. Bineînțeles, te-ai debarasat de energia împovărătoare pe care au lăsat-o bărbații în interiorul tău, ” zise ea. “O recapitulare completă a întregii tale activități sexuale va rezolva acest aspect. ”

Ea a subliniat faptul că folosirea pântecului este o metodă extrem de puternică și de directă de trezire a dublului. Mi-a amintit de pasele magice pe care le învățasem. În care se respira direct cu deschiderea vaginului.

“Animalele femelă folosesc vaginul pentru a simți ceea ce li se întâmplă și pentru a-și adapta corpul, ” zise ea. “Prin intermediul

pântecului, femeile pot genera și înmagazina energie în dublul lor, fie cu scopul de a construi sau de a distruge, fie pentru a se contopi cu tot ce le înconjoară. "

Am simțit o nouă gâdilătură în abdomen, o vibrație ușoară care de data aceasta se extindea spre organele genitale și interiorul coapselor

"O altă cale de-a ajunge la dublu, căruia i se mai spune și celalalt. Altfel decât folosind energia uterului este prin mișcare, " continuă Nelida. "Acesta este motivul pentru care Clara te-a învățat pasele magice. Există două pase pe care trebuie să le practici zilnic pentru a te pregăti în mod adecvat pentru ceea ce va veni. "

"Se îndreptă spre debara, trase afară o rogojină, o desfășură pe podea și-mi ceru să mă întind pe ea. Stând pe spate, mi-a spus să-mi îndoi puțin genunchii, să-mi încrucișez brațele peste piept și să mă rostogolesc o dată spre dreapta, apoi o dată spre stânga. M-a făcut să repet această mișcare de șapte ori. În timpul rostogolirii trebuia să-mi curbez ușor coloana în zona umerilor.

Îmi ceru după aceea să mă așez din nou pe podea, cu picioarele încrucișate și cu spatele sprijinit de canapea, în timp ce ea se așeză înapoi pe fotoliu. Inspiră încet și ușor pe nas. Apoi. Își ondulă grațios brațul stâng și îl întinse în față, sfredelind parcă aerul cu mâna. După aceea, băgă mâna înăuntru, apucă ceva și trase brațul înapoi, creându-mi imaginea foarte clară a unei frânghii lungi care era trasă din acea gaură făcută în aer. Repetă apoi aceeași mișcare cu brațul și mâna dreaptă privind-o făcând pasa magică, am recunoscut-o ca fiind o mișcare de aceeași natură cu cele pe care mi le arătase Clara, dar era și diferită în același timp: mai ușoară, mai calmă, cu o mai mare încărcătură energetică. Pasele magice ale Clarei semănau mai mult cu mișcările din artele marțiale, grațioase și pline de forță internă. Pasele Nelidei erau amenințătoare, înspăimântătoare și totuși, o plăcere, în același timp, să le privești; radiau o energie nervoasă, fără a fi agitate în ele însele.

În timp ce-și executa pasa, chipul Nelidei arăta ca o mască minunată. Trăsăturile sale erau simetrice, perfecte. Privindu-i mișcările desăvârșite, făcute cu detașare și cu o totală stăpânire de sine, mi-am amintit de Clara spunându-mi că Nelida era lipsită de milă.

"Această pasă servește la acumularea de energie din imensitatea care se întinde imediat în spatele a tot ceea ce vedem. " zise ea. "încearcă să faci o gaură și să treci dincolo de fațada

formelor vizibile și apucă energia care ne susține. Fă-o acum! "

Am încercat să-i repet mișcările iuți și grațioase. Însă m-am simțit rigidă și stângace în comparație cu ea. Nu reușeam să simt că străpungeam o gaură și că apucam energie, oricât m-aș fi străduit să-mi imaginez acest lucru. Cu toate acestea, când am sfârșit de executat pasa. M-am simțit puternică și clocotind de energie.

"În realitate, nu ai nevoie de prea multe pentru a comunica sau a ajunge la corpul eteric. " continuă Nelida, "Pe lângă folosirea pântecului și a mișcărilor, sunetul este o cale foarte puternică pentru a atrage atenția acestuia"

Mi-a explicat că printr-o dirijare sistematică a cuvintelor către sursa noastră de cunoaștere - dublul - putem primi o manifestare din partea acestuia.

"Cu condiția, desigur, să avem suficientă energie. " adăugă ea. "Dacă avem. Atunci este nevoie doar de câteva cuvinte bine alese sau de un sunet susținut pentru a deschide în fața noastră ceva de neînchipuit."

Cum putem mai exact să dirijăm acele cuvinte către dublul nostru? " am întrebat.

Nelida întinse brațele într-un gest larg.

"Dublul este aproape infinit. " zise ea. "Tot așa cum corpul fizic se află în comunicație cu alte corpuri fizice, dublul comunică cu forța vitală universală. "

Nelida se ridică foarte brusc "Ne-am făcut pasele magice și. de asemenea, am vorbit foarte mult, " zise ea. "Acum. Hai să vedem dacă putem trece la acțiune Vreau să stai în fața ușii ce duce spre aripa stângă a casei. Vreau să rămâi foarte calmă. Însă profund conștientă de tot ce e în jurul tău. "

Am urmat-o de-a lungul culoarului, până la ușa care fusese întotdeauna închisă.

Din moment ce mă făcuse să-i promit că nu voi încerca niciodată. sub niciun motiv să deschid acea ușă. Indiferent cât de curioasă eram. Nu i-am acordat niciodată prea multă atenție privind-o acum. Nu am găsit nimic anormal la ea. Era. Pur și simplu, o ușă obișnuită de lemn. Foarte asemănătoare cu toate celelalte din casă. Nelida o deschise cu grijă. Dincolo de ea. se afla un hol, exact ca acela din partea dreaptă, care ducea în cealaltă jumătate a casei.

"Vreau să repeți un cuvânt. " zise Nelida. Stând foarte aproape în spatele meu. "Cuvântul este intenție Vreau să-l rostești de trei, patru sau chiar mai multe ori. Dar să-l scoți din străfundul tău. "

"Din străfundul meu? "

"Lasă cuvântul să izbucnească din pieptul tău. Clar și răspicat. de fapt. ar trebui să strigi cuvântul intenție cu toată forța "

Am ezitat. Nu-mi plăcea să urlu și-mi displăcea când oamenii ridicau vocea la mine. Copil fiind, am învățat că nu era politicos să strigi și mi-era groază să-mi aud părinții țipând unul a celălalt.

"Nu te sfii. " zise Nelida " Striga atât de tare și de câte ori este nevoie. "

"Cum voi ști când să mă opresc? "

"Te oprești când se va întâmpla ceva anume sau când în spun eu să te oprești, tocmai pentru că nu s-a întâmplat nimic Fă-o! Acum! "

Am rostit cuvântul "intenție" însă vocea mi-a sunat ezitantă, slabă, nesigură. Chiar și pentru urechea mea. Era lipsită de convingere. Dar am continuat să-l repet, de fiecare dată cu mai multă vigoare. Vocea nu-mi devenea gravă, ci atât de stridentă și puternică, încât m-a șocat și pe mine. Aducându-mă pe punctul de a leșina, din cauza unui strigăt de-ți ridica părul în cap, strigăt ce nu era al meu Și. cu toate astea. Îl mai auzisem înainte. Era același zgomot strident din ziua în care Clara și Manfred mă lăsaseră sub copac și se năpustiseră în casă. Am început să tremur și am amețit atât de tare. Încât m-am prăbușit din picioare, rezemându-mă de tocul ușii "Nu te mișca! " îmi ordonă Nelida. Dar era prea târziu, începusem deja să mă prăbușesc fără vlagă pe podea.

"Păcat că te-ai mișcat când trebuia să fi rămas neclintită. " zise Nelida aspră, dar adăugă un zâmbet când văzu că eram pe punctul de a leșina.

Se ghemui lângă mine și mă frecă pe mâini și pe spate, ca să-mi revin.

"Pentru ce m-ai pus să strig? "" am întrebat-o cu un murmur. Îndreptându-mi spatele sprijinit de perete.

"încercam să atragem atenția dublului tău. " zise Nelida. "După câte se pare. Există două nivele de conștiință universală: nivelul vizibilului, al ordinii, al oricărui lucru ce poate fi gândit sau numit și nivelul de energie nemanifestat care creează și susține toate lucrurile. "

"Deoarece ne bazăm pe rațiune și limbaj. " continuă Nelida.

"nivelul pe care îl considerăm realitate este cel al vizibilului. Acesta pare să fie guvernat de o anumită ordine, este stabil și previzibil și totuși. În realitate este evaziv, temporar și veșnic schimbător. Ceea ce noi considerăm ca fiind realitate permanentă este numai aparența exterioară a unei forțe insondabile. "Mi se făcuse atât de somn. Încât abia îi mai puteam urmări cuvintele. Am căscat de mai multe ori pentru a trage mai mult aer în piept. Nelida râse la încercarea mea de a ține ochii larg deschiși pentru a-i da impresia că o ascultam cu atenție.

"Ceea ce eu și tu dorim să facem cu toate aceste strigăte. " continuă ea, "este să atragem atenția unei realități. Însă nu a celei vizibile, ci a celei nevăzute, a forței care este sursa existenței tale. O forță care. Sperăm noi, te va purta peste abis. "

" Voiam să ascult ce-mi spunea, însă un gând ciudat îmi distrăgea atenția. Chiar înainte să mă prăbușesc pe podea, întrezărisem ceva absolut neobișnuit. Observasem că aerul din holul de dincolo de ușă era efervescent, așa cum se întâmplase în întunericul camerei mele din prima noapte când dormisem în această casă.

Cum Nelida continua să vorbească, m-am întors să mai arunc o privire în hol. Dar mi se puse în față și-mi blocă vederea. Se aplecă deasupra mea și ridică o frunză care trebuie să fi căzut, în timp ce strigam, din legătura protectivă făcută de Clara în jurul taliei mele

"Poate că această frunză ne va ajuta să limpezim lucrurile. " zise ea. Ținându-mi-o în așa fel ca să o pot vedea. Vorbi repede, de parcă știa că puterea mea de concentrare scădea și voia să-mi inoculeze cât mai multă informație. Înainte ca mintea să-mi înceapă să hoinărească din nou.

Textura ei este uscată și sfărâmicioasă, forma plată și rotundă, de culoare maron cu o tentă de roșu aprins. O recunoaștem drept frunză datorită simțurilor, instrumentelor noastre de percepție și gândului nostru care dă nume lucrurilor Fără ele. Frunza ar fi abstractă, energie pură și nediferențiată. Aceeași energie eterică, ireală, care curge prin această frunză, susține și curge prin toate lucrurile. Noi, ca orice altceva, suntem reali pe de o parte și. Numai aparență pe de alta. "

Așeză cu grija frunza la loc pe podea, ca și cum era atât de fragilă că s-ar fi putut sfărâma la cea mai ușoară atingere.

Nelida făcu o scurtă pauză, ca să-mi dea parcă răgazul ca mintea să asimileze ceea ce spusese, însă atenția îmi fu din nou

atrasă spre ușa deschisă ce dădea în holul unde am văzul filamente de lumină pătrunzând printr-o fereastră mare din capătul holului. Am zărit fugar chipul mai multor femei și bărbați; mai exact, trei sau patru oameni își ȳtiră o clipă capul afară pe uşile ce se deschideau în hol. Păreau să fi fost treziţi cu toţi dintr-o dată de strigătele mele și își scoaseră doar capetele afară din dormitor, ca să vadă ce era cu toată zarva aceea.

"Eşti într-adevăr indisciplinată. " urlă Nelida la mine.

Intervalul de timp în care ȳţi poţi focaliza atenţia este mult prea scurt. "

Am încercat să-i spun Nelidei ce văzusem. Înşă ea mă reduse la tăcere cu o singură privire Am simţit un fior urcându-mi pe şira spinării, ridicându-mi-se până în ceafa, și am sfârşit prin a tremura involuntar în acel moment, pe când stăteam acolo confuză și lipsită de apărare. Îmi trecu prin minte cel mai ciudat gând avut vreodată Nelida îmi părea familiară, pentru că o văzusem într-un vis de fapt, o văzusem nu într-un singur vis. ci într-o serie de vise periodice, iar oamenii de pe hol.

"Nu-ţi lăsa mintea să treacă mai departe " îmi strigă Nelida. "Să nu îndrăzneşti, mă auzi? Să nu îndrăzneşti să te îndepărtezi! Vreau ca întreaga atenţie să-ţi fie aici cu mine. "

Mă ridică în picioare și-mi ceru să-mi adun toate forţele. M-am străduit din răputeri, căci eram fără îndoială intimidată de ea. Fusesem întotdeauna foarte mândră la gândul că nimeni nu mă putea domina, dar iată că o singură privire a acestei femei era de ajuns ca să-mi oprească şirul gândurilor și să mă umple de spaimă și respect în același timp

Nelida îmi dădu o castană serioasă în vârful capului Aceasta mă calmă tot atât de repede pe cât mă neliniştiseră strigătele sale

"îmi rup gura vorbind, deoarece Clara mi-a spus că asta este cea mai bună cale ca să te fac să te relaxezi și să-ţi captez interesul. " zise ea. "Vreau să te pregăteşti să treci prin uşa asta cu orice preţ. "

L-am spus că aveam convingerea că o visasem. Dar asta nu era tot: aveam sentimentul că oamenii care scosese capul pe hol îmi erau. de asemenea, cunoscuţi.

Când am pomenit despre oamenii aceia, Nelida se dădu înapoi și mă măsură din priviri, căutând parcă semne pe corpul meu. Rămase un moment tăcută, gândindu-se. Probabil, dacă să-mi divulge un anumit lucru sau nu.

"Noi suntem un grup de vrăjitori, după cum nagualul și Clara ți-au spus deja. Formăm. O descendență genealogică, dar nu una de familie în această casă se află două ramuri ale acestei descendențe, fiecare fiind compusă din opt membri. Membrii din ramura Clarei se numesc Grau iar membrii din ramura mea se numesc Abelar. Originea noastră se pierde în timp Noi ne numărăm pe generații. Eu sunt membră a generației în putere, ceea ce înseamnă că pot transmite cunoașterea grupului meu cuiva care este ca mine în speță, ție Tu ești o Abelar"

Se puse în spatele meu și mă întoarse cu fața în direcția holului

"Acum. Ajunge cu vorba Privește holul și strigă încă o dată cuvântul intenție Cred că ești gata să ne întâlnești pe toți în persoană. "

Am strigat "intenție de trei ori de data aceasta, vocea nu mi-a mai fost stridentă, ci a rezonat puternic între pereții casei. La cel de-al treilea strigăt, aerul a început să freacă ușor Miliarde de balonașe străluceau și luminau de parcă se aprinseseră toate în același moment Am auzit un bâzâit ușor. Care mă ducea cu gândul la sunetul unui generator izolat fonic Zgomotul său liniștit mă purta înăuntru, mă trecu pragul unde stătusem alături de Nelida. Urechile îmi erau înfundate și a trebuit să înghit de câteva ori pentru a le desfunda Apoi. Bâzâitul se opri și m-am trezit singură în mijlocul unui hol care era copia, reflexia exactă a celui din partea dreaptă a casei, unde se afla camera mea. Cu deosebirea că acesta era plin de oameni ieșiseră cu toții din camerele lor și se uitau la mine de parcă aterizasem acolo de pe altă planetă, materializându-mă chiar în fala ochilor lor.

Printre ei. La capătul îndepărtat al holului, am zărit-o pe Clara. Chipul îi radia și-și deschise brațele, invitându-mă să merg să o îmbrățișez. Apoi l-am văzut pe Manfred. Dând cu laba pe podea. Am fugit înspre ei. Dar în loc să-mi simt pașii pe podeaua de lemn. M-am simțit catapultată în aer Spre disperarea mea. Am zburat pe deasupra Clarei și a lui Manfred și peste toți ceilalți din hol, Nu aveam niciun control asupra mișcărilor mele Tot ce am putut face a fost să strig terorizată numele Clarei și al lui Manfred când am trecut pe deasupra lor. Dincolo de hol. de casă. Dincolo de copaci și dealuri. Într-o lumină orbitoare și. În final. Într-o nemișcare complet întunecată visam că săpam în grădină când. O durere ascuțită în ceafa mă trezi. Fără să deschid ochii, am bâjbâit în

căutarea pernelor, ca să-mi relaxez gâtul, cuibărindu-mi-l între faldurile lor moi și confortabile. Dar mâinile mele căutau în van. Nu puteam găsi pernele și nici măcar nu puteam simți salteaua. Am început să mă balansez de parcă mâncasem sau băusem prea mult în noaptea precedentă și acum simțeam efectele tulburătoare ale indigestiei. Treptat am deschis ochii. În loc să văd tavanul și pereții, am văzut crengi și frunze verzi. Când am încercat să mă ridic, totul a început să se învâртеască în jurul meu. Am realizat că nu mă aflam în patul meu; eram suspendată în aer într-un fel de ham de piele și am înțeles că eu eram cea care se legăna. Am știut fără urmă de dubiu, că nu visam. În timp ce simțurile încercau să pună ordine în haosul din jur, am văzut că fusesem ridicată cu un scripete până la cea mai înaltă ramură a unui copac.

Senzația de a mă trezi brusc și de a mă vedea legată fedeleș, fără putința de a mă mișca, cuplată cu conștientizarea faptului că nu era nimic sub mine. Mi-a creat într-o clipă, o teroare fizică de înălțime. Nu mă mai urcasem niciodată într-un copac. Am început să strig după ajutor. Nimeni nu venea să mă ajute, așa că am urlat până când am rămas fără voce. Epuizată, am rămas atârând acolo, moale ca o cârpă. Spaima aceasta fizică mă făcu să-mi pierd controlul asupra funcțiilor excretore. Eram o catastrofa. Însă faptul de a striga după ajutor mă goli de frică. M-am uitat de jur împrejur și am început să-mi evaluez treptat situația.

Am remarcat că brațele și mâinile îmi erau libere și, întorcându-mi capul în jos, am observat ce anume mă susținea.

Niște centuri groase. Din piele maro mă încingeau peste talie, piept și picioare. de trunchiul copacului era legată o alta, la care puteam ajunge dacă îmi întindeam brațele. Cea din urmă se termina cu o frânghie și un scripete legat de ea. Am înțeles atunci că pentru a mă elibera, tot ce aveam de făcut era să dau drumul corzii și să mă las în jos. Am făcut un efort extraordinar ca să ajung la frânghie și să mă cobor, deoarece mâinile și brațele îmi tremurau. Însă odată ce am atins pământul, mi-am desfăcut cu răbdare curelele din jurul corpului și m-am strecurat afară din ham.

Am alergat în casă. Strigând-o pe Clara. Îmi aminteam vag că nu aveam să o găsesc, dar era mai mult un sentiment, decât o certitudine. Am început să o caut în mod automat, dar Clara nu era de găsit și nici Manfred. Apoi. Am început să conștientizez faptul că, într-un anumit fel, lucrurile se schimbaseră, dar nu puteam să spun ce sau când, nici măcar de ce lucrurile erau acum altfel decât

înainte. Tot ce știam era că ceva fusese, în mod ireparabil, distrus.

M-am trezit în plin monolog interior. Mi-am spus cât de mult mi-aș fi dorit ca să nu fi plecat Clara într-una din călătoriile ei misterioase tocmai acum, când aveam cel mai mult nevoie de ea. Apoi mi-am zis că ar putea exista alte explicații pentru absența ei. Era posibil să mă ocolească în mod intenționat sau poate se afla în vizită la rudele sale, în partea stângă a casei. Mi-am amintit după aceea de întâlnirea cu Nelida și m-am avântat spre ușa ce dădea în holul din latura stângă a casei și am încercat să o deschid, ignorând avertismentul Clarei de a nu mă atinge de ea. Am descoperit că era încuiată. Am strigat-o de câteva ori la ușă, după care i-am tras un picior, furioasă, și m-am dus în dormitorul meu. Spre dezamăgirea mea, și aceea era încuiată. Am încercat frenetic să deschid ușile celorlalte încăperi de pe culoar. Toate erau încuiate, cu excepția uneia, care părea a fi un fel de debara, ori o cameră părăsită. Nu intrasem niciodată înăuntru, conformându-mă instrucțiunilor foarte stricte ale Clarei. Dar ușa aceea rămăsese întotdeauna întredeschisă și iscodisem cu privirea înăuntru ori de câte ori trecusem prin fața ei.

De data aceasta am intrat, strigându-le pe Clara și Nelida. Camera era întunecată, dar plină ochi cu cea mai bizară colecție de obiecte pe care o văzusem vreodată. de fapt. Era atât de ticsită cu sculpturi grotești, cutii și cu sfere, că nu mai era loc sa te miști. Camera era luminată doar de puținul soare ce intra prin fereastra boltită, cu un faimos vitraliu, de pe peretele din fund. Era o lumină discretă, care arunca umbre stranii pe toate obiectele din cameră. Mă făcu să gândesc că așa trebuia să arate magaziile elegantelor transatlantice, acum ieșite din uz. Care au străbătut lumea. Podeaua de sub mine începu deodată să se clatine și să scârțâie, iar obiectele din jurul meu păreau, de asemenea, să se miște. Am dat drumul unui țipăt involuntar și m-am precipitat afară din încăpere. Inima îmi bătea atât de repede și de puternic. Încât mi-a luat câteva minute bune și câteva respirații adânci ca să mă liniștesc.

În hol am observat că ușa dulapului mare din perete, opus debaralei, era deschisă și toate hainele mele se aflau acolo, aranjate cu grijă pe umerase sau strânse și puse pe rafturi. de mâneca jachetei pe care mi-o dăduse Clara în prima zi când venisem în casă. Era agățat un bilet ce îmi era adresat. Acesta spunea: "Tetisha faptul că citești acest bilet îmi spune că ai reușit

să cobori din copac. Urmează, te rog, instrucțiunile mele întocmai. Nu te întoarce în vechea ta cameră, deoarece este încuiată. de acum înainte, vei dormi în ham sau în casa din copac. Noi am plecat cu toții într-o călătorie lungă. Întreaga casă se află în grija ta. Fă tot ce-ți stă în putință. " Era semnat 'Nelida".

Uluită, m-am uitat îndelung la acel bilet, citindu-l și recitindu-l. Oare ce voia Nelida să spună cu faptul că îmi lăsa casa în grijă? Ce trebuia să fac acolo, de una singură? Gândul de a dormi în acel ham oribil, agățată ca o carcasă de vită. Îmi provoca unul dintre cele mai sinistre sentimente.

Voiam ca ochii să mi se umple de lacrimi. Aș fi dorit să nu plâng de milă pentru că mă lăsaseră singură și să fiu supărată pe ei pentru că plecaseră fără ca măcar să mă avertizeze. Însă nu am putut face nimic din toate astea Am lovit din picior. Încercând să-mi stârnesc furia Și. Din nou. Am eșuat mizerabil. Era ca și cum se stinsese ceva în mine. Făcându-mă indiferentă și incapabilă să-mi exprim emoțiile obișnuite. Mă simțeam însă cu adevărat abandonată. Corpul începu să-mi tremure așa cum făcea întotdeauna chiar înainte de-a începe să plâng. Numai că. de data aceasta. Ceea ce a țâșnit din mine nu a fost un șuvoi de lacrimi, ci un potop de amintiri și de viziuni ca de vis.

Atârnăm în acel ham. Uitându-mă în jos Dedesubt erau oameni ce stăteau la rădăcina copacului, râzând și bătând din palme. Strigau la mine pentru a-mi atrage atenția Apoi. Toți la unison, scoaseră un sunet asemănător răgetului unui leu. După care plecară. Știam că visez. Dar mai știam că întâlnirea cu Nelida categoric nu fusese un vis. Biletul din mâna mea era dovada. Lucrul de care nu eram prea sigură era de ce și pentru cât timp stătusem agățată în copac. Judecând după starea jalnică a hainelor mele și după cât eram de înfometată, trebuie să fi stat acolo zile întregi. Dar cum am ajuns în copac?

Mi-am luat câteva haine din dulap și m-am dus în spatele casei, să mă spăl și să mă schimb. Odată spălată, m-a străfulgerat gândul că nu căutasem în bucătărie. Mai speram că poate Clara mânca acolo și nu mă. Auzise strigând Am împins ușa, dar bucătăria era goală. Am scotocit după mâncare. Am găsit un vas pe sobă cu tocana mea favorită și voiam cu disperare să cred că era Clara cea care mi-o lăsase. Am gustat-o și m-a sufocai un suspin fără lacrimi. Nu avea deloc carne. Iar legumele erau tăiate în felii subțiri, nu în cuburi Am știut că nu Clara o făcuse și că plecase La

început nu am vrut să mănânc tocana, însă mi-era cumplit de foame. Mi-am luat bolul de pe raft și mi l-am umplut ochi

Numai după ce am mâncat și am evaluat noua situație. Mi-am dat seama că mai exista un loc în care uitasem să caut M-am grăbit spre peșteră, cu speranța vagă că o voi găsi acolo pe Clara sau pe nagual. Dar nu era niciunul dintre ci. Nici măcar Manfred. Singurătatea grotei și a dealurilor acelor mi-au provocat o asemenea tristețe, că aș fi dat orice pe lume să fiu în stare să plâng. M-am strecurat înăuntru, simțind disperarea unei mute care abia învățase să vorbească Mi-am dorit să mor acolo, pe loc, dar, în loc de asta am adormit.

Când m-am trezit, m-am întors în casă Acum. că toți erau plecați, mi-am spus. aș putea pleca și eu M-am dus la locul unde îmi parcasem mașina. Clara o condusesese și o reparase în mod regulat într-un garaj din oraș. Am început să încarc bateria și, spre ușurarea mea. Funcționa perfect Mi-am înghesuit într-o geantă câteva lucruri, dar nu am apucat să trec de ușa din dos. Când un puternic acces de vinovăție mă opri. Am recitit biletul Nelidei îmi cerea să am grijă de casă. Nu puteam să o abandonez. Pur și simplu. Îmi spunea să fac tot ce-mi stătea în putință. Am avut sentimentul că îmi încredințaseră o sarcină specială și că trebuia să rămân, fie și numai pentru a afla care era acea sarcină. Mi-am așezat lucrurile la loc în dulap și m-am întins pe canapea. Încercând să mă adun ca să-mi dau seama ce se întâmpla cu mine

Țipetele de mai devreme îmi iritaseră serios coardele vocale. Mă durea îngrozitor gâtul dar altfel totul părea să fie în regulă. Starea de șoc. Frica și autocompătimirea îmi trecuseră, lăsând în urmă doar certitudinea că mi se întâmplase ceva monumental când trecusem în partea stângă. În acel hol Dar oricât de mult m-am străduit, n-a fost chip să-mi amintesc ce s-a întâmplat după ce i-am trecut pragul.

Cu excepția acestor griji fundamentale, mă confruntam și cu o serioasă problemă de moment: nu știam cum să aprind focul în soba cu lemne. Clara îmi tot arătase cum să o fac. Dar pur și simplu nu m-am putut deprinde cu ea, poate pentru că nu mă așteptam să fiu vreodată nevoită să o aprind eu însămi. Una dintre soluțiile ce-mi veniră în minte a fost aceea de a întreține focul punând toată noaptea lemne peste el.

M-am avântat în bucătărie pentru a mai pune niște lemne pe foc înainte ca acesta să se stingă. de asemenea, am pus mai multă apă

la fiert și cu o parte din ea mi-am spălat bolul. Restul am vărsat-o în filtrul care arăta ca un con gros. Răsturnat. Recipientul uriaș stătea pe un suport zdravăn de fier forjat și. Picătură cu picătură, filtra apa fiartă. Din recipientul colector de sub filtru, mi-am turnat două polonice în cană Am băut pe săturate din apa rece și delicioasă, apoi am hotărât să mă întorc în casă. Mă gândeam că poate Clara și Nelida îmi lăsaseră și alte bilete, mai explicite, relativ la ce aveam de făcut.

Am căutat cheile de la ușile dormitoarelor într-un dulap din hol am găsit un set de chei cu diferite nume pe ele. Am ales una care avea înscris numele Nelidei. Am fost surprinsă să descopăr că se potrivea la domnitorul meu. Apoi am luat-o pe cea cu numele Clarei și am încercat-o la mai multe uși până când am găsit broasca în care se potrivea. Am învârtit cheia și ușa s-a deschis. Însă. Când veni momentul să pășesc în cameră și să trag cu ochiul, n-am putut. Am simțit că. Indiferent dacă era sau nu plecată, avea, totuși, dreptul la intimitate.

Am închis ușa din nou. Am încuiat-o și am pus cheile la locul lor. M-am întors în camera de zi și m-am așezat pe podea, sprijinindu-mă cu spatele de canapea, așa cum îmi sugerase Nelida să fac atunci când eram tensionată. Asta mă ajută foarte mult să-mi calmez nervii. Îmi trecu din nou prin minte să mă urc în mașină și să plec. Dar nu doream nicicum să părăsesc casa. Am decis să accept provocarea și să rămân să am grijă de casă atâta timp cât vor fi plecați, chiar de avea să fie pentru totdeauna.

Cum nu aveam nimic deosebit de făcut, mi-am zis că aș putea încerca să citesc. Îmi recapitulasem experiențele negative din tinerețe legate de cărți și m-am gândit să testez dacă atitudinea mea față de ele se schimbă. M-am dus să scotocesc pe rafturile cu cărți. Acolo am descoperit că cea mai mare parte a acestora erau în germană, unele în engleză și doar câteva în spaniolă. Le-am studiat rapid și am văzut că majoritatea celor în germană erau despre botanică. Mai erau altele despre zoologie, geologie, geografie și oceanografie Pe un alt raft. Ascunsă privirii, era o colecție de cărți de astronomie, în engleză Cărțile în spaniolă, aflate pe un raft separat, erau de literatură, romane și poezie.

Din moment ce astronomia mă fascinase întotdeauna, am decis să le citesc mai întâi pe acestea. Am ales o carte subțire, cu multe fotografii și am început să o frunzăresc Dar curând m-a adormit.

Când m-am trezit, era întuneric beznă în casă și a trebuit să

găsesc pe dibuite drumul spre ușa din dos. În drum spre magazia unde era adăpostit generatorul, am observat lumină venind dinspre bucătărie și am realizat că cineva trebuie să fi dat deja drumul generatorului. Încântată că poate se întorsese Clara, m-am precipitat în direcția bucătăriei. Apropiindu-mă, am auzit pe cineva cântând ușor în spaniolă. Nu era Clara, era o voce de bărbat dar nu a nagualului. Am continuat să mă apropiu, tremurând. Înainte să ajung la ușă. Un bărbat își scoase capul afară și, Văzându-mă. Dădu drumul unui țipăt puternic. Am țipat și eu în același timp. Ai fi zis că îl speriasem tot atât de mult pe cât mă speriasse și el pe mine. A ieșit afară și. Pentru o clipă, nu am făcut altceva Decât să ne zgâim unul la celălalt

Era slab fără a fi slăbănog, subțire, dar musculos Avea cam aceeași înălțime ca mine sau poate cu vreo doi centimetri mai înalt. În jur de un metru șaptezeci și cinci. Purta o salopetă albastră de mecanic, asemeni celor purtate de angajații de la stațiile de benzină. Avea un ten roz deschis și părul grizonat, nasul și bărbia ascuțite, pomeți proeminenți și o gură mică Ochii lui semănau cu cei ai păsărilor, rotunzi și întunecați dar. cu toate acestea strălucitori și plini de viață Abia dacă i se vedea albul din jurul pupilelor. Privindu-L nu aveam deloc impresia că am în față un bătrân, ci un băiat căruia i se zbârcise pielea datorită vreunei boli necunoscute. Ceva în el era bătrân și tânăr în același timp. Fermecător și totodată tulburător Am reușit să-i cer. În cea mai bună spaniolă de școală, să-mi spună cine este și să-mi explice motivul prezenței sale în casă El se uită la mine curios

"Vorbesc engleza." zise el. Fără urmă de accent "Locuiesc de ani de zile în Arizona cu rudele Clarei Mă numesc Emilito și sunt îngrijitorul. Tu trebuie să fu cea care locuiește în copac"

"Poftim?"

"Tu ești Taisha. Nu-i așa" zise el. Făcând câțiva pași spre mine. Se mișca cu ușurință și agilitate "Da Dar ce este cu povestea asta. că aș trăi în copac?"

"Nelida mi-a spus că locuiești în copacul cel mare de lângă intrarea din față a casei E adevărat?"

Am aprobat în mod automat din cap și numai în acel moment am realizat un lucru foarte evident, pe care numai o maimuță grea de cap ar fi putut să nu-i priceapă, copacul se afla în partea interzisă mie a casei, la est. Zonă pe care nu o puteam vedea decât din punctul meu de observație de pe deal La această revelație m-a

năpădit un val de emoție, deoarece am înțeles. de asemenea, că acum îmi era permis să explorez un teren care îmi fusese întotdeauna interzis încântarea mi-a fost întreruptă când Emilito dădu din cap. părându-i parcă rău pentru mine.

"Ce ai făcut. Săraca de tine?" întrebă el. Bătându-mă ușor pe umăr.

"N-am făcut nimic. " am spus. Dându-mă un pas înapoi Era o aluzie clară cum că făcusem vreo prostie pentru care mă legaseră în copac, sub formă de pedeapsă

"Ușurel, nu am vrut să fiu curios. " zise el. Zâmbind. "Nu trebuie să te lupți cu mine. Nu sunt o persoană importantă Nu sunt decât îngrijitorul un slujbaş. Eu nu sunt unul dintre ei. "

"Nu-mi pasă cine sunteți. " m-am răstit eu. "vă spun că n-am făcut nimic. "

" Mă rog. Dacă nu vrei să vorbești despre asta. Nu-i nimic. " zise el întorcându-mi spatele ca să intre din nou în bucătărie.

"Dar. Nu este nimic de spus. " am urlat, dorind să am ultimul cuvânt.

Nu mi-a fost deloc greu să urlu la el lucru pe care nu cred că aș fi îndrăznit să-l fac dacă ar fi fost tânăr și atrăgător Am fost din nou surprinsă auzindu-mă strigând "Nu-mi faceți greutăți. Eu sunt șefa aici Nelida mi-a cerut să am grijă de această casa Așa mi-a spus în biletul pe care mi l-a lăsat "

El sări ca străfulgerat "Ești cam ciudată. " bolborosi el Apoi tuși și strigă la mine: "Să nu îndrăznești să te apropii. Oi fi eu bătrân, dar sunt încă în putere Munca mea aici nu implică să-mi risc pielea pentru nimeni și nici să mă las insultat de toți proștii Demisionez!" Fără să știu ce m-a apucat am spus "Stau puțin. " am zis. Conciliant "Nu am vrut să ridic vocea la dumneavoastră, dar sunt extrem de nervoasă Clara și Nelida m-au lăsat aici fără nicio explicație și fără să mă avertizeze.

"Ei bine. Nici eu nu am vrut să strig la tine. " zise el. pe același ton conciliant " Am vrut doar să înțeleg de ce te-au legat în copac înainte de a pleca de aceea te-am întrebat dacă ai greșit cu ceva Nu am vrut să par curios "

"Dar vă asigur, domnule, că nu am făcut nimic, credeți-mă!"

"Atunci de ce locuiești în copac? Acești oameni sunt foarte serioși. Nu ți-ar face un asemenea lucru doar de dragul de-a o face Și în plus. Este evident că ești una de-a lor Trebuie să fii prietenă la cataramă cu Nelida dacă-ți scrie bilete, să-ți ceară să te ocupi de

casă. Nu-și pierde vremea cu oricine, "

"Adevărul este că nu știu de ce m-au lăsat în copac. " am zis
"Eram cu Nelida în partea stângă a casei și următorul lucru pe care mi-i amintesc este că m-am trezit cu gâtul sucit și atârnată în copac. Am fost îngrozită. "

Amintindu-mi suferința de-a mă trezi singură, fără nimeni în preajmă, n-am putut să nu mă las, din nou. Pradă agitației. Am început să tremur și să transpir chiar în fața celui străin

"Ai fost în partea stângă a casei? "

Făcu ochii mari. Iar surpriza de pe fața lui părea a fi sinceră

"Am fost acolo pentru o clipă, dar după aceea totul s-a întunecat, " am spus.

"Și ce-ai văzut? "

"Oameni pe hol. O mulțime. "

"Ai putea spune câți? "

"Holul era plin de oameni. Douăzeci, poate treizeci, " Hmm. Atât de mulți? Ciudat.. "

"Ce găsiți atât de ciudat, domnule? "

"Deoarece n-au fost niciodată atât de mulți în toată casa.

Pe vremuri, aici nu erau decât zece persoane. Știu asta. Pentru că sunt îngrijitorul, "

"Ce înseamnă toate astea? "

"Să fiu al naibii dacă știu! Dar mie mi se pare că este cu adevărat ceva în neregulă cu tine. "

Stomacul îmi zvâcnea, în timp ce norul unei depresii puneă stăpânire pe mine și începusem să am acea senzație rău prevestitoare, care mi-era cunoscută de pe vremea când mă aflam în cabinetul medicului și descoperiseră că am mononucleoză. Habar nu aveam ce însemna dar știam că am încurcat-o. Și. Judecând după privirile serioase ale celor din jur. păreau să o știe și ei. Iar când se pregăteau să-mi facă o injecție cu penicilină. Am țipat atât de tare, încât am leșinat.

"Lasă. Lasă. " zise îngrijitorul blând. "Nu are niciun rost să fii așa de supărată. Nu am vrut să-ți rănesc sentimentele. Dă-mi voie să-ți spun ce știu eu despre acel ham. Poate te ajută să înțelegi mai bine. Ei îl folosesc când persoana pe care o

Or

Tratează are., ei bine... are o doagă sărită, dacă înțelegi ce vreau să spun. "

"Ce vreți să spuneți, domnule?"

"Spune-mi Emilito. " zise el zâmbind. "Dar. Te rog. Nu-mi mai spune 'domnule' Sau poți să mi te adresezi cu apelativul 'îngrijitor', așa cum toată lumea se referă la John Michael Abelar cu cel de 'nagual'. Acum hai să intrăm în bucătărie și să ne așezăm la masă. Unde vom putea discuta mai pe îndelete. "

L-am urmat în bucătărie și m-am așezat îmi turnă în cană din apa pe care o încălzise pe sobă și mi-o aduse

"Acum. Despre ham." începu el. Așezându-se pe bancă. În fața mea. "Este conceput să vindece. Bolile mintale. de obicei îi pun pe acești oameni în ham când își ies complet din minți"

"Dar eu nu sunt nebună. " am protestat. "Dacă tu sau oricine altcineva are de gând să insinueze acest lucru, eu plec" "Dar trebuie că ești. " argumentă el rațional.

"Până aici! Mă duc în casă. " am zis eu. Ridicându-mă să plec. Îngrijitorul mă opri.

"Taisha. Așteaptă. N-am v rut să spun că ești nebună Pot exista alte explicații. " zise el. Împăciuitor "Acești oameni nu-ți vor răul. Probabil că ei se gândeau că ar trebui să-ți întărești puterea minții cât timp sunt departe și nu neapărat să te vindec? De vreo boală. de aceea trebuie că te-au pus în hamuri Este vina mea. Am tras o concluzie greșită. Te rog să mă scuzi. "

Eram mai mult decât dispusă să uit ce-a fost și să mă așez din nou la masă. În plus. Aveam interesul să fiu în termeni buni cu îngrijitorul, căci, în mod evident, el știa să aprindă soba de asemenea, nu mai aveam energia să mă simt ofensată, mai ales că. În această privință, simțeam că are dreptate Eram nebună, dar nu voiam că îngrijitorul să afle "Locuiești în apropiere. Emilito?" am întrebat. Încercând să par indiferentă.

"Nu, aici în casă. Camera mea e față în față cu dulapul tău din hol"

"Vrei să spui că locuiești în magazia aceea plină de sculpturi și tot felul de lucruri?" am spus cu gura căscată de mirare. "Și de unde știi unde este dulapul meu?"

"Mi-a spus Clara. " replică el cu o grimasă "Dar. Dacă locuiești aici. Cum se face că nu te-am întâlnit deloc?"

"Ah. Asta se datorează cu siguranța faptului că nu avem același orar. Ca să-ți spun drept, nici cu nu te-am văzut niciodată."

"Cum e posibil Emilito? Sunt aici de mai bine de-un an. "

"Iar eu de patruzeci de ani. Din când în când Am izbucnit amândoi în răs de absurditatea celor ce spuneam. Însă ce găseam

neliniștitor era că. Undeva în străfundurile mele. Știam că tocmai prezența acestei persoane o simțisem atât de des în casă.

"Emilito. Știu că mă urmărești." i-am spus răspicat. "Nu nega și nu mă întreba de unde știi în plus, mai știi și că tu știai cine eram. În clipa în care m-ai văzut în fața ușii de la bucătărie, nu-i așa? "

Emilito oftă și dădu din cap afirmativ "Ai dreptate. Taisha Te-am recunoscut Dar să știi că tot m-ar băgat în sperieți. "

"Cum m-ai putut recunoaște?"

Te urmăream din camera mea Dar nu te supăra, n-am crezut niciodată că ai să simți că o făceam Te rog din suflet să mă ierți dacă te-am deranjat, "

Am vrut să-l întreb, de ce mă urmărise și speram să-mi spună că o făcuse pentru că mă găsea frumoasă sau cel puțin interesantă. Însă el mi-o reteză spunând că. de vreme ce se făcuse întuneric, se simțea obligat să mă ajute să mă ridic în copac.

"permite-mi să-ți dau un sfat. " zise el "Ar fi mai bine să dormi în casa din copac. În loc de ham Este o experiență palpitantă. Și eu am locuit odată în ea. Pentru o perioadă destul de lungă, deși asta se întâmpla cu mult timp în urmă. "

Înainte de a pleca. Emilito mă servi cu un bol de supă delicioasă și un teanc de tortillas din făină Am mâncat în tăcere absolută Am încercat să-l abordez, dar el mi-a întors-o. Spunându-mi că vorbitul în timpul mesei era dăunător digestiei tortila (span) turtă din mălai sau făină (N T)

I-am spus că eu și Clara sporovăiam la nesfârșit în timp ce mâncam.

"Corpul ei și al meu nu sunt nici pe departe la fel. "murmură el. "Ea e de fier. Așa că poate face tot ce dorește cu corpul său. Eu, dimpotrivă, cu un corp mic și plâpând cum este al meu, nu-mi pot asuma riscul. Și nici tu nu poți, "

Mi-a plăcut că mă includea și pe mine la categoria celor cu un corp mic. Deși trăsesem nădejde că voia să spună că sunt mai degrabă fragilă decât firavă.

După cină. M-a condus, cu multă sollicitudine, prin aripa principală a casei, până la ușa din față. Nu fusesem niciodată în acea parte a casei și am încetinit intenționat pasul încercând să observ cât mai multe. Am văzut o sufragerie imensă, cu o masă lungă de recepții și o vitrină plină de pocale, pahare de cristal pentru șampanie și veselă. Lângă sufragerie era o cameră de lucru. Trecând pe lângă ea. Am reușit să văd un birou masiv de mahon și

biblioteci ticsite de cărți, aliniate pe toată lungimea unui perete. Într-o altă cameră erau becurile aprinse, însă nu am putut vedea ce se petrece înăuntru pentru că ușa nu era decât foarte ușor întredeschisă. Am auzit voci înăbușite venind din interior.

'Emilito. Cine este înăuntru?' am întrebat emoționată. "Nimeni," zise el. "Murmurul pe care îl auzi nu-i decât vântul. Joacă farse ciudate urechilor când suflă prin obloane, "

L-am fixat cu o privire neîncrezătoare, iar el, galant, mi-a deschis ușa ca să mă conving. Avea dreptate. Încăperea era goală, nefiind decât o altă cameră de zi. Similară cu cea din aripa dreaptă a casei, Totuși, când m-am uitat mai atent am remarcat ceva straniu la umbrele care se desenau pe podea M-am cutremurat, fiindcă știam că era ceva în neregulă cu acele umbre. Puteam să jur că erau agitate, că tremurau, dansau, deși nu era nici urmă de vânt sau curent de aer în încăperea în șoaptă, i-am împărtășit lui Emilito ce am văzut.

"Parcă ai fi Clara. " zise el. Râse și mă bătău pe spate. "Dar asta e bine. Aș fi îngrijorat dacă i-ai semăna Nelidei. Știi că păsărică ei are putere?"

Felul în care a spus-o, tonul vocii și mirarea curioasă din ochii săi de pasăre îmi părură atât de amuzante, încât am început să râd, pe punctul de a-mi da lacrimile. Râsul îmi dispăru la fel de brusc pe cât apăruse, de parcă un comutator interior fusese închis, lucru care mă îngrijoră. și îl îngrijoră și pe Emilito, deoarece mă privi neliniștit. Întrebându-se parcă despre stabilitatea mea mintală.

Îmi deschise ușa principală și mă conduse în fața casei, unde era copacul Mă ajută să-mi pun hamurile și-mi arată cum să folosesc scripetele pentru a mă ridica în poziția șezând. După ce îmi dădu o lanternă mică. M-am tras în sus de pe ramurile din vârf am zărit vag o casă de lemn. Era în apropierea locului în care mă trezisem pentru prima dată în ham. Dar. Din cauza spaimei cumplite și a frunzișului care o înconjura, nu o văzusem.

De jos. Îngrijitorul puse lumina lanternei direct pe casă și strigă la mine "Taisha. Este o lanternă marinărească înăuntru, dar nu o folosi prea mult. Iar dimineața, înainte de a coborî, asigură-te că i-ai deconectat bateriile."

El îmi ținu lanterna până când m-am strecurat pe o rampă din fața casei și am terminat de desfăcut hamurile "Noapte bună. Te las acum. " îmi strigă el "Vise plăcute. "

Mi s-a părut că l-am auzit chicotind pe înfundate în timp ce

îndepărta fasciculul de lumină și se îndrepta spre casă. Am intrat în locuința din copac, folosindu-mă de lanterna mea slabă și am căutat ceea ce el a numit o lanternă marinărească. Aceasta era de fapt un bec uriaș fixat pe o etajeră. Pe podea, se afla o baterie imensă, pătrată. Într-o cutie de scânduri ținută de podea. Am conectat-o la bec și am aprins-o.

Casa din copac era de fapt o cămăruță cu o mică platformă înălțată care servea drept pat și masă joasă și pe ea, un sac de dormit făcut sul. Construcția avea ferestre de jur împrejur, cu obloane prinse în balamale și care, pentru a fi ținute deschise, trebuiau ridicate și proptite cu niște bețe groase care se găseau pe podea.

Într-un colț al camerei era o oală de noapte, care se potrivea într-un coș de care era legat un capac. După această trecere în revistă superficială, am deconectat lanterna cea mare și m-am strecurat în sacul de dormit.

Era întuneric beznă. Auzeam greierii cântând și susurul îndepărtat al râului. În imediata apropiere, vântul fremăta frunzele și legăna încet întreaga casă. Ascultând toate acele sunete, spaime necunoscute au început să intre în mine și am căzut pradă unor senzații fizice pe care nu le mai încercasem niciodată, întunericul absolut dimprejur distorsiona și masca sunetele și mișcările atât de bine. Încât aveam senzația că acestea veneau, de fapt, din mine. Ori de câte ori casa se clătina, simțeam o furnicătură în tălpi. Ori de câte ori scârțâia, partea interioară a genunchilor mi se contracta, iar ceafa îmi pocnea ori de câte ori auzeam, vreo creangă trosnind.

"Apoi, odată cu freamătul simțit în degetele de la picioare; corpul îmi fu năpădit de frică. Vibrația se ridică spre laba picioarelor, trecu în picioare, până când întreg corpul a început să-mi tremure incontrollabil. Am amețit și eram dezorientată. Nu mai știam unde se găsea ușa sau lanterna. Am început să simt casa înclinându-se. La început era o senzație aproape imperceptibilă; care deveni din ce în ce mai evidentă, până când podeaua părea a fi înclinată la patruzeci și cinci de grade. Simțind că podeaua se înclina încă și mai puternic, am tras un țipăt. Gândul de-a fi nevoită să cobor de acolo mă împietri. Eram sigură că aveam să mor căzând din copac. Pe de altă parte, senzația de înclinare era atât de dramatică. Încât mă și vedeam alunecând de pe platformă și zburând afară pe ușă. La un moment dat, înclinația era atât de mare. Încât am avut senzația că în loc să fiu întinsă, stăteam de fapt în picioare.

Țipam la fiecare mișcare neașteptată, agățându-mă de o bârnă laterală, ca să nu alunec întregul edificiu părea să se dezmembreze. Din cauza mișcării, mi-a venit să vomit. Balansul și scârțâitul se intensificară atât de mult; încât am știut că aceasta avea să fie ultima mea noapte pe pământ. Chiar când abandonasem orice speranță de-a ieși din încurcătură, ceva de neconceput îmi veni în ajutor. O lumină țâșnită din interior se revărsa din mine prin toate găurile din corp. Lumina era un fluid luminiscent vâscos, care mă fixă de platformă, acoperindu-mă ca o armură strălucitoare. Îmi comprimă laringele și-mi calmă țișetele, dar îmi deschise de asemenea și pieptul ca să pot respira mai ușor. Îmi liniști nervozitatea din stomac și-mi opri tremuratul picioarelor. Lumina inundă întreaga încăpă, astfel încât am putut vedea ușa. la câțiva pași în fața mea. Pe măsură ce mă cufundam în incandescența ei, deveneam tot mai calmă.

Toate fricile și grijile dispărură și nimic nu mai conta Am rămas întinsă într-un calm și o liniște perfectă, până la ivirea zorilor. Complet revigorată, m-am dat jos din copac și m-am dus la bucătărie să pregătesc micul dejun pe masa de la bucătărie am găsit o farfurie plină cu tamale. Știam. că Emilito le pregătise, dar nu-i vedeam nicăieri Mi-am turnat niște apă în cană și am mâncat toate tamalele. Sperând că el luase deja micul dejun;

După ce mi-am spălat farfuria, m-am dus să lucrez în grădina de legume, dar am obosit repede. Mi-am făcut un culcuș de frunze sub un copac, așa cum. Îmi arătase Clara și m-am așezat să mă odihnesc. O vreme, am privit la crengile copacului ce se legăneau deasupra-mi. Iar mișcarea lor mă purtă înapoi în copilărie. Trebuie să fi avut vreo patru-cinci ani. mă agățam de crengile unei sălcii. Nu era ca și cum îmi aminteam acest lucru, de data aceasta eram cu adevărat acolo. Picioarele îmi atârnav sub mine. Aproape atingând pământul. Mă legănam și Țipam de plăcere. În timp ce frații mei mă împingeau cu rândul Apoi ei au sărit să se agate de crengi mai înalte și, ridicându-și genunchii la piept, se balansau înainte și înapoi, atingând pământul doar ca să-și ia un avânt și mai mare

Imediat ce toate acestea trecură, am inspirat tot ceea ce re trăiam: bucuria, râsetele, sunetele, sentimentele pe care le aveam pentru frații mei Am măturat trecutul cu o întoarcere a capului. Treptat, pleoapele mi s-au îngreunat M-am prăbușit pe culcușul meu de frunze și am căzut într-un somn profund.

Am fost trezită de o lovitură ascutită în coaste îngrijitorul mă

înghiontea cu un baston.

"Trezește-te. Este aproape amiază, " zise el "N-ai dormit bine astă-noapte în casa din copac? "

Când am deschis ochii, un fascicul de lumină înflăcăra vârful copacului cu nuanțe portocalii. Fața îngrijitorului era și ea aprinsă de o strălucire stranie, care îl făcea să arate înfricoșător

Purta aceeași salopetă albastră din ziua anterioară, dar de centura sa atârnavau trei gurde. M-am ridicai în capul oaselor și l-am privit scoțând cu grijă dopul celei mai mari dintre ele. După care o duse la gură și luă o înghițitură. Apoi. Plescăi din buze cu satisfacție "N-ai dormit bine noaptea trecută? " întrebă el din nou. Măsurându-mă curios din priviri.

"Îți bați joc de mine? " am mormăit. "Pot spune cu mâna pe inimă că a fost una dintre cele mai cumplite nopți din viața mea. "

Un torent de văicăreli a început să curgă din mine. M-am oprit. Îngrozită, când mi-am dat seama că vorbeam exact ca mama. de câte ori o întrebam cum a dormit. Îmi răspundea cu același discurs plin de nemulțumire. O urasem pentru asta. Iar eu făceam acum același lucrul "Emilito. Iartă-mi. Te rog. Ieșirea meschină. " am zis "E drept că nu am închis un ochi. Dar sunt bine,"

"Te-am auzit urlând ca o strigoaică. " se hazarda el "Am crezut că ai coșmaruri și că vei cădea din copac"

"Chiar am crezut că o să cad, " am zis. Năzuind puțină înțelegere. "Aproape că am murit de frică. Dar apoi s-a întâmplat un lucru ciudat și am reușit să rezist până dimineață. " "Ce lucru ciudat? " întrebă el curios, așezându-se pe pământ dar păstrând, totuși, distanța.

Nu vedeam de ce nu i-aș putea spune, așa că i-am descris în detaliu evenimentele din noaptea trecută, ce au culminat cu lumina care mi-a venit în ajutor Emilito m-a ascultat cu un real interes, dând din cap la momentele potrivite, de parcă înțelegea sentimentele pe care le descriam "Mă bucur să aflu ca ai atâtea resurse. " zise ei. "Nu m-am așteptat să rezisti nopții trecute. Am crezut că ai să leșini. Totul se reduce la faptul că nu ești nici pe departe atât de sărită de pe fix, pe cât spuneau ei că ești "

"Cine a spus că sunt sărită de pe fix?"

"Nelida și nagualul. Mi-au lăsat instrucțiuni clare să nu mă amestec în procesul tău de vindecare Din acest motiv nu ți-am venit în ajutor noaptea trecută, deși am fost foarte tentat s-o fac - dacă nu de altceva, măcar pentru a avea puțină liniște "Mai luă o

înghițitură din gurda sa "Vrei și tu un gât? " se oferi el. Întinzându-mi-o.

"Ce e înăuntru? " l-am sondat eu. Întrebându-mă dacă era lichior, caz în care nu aș fi refuzat să iau o înghițitură.

Ezită o clipă, apoi o răsturnă și o scutură puternic de câteva ori.

"E goală. " am zis eu disprețuitor, "Ai vrut să mă păcălești, "El dezaprobă din cap.

"Pare numai a fi goală. " mi-o întoarce el. "Dar e plină ochi cu una dintre cele mai stranii băuturi. Acum. Vrei sau nu să bei și tu?"

"Nu știu. " am zis.

O clipă m-am întrebat dacă se juca cu mine. Văzându-l în salopeta sa albastra bine călcată, cu gurdele atârându-i la brâu, îmi dădea impresia unuia scăpai dintr-un spital de nebuni.

Dădu nepăsător din umeri și se uită la mine cu ochii mari. L-am privit astupând gurda la loc și legând-o cu grijă la brâu, cu o chingă de piele.

"Bine. Dă-mi o înghițitură. " am spus împinsă de curiozitate și de un impuls neașteptat de a-i afla jocul.

Scoase din nou dopul gurdei și mi-o întinse. Am scuturat-o și m-am uitat înăuntru. Era cu adevărat goală. Dar, când am dus-o la gură, am avut o senzație dintre cele mai neobișnuite. Orice ar fi fost ceea ce-mi curgea în gură, era cumva lichid, fără însă a semăna în vreun fel cu apa. Era mai mult ca o presiune uscată, aproape amăruie, care m-a sufocat o clipă, după care mi-a umplut gâtul și corpul cu o căldură răcoroasă.

Mi-a trecut prin minte că poate gurda conținea o pudră fină. Care mi-a curs în gură. Pentru a fi sigură, am încercat să-mi răstorn puțin în mână, însă n-a curs nimic.

"Nu e nimic în gurda asta din ceea ce ochii pot vedea. " zise îngrijitorul, observându-mi surpriza.

Am mai luat o înghițitură imaginară ce aproape că m-a făcut să sar afară din pantofi. Am fost străbătută de ceva electric, care mi-a făcut degetele de la picioare să freacă. Vibrația îmi urcă prin picioare de-a lungul coloanei ca un trăsnet. Iar când mi-a ajuns în cap aproape că am leșinat.

L-am văzut pe îngrijitor ținându-se de bucurie și râzând ca un saltimbanc pus pe farse. Am înfipt mâinile în pământ încercând să mă proptesc în ele. Când mi-am recăpătat echilibrul într-o oarecare măsură, l-am înfruntat furioasă:

"Ce dracu e în gurda asta? " l-am întrebat.

"Ceea ce se află înăuntru se numește 'intenție,' " zise el pe un ton serios. "Clara ți-a spus câte ceva despre asta. Acum depinde de mine să-ți spun puțin mai mult. '*"

"Cum adică, acum depinde de tine. Emilito? "

"Vreau să spun că acum eu sunt noul tău îndrumător. Clara a făcut o parte din treaba asta. Iar eu trebuie să fac restul, " Prima reacție avută a fost aceea de a nu-l crede. Chiar el îmi spusese că nu făcea parte din grup și că era doar un angajat. Era evident vorba de o nouă farsă și nu aveam de gând să mă mai las prostită de trucurile lui.

"Mă ieși peste picior. Emilito. " am zis. Încercând să afișez un zâmbet "Acum, da, " zise ei țâșnind în picioare și smucindu-mi efectiv piciorul de sub mine.

Înainte să mă pot ridica, se mai amuză o dată. Trăgându-mă de picior. Era atât de exaltat, că a început să țină pe mine ca un iepure, râzând plin de veselie.

"Nu-ți place ca îndrumătorul tău să te ia peste picior? " se hlizi el:

Nu-mi plăcea să mă atingă și pace Și. În niciun caz pe picior Bine. Nu îmi plăcea să mă atingă nici Clara, așa că am început să mă amuz pe seama ideii că nu-mi plăcea să fiu atinsă în ciuda faptului că îmi recapitulasem toate întâlnirile cu oamenii, sentimentele mele relativ la contactul fizic erau la fel de puternice. Am clasat această problemă pentru o revizuire ulterioară, deoarece îngrijitorul se potolise și îmi explica ceva care îmi solicita întreaga atenție.

"Sunt profesorul tău, " l-am auzit spunând. "Pe lângă Clara. Nelida și nagual mă ai și pe mine drept ghid. "

"Ești o masă de informații eronate, asta ești. " i-am trântit eu. "Chiar tu mi-ai spus că ești doar un îngrijitor plătit Așa că de unde ai scos-o că mi-ai devenit profesor? "

"E adevărat. Sunt într-adevăr profesorul tău, " zise el serios.

Ce m-ai putea învăța tu? " i-am strigat, displăcându-mi enorm perspectiva "Ceea ce trebuie să te înveți se numește stalking cu dublul. " zise el. Clipind ca o pasăre, "Unde sunt Clara și Nelida? " am vrut să știu "Sunt plecate. Nelida ți-a spus asta în bilet, nu-i așa? " "Știu că sunt plecate, dar unde. Mai exact?"

"Oh. În India. " zise el cu o grimasă care arăta mai degrabă ca o dorință greu de stăvilit de a izbucni în râs.

"Păi. Asta înseamnă că vor lipsi luni de zile, " am spus. Simțind

că sunt nedreaptă.

"Exact, Suntem singuri. Nici măcar câinele nu este aici. de aceea, ai două alternative Fie îți aduni catrafusele și pleci, fie rămâi aici. cu mine și te apuci de treabă. Nu le sfătuiesc să alegi prima variantă, pentru că nu ai unde te duce "

"Nici nu mă gândesc să plec, " l-am pus eu la curent "Nelida mi-a lăsat casa în grijă și asta am de gând să fac. "

"Foarte bine. Mă bucur că te-ai decis să urmezi intenția vrăjitorilor, " zise el. Cum trebuie să-i fi fost evident că nu înțelesesem nimic din ce îmi spunea, mi-a explicat că intenția vrăjitorilor e diferită de cea a oamenilor obișnuiți prin aceea că vrăjitorii sunt capabili să-și focalizeze atenția cu infinit mai multă forță și precizie

"Dacă ești profesorul meu, îmi poți da un exemplu concret. Care să ilustreze ce anume vrei să spui?" l-am întrebat, zgâindu-mă la el.

El se gândi o clipă, uitându-se în jur Fața i se luminează și arată spre casă "Casa asta e un bun exemplu. " zise ei "Reprezintă rezultatul intenției a nenumărați vrăjitori care și-au concentrat energia și au însumat-o aici de-a lungul mai multor generații. de acum, această casă nu mai este doar o structură fizică, ci un fantastic câmp energetic. Casa însăși poate fi distrusă de zeci de ori. Ceea ce s-a și întâmplat de altfel, însă esența intenției vrăjitorilor a rămas intactă, pentru că este indestructibilă, "

" Ce se întâmplă când vrăjitorii doresc să plece? " am întrebat. "Energia lor rămâne captivă aici pentru totdeauna?"

"Dacă spiritul le spune să plece, " zise Emilito. "aceștia vor fi capabili să-și mute intenția din locul prezent și să și-o plaseze într-altă parte. "

"Trebuie să recunosc că e ceva cam ciudat cu această casă. " am zis eu și i-am povestit cum se împotrivesc tuturor măsurătorilor și calculelor mele amănunțite.

"Vraja acestei case nu constă în distribuția camerelor, pereților sau a teraselor. " îmi atrase ei atenția, "ci în intenția pe care generații de vrăjitori au impregnat-o în ea. Cu alte cuvinte, misterul său constă în istoria atâtor vrăjitori a căror intenție a stat la baza construirii ei. Pentru că, vezi tu, ei nu numai că au intenționat-o. Dar au și construit-o cu mâna lor. Cărămidă cu cărămidă, piatră cu piatră. Chiar și tu ai contribuit cu intenția ta și ai lucrat la ea. "

"Ce contribuție am avut eu? " am întrebat, sincer luată pe nepregătite de afirmația lui Emilito. "Doar nu te referi la poteca aia strâmbă din grădină. "

"Nimeni întreg, la minte n-ar numi asta o contribuție. " zise el. "Nu. ai mai făcut și alte câteva lucruri. "

Mă făcu să înțeleg faptul că la nivel concret, el considera contribuție instalarea curentului electric, montarea conductelor și turnarea cimentului pentru pompa pe care o instalasem pentru a aduce apa din râu în susul dealului, până la grădina de legume.

"La un nivel eteric al fluxului energetic, " continuă el. Îți pot spune cu toată sinceritatea că una din contribuțiile tale a fost aceea că nimeni altcineva în această casă nu și-a contopit intenția cu Manfred în felul în care tu ai făcut-o. "

În acel moment, ceva neașteptat îmi răsări în minte.

"Tu ești cel ce-i poate spune broască râioasă în față? "am întrebat. "Clara mi-a povestit odată că cineva putea să o facă. "

Chipul îngrijitorului se luminează pe când aproba din cap, "Da, eu sunt acela. L-am găsit pe Manfred când nu era decât un câțel Fusesse abandonat sau poate că fugise de la vreo fermă din zonă. În orice caz. Era aproape mort când l-am găsit. " "Unde l-ai găsit? " am întrebat.

"Pe autostrada 8, la aproximativ o sută de kilometri de Gila, în Arizona. Trăsesem pe dreapta să mă duc în tușișuri ca să-mi fac nevoile, când m-am pișat efectiv pe el. Iar el stătea acolo, aproape mort de deshidratare. Ceea ce m-a frapat cel mai tare, a fost faptul că nu o luase la fugă pe autostradă, așa cum i-ar fi fost foarte ușor s-o facă. Și. Bineînțeles, că se afla exact în locul în care urinam eu.

"Și pe urmă ce s-a întâmplat? " am întrebat Eram copleșită de grija pentru soarta săracului Manfred și am uitat cu totul că sunt supărată pe îngrijitor.

"L-am luat pe Manfred acasă, l-am pus în apă, dar nu l-am lăsat să bea. " zise îngrijitorul "După aceea. I-am oferit intenției vrăjitorilor. "

Emilito spuse că intenția vrăjitorilor trebuia să decidă nu numai dacă el avea să trăiască sau să moară, dar și dacă avea să fie pur și simplu un câine sau altceva. Și a trăit, devenind ceva mai mult decât un câine.

Același lucru s-a întâmplat și cu tine, " continuă el. "Poate că tocmai de aceea v-ați înțeles atât de bine amândoi. Nagualul te-a găsit deshidratată din punct de vedere spiritual, gata să-ți faci viața harcea-parcea Din moment ce se afla cu Nelida în acel cinematograf în aer liber, ei erau cei care trebuiau să te ofere intenției vrăjitorilor, ceea ce au și făcut. "

"în ce fel m-au oferii intenției vrăjitorilor?" am întrebat "Nu ți-au spus deja?" întrebă el surprins M-am gândit puțin înainte de a răspunde.

"Nu cred. "

"Nagualul și Nelida au invocat intenția cu voce tare. Fără îndoială că exact în acel loc. și au anunțat că-și asumau responsabilitatea pentru tine. Fără ezitări și regrete, și fără niciun fel de rețineri. Au înțeles amândoi, pe loc. că nu aveau să te poată lua cu ei în acel moment și că vor trebui să te urmărească oriunde te vei duce. "

"Așa încât, acum, poți spune că intenția vrăjitorilor te-a acceptat. Invocația nagualului și a Nelidei a funcționat. Uite unde ai ajuns! Să vorbești sincer cu ai tăi. Se uită la mine ca să se asigure că îi urmăream argumentația l-am întors privirea, cu o rugămintă tăcută, pentru elucidarea conceptului de intenție a vrăjitorilor. El aduse conversația la un nivel mai personal și spuse că dacă ar lua drept model de intenționare toate lucrurile pe care i le spuseseam Clarei despre mine. ar putea ajunge la concluzia că intenția mea este aceea a unei înfrângeri totale. Intenționasem întotdeauna. În mod sistematic, să fiu o nebună și o disperată învinsă.

"Clara mi-a spus tot ceea ce i-ai povestit despre mine. " zise el. Plescăind din limbă. "de aceea aș zice, de exemplu, că te-ai aruncat În acea arenă în Japonia nu ca să-ți demonstrezi talentele în artele marțiale, ci ca să dovedești lumii întregi că intenția ta era să pierzi. "

Se năpusti asupra mea. Spunând că tot ce am făcut purta amprenta înfrângerii. Din acest motiv, cel mai important lucru pe care-l puteam face era să stabilesc o nouă intenție. Mi-a explicat că această nouă intenție purta numele de intenția vrăjitorilor, deoarece nu reprezintă pur și simplu intenția de a face ceva nou. ci pe aceea de a se alătura unui lucru deja stabilit; o intenție care ajunge până la noi. Străbătând mii de ani de trudă omenească.

A mai spus că în intenția vrăjitorilor nu exista loc pentru înfrângere, pentru că aceștia nu aveau decât o singură cale: aceea de a reuși în tot ceea ce fac. Dar pentru a avea o viziune atât de puternică și de limpede, vrăjitorii trebuie să-și reorganizeze ființa totală, iar asta cere înțelegere și putere, înțelegerea le vine din recapitularea vieții, iar puterea și-o adună din acțiunile lor impecabile.

Emilito mă privi și se bătu peste gurdă. Mi-a explicat că acolo își

adunase toate sentimentele impecabile și că-mi dăduse să beau din acea intenție a vrăjitorilor pentru a-mi contracara atitudinea defetistă și pentru a mă pregăti pentru învățătura sa. A mai spus ceva. Dar nu m-am mai putut concentra. Vocea lui începuse să-mi provoace somnolență. Corpul mi se îngreună dintr-o dată focalizându-mi atenția pe chipul său. Tot ce am putut vedea a fost o pâclă albicioasă, asemănătoare cu ceața în amurg. L-am auzit spunându-mi să mă întind și să-mi proiectez în afară învelișul eteric, prin relaxarea treptată a mușchilor.

Am știut ce voia să fac și i-am urmat instrucțiunile în mod automat. M-am întins și am început să-mi deplasez conștiința dinspre labele picioarelor spre glezne. Gambe, genunchi, coapse, abdomen și spate. Apoi mi-am relaxat brațele, umerii, gâtul și capul. Faptul de a-mi deplasa conștiința pe diferite părți ale corpului, mă făcu să mă simt din ce în ce mai somnoroasă și mai greoaie.

Apoi, îngrijitorul mi-a ordonat să fac cercuri mici cu ochii în sens contrar acelor de ceasornic, astfel încât să-i pot da peste cap. Am continuat să mă relaxez până când respirația mi-a deveni calmă și ritmică, dilatându-se și contractându-se de la sine. Mă concentram pe valurile sale legănânde, când el îmi șopti că ar trebui să-mi mut conștiința de la nivelul frunții într-un loc deasupra mea. Cât mai îndepărtat cu putință și. Acolo, să fac o mică deschidere.

"Ce fel de deschidere" am murmurat "Pur și simplu o deschidere, o gaură "

" O gaură în ce? "

"O gaură în acel neam de care este suspendat coconul tău. " replică el. "Dacă vei reuși să-ți deplasezi conștiința în afara corpului, vei realiza că suntem înconjurați de întuneric încearcă să străpungi acel întuneric fa o gaură în el. "

"Nu cred că pot. " am spus. Încordându-mă "Bineînțeles că poți. " mă asigură el "Nu uita, vrăjitorii nu pot fi înfrânți, ei reușesc întotdeauna"

Se apleca spre mine și în șoaptă. Îmi spuse că odată ce am realizat acea deschidere, trebuie să mă fac ghem și să mă las catapultată de-a lungul unei linii care se extindea din creștetul capului meu până în acea negură

" Dar sunt întinsă pe spate. " am protestat slab "Creștetul capului aproape că îmi atinge pământul Nu ar trebui să mă ridic?"

Întunericul este pretutindeni, zise el "Chiar dacă stăm în cap. este acolo "

Își schimbă șoaptele în comenzi ferme și cu voce tare. Îmi ordonă să mă concentrez pe deschizătura tocmai făcută și să-mi las gândurile și sentimentele să curgă prin ca O dată în plus. Mușchii nu se tensionară, căci nu reușisem să fac nicio gaură. Îngrijitorul mă îndemnă să mă relaxez, să nu-mi fac griji, să acționez și să simt ca și cum aș fi reușit acea spărtură

"Aruncă afară tot ce este în tine. " zise ei "Lasă-ți gândurile, sentimentele și amintirile să curgă în afară"

Relaxându-mă și eliberând tensiunea din corp. Am simțit cum un val de energie urcă năvalnic în mine. M-a dat peste cap. totul îmi era extras prin vârful capului, țâșnind de-a lungul unei linii, asemeni unei cascade ce curgea invers La capătul ei. Am sesizat o deschidere.

"Lasă-te să mergi și mai departe. " îmi șopti el în ureche. Oferă-ți întreaga ființă neantului. "

Am făcut cum am putut mai bine să-i urmez sugestiile. Indiferent de gândurile care îmi apăreau în minte, acestea se contopeau instantaneu în cascada din vârful capului. L-am auzit vag pe îngrijitor spunând că dacă doresc să mă mișc. Tot ce am de făcut este să-mi dau comanda de a o face și linia aceea mă va împinge în orice direcție voi dori. Înainte să-mi pot da comanda, am simțit o ușoară, dar persistentă smucitură în partea stânga a corpului. M-am relaxat și am lăsat această senzație să dureze La început, numai capul părea să-mi fie tras spre stânga, apoi. Tot restul corpului s-a răsturnat încet spre stânga. M-am simțit ca și cum cădeam într-o parte, și totuși aveam senzația că nu mă mișcasem din loc. Am auzit un zgomot înfundat în spatele cefei și am văzut că deschiderea se mărea. Am vrut să mă strecur înăuntru, să-mi croiesc drum prin ea și să dispar. Am simțit ceva mișcându-se în interior; conștiința începu să mi se deplaseze de-a lungul liniei din creștetul capului și a alunecat prin deschiderea aceea.

Aveam senzația că mă aflam într-o cavernă gigantică Pereții ei mătăsoși mă învăluiau Era întuneric. Atenția mi-a fost captată de un punct luminiscent, care s-a aprins și s-a stins ca un far. Apărând și dispărând, ori de câte ori îmi focalizam atenția pe el. Apoi. Spațiul din fața mea se ilumina de o iradiere intensă, după care. Treptat, totul se întunecă la loc. Respirația părea să mi se oprească cu totul, și niciun gând sau imagine nu au deranjat acea întunecime. Nu mi-am mai simțit corpul. Ultimul gând pe care l-am avut a fost acela ca mă dizolvasem.

Îmi suna a gol în cap și gândurile îmi reveniră dintr-o dată. Prăvălindu-se peste mine asemeni unui noian de dărâmături și, odată cu el, îmi reveni conștiința durității solului, a rigidității corpului meu și a faptului că niște insecte mă ciupeau de gleznă. Am deschis ochii și m-am uitat în jur: îngrijitorul mă descălțase de pantofi și de șosete și mă bătea la tălpi ca să mă ajute să-mi recapăt cunoștința. Am vrut să-i spun ce se întâmplase, dar el mă opri dând din cap.

"Nu vorbi și nu te mișca până când nu redevii solidă, " mă avertiză el.

Îmi spuse să închid ochii și să respir abdominal. M-am întins pe pământ până când am simțit că-mi recăpătasem puterea, apoi m-am ridicat în capul oaselor și m-am sprijinii cu spatele de trunchiul unui copac.

"Ai deschis o crăpătură în acel întuneric, dublul ți-a alunecat spre stânga, după care a trecut prin ea. " zise îngrijitorul. Înainte ca eu să-l fi întrebat ceva.

"Am simțit cu adevărat o forță trăgându-mă. " am admis eu. "Și. Am văzut o lumină intensă "

"Forța aceea era dublul care ieșea din tine. " zise el. Știind parca exact la ce mă refeream. "Iar lumina era ochiul lui Recapitulând, de mai bine de un an de zile, ai reușit în egală măsură să-ți proiectezi în afară liniile energetice, care acum încep să se miște singure. Dar pentru că vorbitul și gânditul înseamnă încă foarte mult pentru tine. Liniile acelea nu se mișcă încă pe cât de complet și de ușor o vor face într-o zi. "

Habar nu aveam ce însemna că îmi proiectasem liniile energetice recapitulând, așa că i-am cerut să-mi explice

"Ce-i de explicat aici?" zise el. "Este o chestiune de energie; cu cât recuperezi mai multă prin recapitulare, cu atât mai ușor îi este acelei energii să-ți hrănească dubiul Prin proiectarea liniilor noastre energetice, înțelegem să trimitem energie dublului. Pentru cineva care vede energia, acestea îi apar. sub forma unor fire ieșind din corpul nostru fizic. "

"Dar ce înseamnă pentru cineva ca mine. Care nu vede "Cu cât ai mai multă energie, cu atât capacitatea de a percepe lucruri extraordinare crește "

"Eu cred că, de fapt. cu cât adun mai multă energie, cu atât devin mai nebună. " am zis. Fără să încerc să fac vreun spirit de glumă.

"Nu fi așa nedreaptă cu tine. " mă atenționează el "Percepția este misterul absolut deoarece este imposibil de explicat. Ca ființe umane, vrăjitorii sunt creaturi care percep. Însă ceea ce percep nu este nici bun nici rău. E pur și simplu percepție. Dacă ființele umane, prin disciplină, ajung să perceapă mai mult decât este permis în mod normal asta înseamnă mai multă putere pentru ei, înțelegi ce vreau să spun?"

Refuză să mai adauge vreun cuvânt despre acest subiect în schimb, mă conduse prin casă. Apoi pe ușa din față. Până la copacul meu. Arată spre ramurile din vârf și spuse că. Deoarece acest copac special găzduia în el un adăpost, era echipat și cu un paratrăsnet.

"În regiunea asta fulgerele se iscă pe neașteptate și sunt periculoase, " zise el. "Apar furtuni cu fulgere, fără să curgă un strop de ploaie. de aceea, când plouă sau când se adună prea mulți cumulo-nimbus pe cer. Urcă în casa din copac. "

"Când se adună prea mulți ce? " am întrebat Emilito râse și mă bătu ușor pe spate.

"Când nagualul Julian m-a pus să urc pentru prima dată într-o astfel de casă. Mi-a spus același lucru. Însă eu nu am îndrăznit să-l întreb ce înseamnă și nici el nu mi-a spus. Mult mai târziu, am aflat că era vorba despre norii de furtună. "

Râse de dezamăgirea mea.

"Există vreun pericol ca fulgerele să lovească arborele? " am întrebat.

"Mă rog. Există, dar în acesta ești în siguranță. " replică el. "Acum urcă-te, cât mai este încă lumină. "

Înainte să mă ridic îmi dădu o sacoșă de nuci sparte, dar necojite Mi-a spus că din moment ce trăiam în copac, trebuia să mănânc ca o veveriță, câte puțin de fiecare dată și niciodată noaptea.

L-am spus că asta mă aranja, deoarece nu mi-a plăcut niciodată în mod deosebit să mănânc

"Dar să te caci îți place?" mă întrebă el chicotind. "Sper că nu. Pentru că partea cea mai dificilă când trăiești într-un copac este atunci când trebuie să-ți evacuezi intestinalele. Excrementele umane sunt o problemă într-adevăr dificilă Filosofia mea este că. cu cât ai mai puține, cu atât o duci mai bine "

Afirmația făcută i se păru atât de hazlie. Încât se amuză copios de ce spusese. Chicotind încă. se întoarce pe călcâie și plecă să

reflecteze asupra filosofiei sale.

În acea noapte a plouat, cu tunete și fulgere. Dar îmi este imposibil să descriu ce a însemnat pentru mine să mă aflu în casa aceea din copac în timp ce. Unul după altul, fulgerele străpungeau cerul și loveau arborii din jurul meu. Frica mea era de nedescris. Am urlat încă și mai tare decât o făcusem în prima noapte, când am simțit platforma patului clătinându-se. Era o frică animalică, care m-a paralizat. Singurul gând care mi-a venit în minte a fost acela că sunt o lașă înnăscută și că leșinam întotdeauna când eram supusă la presiuni prea mari.

Nu mi-am recăpătat cunoștința înainte de amiaza zilei următoare. Când am coborât din copac, l-am găsit pe Emilto așteptându-mă. Stând pe o cracă joasă, cu picioarele aproape atingându-l pământul

"Arăți ca un strigoi. " comentă el. "Ce-ai pățit noaptea trecută? "

"Aproape c-am murit de frică. " am zis Nu aveam de gând să fac pe dura sau să mă prefac că fusesem stăpână pe situație. Mă simțeam moale ca o cârpă.

I-am spus că. Pentru prima oară în viața mea. Fraternizasem cu soldații plecați la război. Simțisem aceeași frică pe care trebuie să o fi încercat aceștia când explodau bombele în jurul lor.

"Nu sunt de acord cu asta, " zise el "Spaima ta de noaptea trecută a fost și mai intensă. Orice o fi fost ceea ce trăgea în tine. Nu era omenesc Așa că, la nivelul dublului, a fost o spaimă colosală. "

"Te rog. Emilto, explică-mi ce vrei să spui cu asta. " "Dublul tău este pe cale să devină conștient. Astfel în condiții de stres precum cele din noaptea trecută, devine parțial conștient, dar totodată și complet înfricoșat. Nu este obișnuit să perceapă lumea. Corpul și mintea ta sunt obișnuite cu acest lucru, dublul tău însă. Nu este,"

Eram convinsă că dacă aș fi fost pregătită pentru furtună. M-aș fi relaxat și atunci frica și gândurile pe care mi le-am făcut despre asta nu s-ar fi interpus; vreo forță din interiorul meu ar fi ieșit cu totul din corp și s-ar fi ridicat chiar în picioare, s-ar fi mișcat sau ar fi coborât din copac. Ceea ce mă înspăimânta cel mai tare. Era senzația de a fi ținută închisă. În capcana corpului meu.

"Când intrăm în întunericul absolut, unde nu există agitație," zise îngrijitorul, "dublul preia controlul. Își întinde membrele eterice, deschide ochiul luminos și privește în jur. Uneori, această experiență poate fi încă și mai înfricoșătoare decât a fost a ta noaptea trecută."

"Dublului meu nu-i va mai fi atât de frică," l-am asigurat eu. "Sunt pregătită pentru asta."

"Nu ești pregătită pentru nimic, deocamdată. " mi-o întoarse ei. "Sunt convins că țipetele tale de azi-noapte au putut fi auzite până în Tucson."

Comentariul lui m-a deranjat. Era ceva la el care nu-mi plăcea, dar nu puteam spune cu precizie ce anume. Poate că era din cauza înfățișării lui atât de ciudate. Nu avea aer de "mascul", arăta mai degrabă ca umbra unuia și. cu toate acestea, era nebănuît de puternic. Dar ceea ce mă deranja cu adevărat era faptul că nu se lăsa controlat, iar asta irita latura mea competitivă din cale-afară.

Într-un acces de furie. I-am întrebat foarte iritată:

"Cum îndrăznești să mă critici ori de câte ori spun ceva ce nu-ți place?"

În momentul în care am spus asta, am regretat-o pe loc, cerându-mi scuze neconținut pentru agresivitatea mea.

"Nu știu de ce mă iriți atât de tare." am sfârșit eu, prin a mă confesa.

"Nu te simți prost," zise el. "Se datorează faptului că simți despre mine un lucru pe care nu ți-l poți explica. Așa cum singură ai spus-o, nu sunt ceea ce s-ar numi un mascul."

"N-am spus așa ceva, " am protestat.

Judecând după privirea lui, nu mă credea.

" Bineînțeles că ai spus-o. " insistă el. "I-ai spus-o dubiului meu adineauri. Dublul meu nu greșește și nu interpretează niciodată greșit. "

Nervozitatea și stânjeneala mea au atins paroxismul Nu știam ce să spun. M-am înroșit la față. Iar corpul îmi tremura. Nu puteam înțelege ce anume îmi provocase o asemenea reacție exagerată. Vocea îngrijitorului îmi întrerupse șirul gândurilor

"Reacționezi astfel deoarece dublul tău îl percepe pe al meu. " zise el "Corpul tău fizic este înspăimântat deoarece porțile lui se deschid și percepții noi curg în el. Dacă acum crezi că te simți prost, încearcă să-ți imaginezi cum va fi când toate porțile se vor fi deschis."

Vorbi cu atâta convingere. Încât mă făcu să mă întreb dacă avea într-adevăr dreptate.

"Animalele și copiii percep dublul fără dificultate, deranjându-i adesea, " continuă el.

Am pomenit despre faptul că animalele nu mă plăceau în mod

particular și că. Exceptându-l pe Manfred. Sentimentul era reciproc.

"Animalele nu te plac deoarece unele dintre porțile corpului nu au fost niciodată complet închise, iar dublul se zbate să iasă. Fii pregătită. de acum încolo, fiindcă intenționezi acest lucru în mod deliberat, acestea se vor putea deschide brusc într-una din zilele astea dublul are să ti se trezească dintr-o dată și te vei găsi traversând patio-ul fără ca măcar să fi pus piciorul pe el "

Trebuia să râd și asta mai mult din cauza nervozității și a absurdității celor sugerate.

"Dar copiii. În special nou-născuții? " întrebă el "Nu plâng când îi iei în brațe? "

În general da. Însă nu i-am spus-o îngrijitorului. "Bebelușii mă plac, " am mințit eu. Știind prea bine că. de cele câteva ori când m-am aflat în preajma unor prunci, aceștia începuseră să plângă de îndată ce mă apropiasem de ei Mi-am spus întotdeauna că se datora lipsei instinctului meu matern.

Îngrijitorul dădu din cap a neîncredere. L-am provocat să-mi explice cum se poate ca animalele și copiii să-mi simtă dublul când eu însămi nu știam că există. de fapt. Până când Clara și nagualul nu mi-au vorbit despre el. Nu auzisem niciodată un asemenea lucru și nici nu întâlnisem vreodată pe cineva care să cunoască asta. El ripostă, spunându-mi că ceea ce bebelușii și animalele percep nu are nicio legătură cu cunoașterea, ci cu faptul că aceștia dispun de instrumente pentru a-l percepe și anume, porțile deschise. Mai adăuga că. la animale, acele porți receptează în permanență. În timp ce ființele umane și le închid pe ale lor de îndată ce încep să vorbească și să gândească, adică, imediat ce latura rațională preia controlul asupra lor până în acest punct îi acordasem îngrijitorului întreaga mea atenție, deoarece Clara mă avertizase că indiferent cine îmi vorbea și indiferent ce îmi se spunea, exercițiul meu consta în a-l urmări. Dar. Cu cât îl ascultam mai mult pe Emilito. cu atât mă enervam mai tare. Până când lipsa de încredere, m-a aruncat în brațele unei furii cumplite "Nu cred nimic din toate astea, am zis "Oricum, tot nu înțeleg de ce spui că ești învățătorul meu Nu m-ai lămurit încă. " îngrijitorul râse "Fii sigură că nu m-am oferit voluntar pentru postul asta zise el.

Atunci cine te-a numit, după ce reflectă câteva momente, zise "Este un lanț lung de împrejurări Prima verigă a acestui lanț a fost stabilită când nagualul te-a găsit dezbrăcată și cu picioarele în sus, " zise el. Izbucnind într-un râs ce semăna cu țipătul ascuțit al unei

păsări'

Gluma lui jignitoare mi-a displăcut din cale-afară "Treci la subiect. Emilito și spune-mi ce se întâmplă. " am urlat eu.

"Scuză-mă. Am crezut că o să te distreze o scurtă trecere în revistă a faptelor tale. Dar văd că m-am înșelat. Noi însă. Ne-am distrat copios pe seama maimuțărelilor tale Ani de zile am glumit pe seama nenorocirilor și greutăților cu care s-a ales John Michael Abelar. Pentru că a intrat din greșeală într-o cameră și a dat peste o fată goală pușcă, când tot ce voia el era să se pișe. " zise. Încovoindu-se de răs.

Nu vedeam nimic amuzant în asta Eram atât de furioasă că am vrut să mă arunc asupra lui să-i dau câțiva pumni și lovituri bine plasate. El se uită la mine. După care se dădu înapoi, simțind fără îndoială că aveam să explodez.

"Nu găsești amuzant faptul că John Michael. Doar pentru că a vrut să urineze, a trebuit să treacă după aceea printr-un adevărat calvar? Eu și nagualul avem ceva în comun: cu am găsit un câțeluș pe jumătate mort. În timp ce el a găsit o fată complet nebună. Amândoi suntem responsabili de ei până la sfârșitul zilelor noastre. Văzând cu ce ne-am ales. Membrii grupului nostru s-au speriat așa de tare. Încât au jurat să nu se mai ușureze înainte de a verifica și reverifica locul mai întâi. "

Izbucni în hohote infernale de răs. Încât a fost nevoit să pășească înainte și înapoi ca să nu se sufoc.

Văzând că nici măcar nu zâmbeam, se potoli "Păi să continuăm atunci. " zise el adunându-și gândurile, "Odată ce prima legătură a fost stabilită - când te-a găsit cu picioarele în sus - era de datoria nagualului să te marcheze, lucru pe care l-a făcut cu promptitudine Apoi. A trebuit să te urmărească în acest scop. S-a folosit de ajutorul Clarei și al Nelidei. Prima dată când ți-au făcut o vizită, a fost în anul în care ai absolvit liceul și lucrai ca ghid într-o stațiune montană, "este adevărat că m-a găsit prin intermediul unui canal energetic? " am întrebat. Încercând să nu sune condescendent.

"Categoric îți marcase dublul cu energia lui. ca să-ți poată urmări acțiunile, " zise el.

"Nu-mi amintesc să-i fi văzut vreodată. " am spus "Asta pentru că ai crezut întotdeauna că aveai vise repetitive. Dar. de fapt. Cei doi au venit să te vadă în case și oase Au continuat să te viziteze, din când în când. De-a lungul anilor. În special Nelida. Apoi. Când la sfaturile ei ai venit să te stabilești în Arizona. Am avut cu toții

posibilitatea să te întâlnim, "

"Așteaptă puțin. Treaba asta începe să fie prea bizară. Cum aș fi putut să țin cont de sugestiile ei. Când eu nici măcar nu-mi amintesc să fi întâlnit-o vreodată? "

"Crede-mă. Ea îți tot spunea să te muți în Arizona și. În cele din urmă. ai făcut-o, dar. Desigur, tu ai crezut că ai hotărât singură. "

În timp ce îngrijitorul vorbea, mintea îmi fugi înapoi, la acea perioadă din viața mea Mi-am amintit că mă gândeam că Arizona este locul în care ar trebui să merg. Apoi. Am pus iarăși în practică tehnica aceea de a scruta sudul pentru a decide unde să-mi caut o slujbă. Îmi amintesc că am recepționat un sentiment dintre cele mai puternice, cum că ar trebui să mă dirijez spre Tucson. Am avut chiar un vis. În care cineva îmi spunea că ar trebui să lucrez într-o librărie. Nu prea îmi plăceau cărțile și găseam cam straniu să lucrez cu ele. Însă. Odată ajunsă în Tucson. M-am îndreptat direct spre o librărie unde exista un afiș cu: "Angajam vânzător" Am acceptat slujba, care consta în dactilografierea bonurilor de comandă. Încasarea banilor și aranjarea cărților pe raft.

"Oricare dintre noi veneam să te vedem, îți trăgeam întotdeauna dublul afară, astfel încât nu rămâneai decât cu o vagă amintire despre noi, cu excepția Nelidei. Pe ea o cunoști ca în palmă. "

Au intrat mulți oameni în acea librărie, dar eu îmi aminteam vag doar o femeie frumoasă, elegant îmbrăcată, care a venit odată și mi-a vorbit pe un ton prietenos. Era foarte neobișnuit, pentru că, de obicei, nimeni nu-mi acorda atenție Se prea poate să fi fost Nelida

Undeva în mine, tot ceea ce spunea Emilito avea sens. Pentru mintea mea rațională însă. Totul era atât de încâlcit. Încât trebuia să fii nebună ca să-l cred.

"Îndrugi numai tâmpenii." am zis. Mai agresiv decât avusesem intenția.

Reacția mea dură nu l-a perturbat câtuși de puțin își ridică brațele deasupra capului și le roți în cerc.

"Dacă ce spun eu nu sunt decât tâmpenii, atunci te desfid să explici ce se întâmplă cu tine. " mă provocă el cu un rânet. "Și să nu încerci să faci pe fetița nevinovată cu. Mine. Începând să plângi și să te agiți. "

Mi-am auzit vocea spartă, urlând "Du-te dracului de tâmpit ce ești!" și furia mea arzătoare se topi pe loc.

Nu-mi venea să cred că-l înjurasem în halul ăsta Am început imediat să-mi cer scuze, spunând că nu-mi stătea în obicei să zbier

la cineva sau să vorbesc urât L-am asigurat că fusesem crescută într-un climat civilizat, de o mamă bine-manierată. Care nici n-ar fi visat să ridice vocea vreodată.

Îngrijitorul începu să râdă și ridică o mână pentru a mă opri.

"îndeajuns cu scuzele, " zise el. "Dublul tău este cel care vorbește. El este întotdeauna direct și la subiect și. Din moment ce nu i-ai permis niciodată să se exprime, e plin de ură și amărăciune."

Mi-a explicat că în acel moment dublul meu era extrem de instabil datorită faptului că fusese bombardat de tunete și fulgere dar mai ales datorită evenimentelor petrecute cu cinci zile în urmă. Când Nelida m-a împins în holul din stânga casei, ca să pot iniția trecerea vrăjitorilor.

"Acum cinci zile!" am spus. cu sufletul la gură. "Vrei să spui că am stat atârnată în copac timp de două zile și două nopți? "

"Ai petrecut acolo, mai exact, două zile și trei nopți. " zise el cu surâs pizmaș. "Ne-am urcat cu rândul în copac să vedem dacă ești teafără. Zăceai fără cunoștință, dar în rest erai bine, așa că te-am lăsat singură, "

"Dar de ce am fost legată în halul ăla? "

"Ai ratat în mod jalnic executarea unei manevre pe care noi o numim zborul abstract sau trecerea vrăjitorilor. " zise el. "încercarea aceea ți-a consumat toată rezerva de energie."

Reluă ideea, spunând că nu era vorba tocmai de o ratare din partea mea. ci mai degrabă de o încercare prematură care s-a sfârșit printr-un dezastru total "Ce s-ar fi întâmplat dacă aș fi reușit?" am întrebat.

M-a asigurat că un succes nu m-ar fi pus într-o situație mai avantajoasă, dar că ar fi servit drept punct de plecare, un fel de forță de atracție sau lumină călăuzitoare care ar fi marcat în mod adecvat calea pentru o încercare viitoare, când ar fi trebuit să realizez zborul final de una singură "în prezent, folosești energia noastră, a tuturor. " continuă el "Suntem cu toții constrânși să te ajutăm. de fapt. Folosești energia tuturor vrăjitorilor care ne-au precedat și care au trăit cândva în această casă. Te hrănești cu puterea lor magică. Este exact ca și cum ai sta pe un covor fermecat, care te poartă în locuri incredibile, locuri care există numai pe calea acelui covor, "

"Dar tot nu înțeleg de ce mă aflu aici. " am zis. "Doar pentru că nagualul John Michael Abelar m-a găsit din greșeală? "

"Nu. Nu este chiar atât de simplu. " zise ei. Privindu-mă drept în

ochi. "de fapt. John Michael nu este tocmai nagualul tău. Există un nou nagual și o nouă generație. Tu faci parte din grupul noului nagual. "

"Ce tot spui. Emilito? Care nou grup? Cine hotărăște asta? "

"Puterea, spiritul acea forță nesfârșită de dincolo, hotărăște toate acestea. Pentru noi. Dovada că aparții noii generații este totala ta asemănare cu Nelida. În tinerețea ei. Nelida era exact ca tine. Acum. Asemănarea dintre voi merge până într-acolo încât, și ea. Și-a epuizat rezerva de energie la prima încercare de a realiza zborul abstract. Și. Asemeni ție, aproape că a murit"

"Vrei să spui că aș fi putut practic să mor încercând acest lucru? "

"Bineînțeles. Dar nu pentru că zborul vrăjitorilor este atât de periculos, ci pentru că tu ești foarte instabilă. Altcineva în locul tău abia dacă s-ar fi ales cu o durere de burtă. Dar nu tu. Tu, ca și Nelida. Trebuie să exagerezi totul așa că aproape ai murit"

"După asta, singura modalitate de a te ajuta să te restabilești. A fost aceea de a te lăsa în copac, fără să atingi pământul până când îți reveniai. A fost, tot ce-am putut să facem. "

Oricât de incredibil părea. Începeam să înțeleg, treptat, ce se întâmplase cu mine. Ceva mersese teribil de prost în întâlnirea mea cu Nelida. Ceva în mine scăpase cu totul de sub control "Ieri te-am lăsat să bei din gurma mea de intenție, pentru a vedea dacă dublul continuă să-ți fie instabil. " explică Emilito. "Și este! Singura modalitate de a-i consolida rămâne activitatea. de aceea, fie că-ți place sau nu. Eu sunt singurul care-ți poate ghida dublul în această acțiune. Pentru acest motiv sunt. Profesorul tău. Sau. Mai degrabă, profesorul dublului tău. "

"Ce crezi că s-a întâmplat cu mine în timpul întâlnirii cu Nelida? " am întrebat, neștiind încă ce anume mersese prost "Vrei să spui ce anume nu s-a întâmplat, " mă corecta el "Ne așteptam ca tu să traversezi acea fisură adâncă, liniștit și armonios, și să-ți trezești dublul la conștiință deplină în holul din stânga.

Emilito intră într-o explicație dificil de urmărit, despre ce speraseră ei să se întâmple

Sub îndrumarea Nelidei. Trebuia să-mi deplasez conștiința înainte și înapoi. Între corp și dublu. Această trecere era menită să steargă toate barierele naturale construite de-a lungul vieții, bariere care separau corpul fizic de dublul meu eteric. Intenția. Vrăjitorilor, spunea el. Era aceea de a-mi permite să fac cunoștință cu ei în

persoană, din moment ce dublul meu o făcuse deja. Dar. Din cauza nebuniei mele. Nu am traversat ușor și armonios. Cu alte cuvinte, conștiința pe care dublul meu a acumulat-o, nu avea nimic în comun cu cea cotidiană a corpului meu. Rezultatul a fost senzația că zburam și că nu mă puteam opri. Toată rezerva mea de energie se scurse din mine fără opreliști, iar dublul îmi fu cuprins de nebunie

"Emilito, regret că trebuie să-ți spun asta. Dar nu înțeleg despre ce vorbești. " am zis.

"Trecerea vrăjitorilor constă în transferarea conștiinței vieții cotidiene, posedată de corpul fizic, dublului. " replică el. "Ascultă cu atenție. Conștiința vieții zilnice este ceea ce dorim să transferăm din corp. Dublului. Conștiința vieții zilnice! "

"Ce înseamnă asta, Emilito? "

"Înseamnă că ceea ce căutăm este sobrietatea, măsura și controlul. Nu ne interesează nebunia și rezultatele talmeș-balmeș. "

"Dar ce înseamnă asta în cazul meu? " am insistat.

"Te-ai complăcut în excese și nu ai transferat dublului conștiința vieții cotidiene.

"Ce am făcut? "

"Ți-ai saturat dublul cu o conștiință necunoscută, incontrollabilă. "

"Indiferent de ce spui. Emilito. Îmi este imposibil să cred toate astea. " am zis. "de fapt. Este de-a dreptul de neconceput. "

"Evident că este de neconceput. " admise ei. "Dar dacă tu cauți ceva imaginabil, atunci n-are sens să stai aici. Agățându-te de îndoielile tale și urlând la mine Ceva imaginabil pentru tine este să stai goală pușcă și cu picioarele în sus. "

Îmi aruncă un zâmbet lasciv, care îmi dădu fiori. Înainte însă să mă pot apăra, își schimbă expresia într-una extrem de serioasă.

"Să tragi ușor și armonios dublul afară și să-i transferi conștiința vieții de zi cu zi. Este un lucru fără egal. " zise el ușor "Să faci asta este ceva de neconceput. "

"Iar acum, hai să facem ceva absolut imaginabil Hai să mergem să luăm micul dejun. "

Cea de-a treia mea noapte petrecută în adăpostul din copac, s-a derulat asemeni unei nopți în natură. M-am strecurat, pur și simplu. În sacul de dormit și am dormit buștean până în zori, Până și să mă las în jos din copac mi-a fost mai ușor. Începusem să mă pricep să mânuiesc corzile și scripetele fără să-mi obosesc spatele și umerii.

"Aceasta este ultima zi a fazei de tranziție. " mă anunță Emilito.

Odată ce am sfârșit micul dejun. "Ai multe de făcut, dar tu ești foarte. Sânguincioasă, așa că nu îți va fi prea greu."

"Ce înțelegi prin fază de tranziție?"

"Este cea de-a șasea ta zi de tranziție, din momentul în care ai vorbit pentru ultima dată cu Clara, până acum. Nu uita. ai petrecut șase nopți în copac, din care trei ai fost inconștientă, iar celelalte trei, conștientă. Vrăjitorii numără întotdeauna evenimentele în grupuri de câte trei. "

"Trebuie, de asemenea, să fac toate lucrurile în seturi de câte trei?" am întrebat.

"Desigur. Ești moștenitoarea Nelidei. Nu-i așa? Tu reprezinți continuarea liniei sale." zise el. Zâmbind șiret, după care continuă, "dar de aici înainte va trebui să faci ceea ce fac eu. Ține minte, oricât va dura. Eu voi fi ghidul tău."

Ascultându-l pe Emilito spunând acestea, mă făcu să înghit cu noduri. Nu-mi plăcea deloc să-l aud punându-mă alături de el, pe când ori de câte ori Nelida mă compara cu ea în afirmațiile sale. Simțeam o tresărire de mândrie.

Observându-mi disconfortul, Emilito m-a asigurat că forțe pe care nu le puteam controla, ne plasaseră împreună pentru a împlini o anumită sarcină. de aceea, trebuia să ne conformăm regulii, deoarece așa se făceau lucrurile în tradiția vrăjitorilor.

"Clara ți-a pregătit corpul fizic, învățându-te să recapitulezi și să-ți deschizi porțile cu pasele magice, " explică el. "Sarcina mea constă în a te ajuta să-ți solidifici dublul și să-l înveți după aceea stalkingul. "

Îmi dădu toate asigurările că nimeni altcineva nu mă putea învăța stalkingul cu dublul.

"îmi poți explica ce înseamnă asta?" am întrebat.

"Bineînțeles că pot. Nu ar fi însă înțelept să discutăm despre acest concept, deoarece stalking înseamnă a acționa și nu a vorbi despre acțiune. În plus, tu știi deja ce înseamnă, din moment ce l-ai practicat."

"Unde și când?"

"în prima noapte când ai dormit în casa din copac, când era cât pe ce să mori de frică, " zise Emilito. "Cu acea ocazie, rațiunea ta se afla în incapacitatea de a controla situația, astfel încât împrejurările te-au forțat să te bazezi pe dublul tău. El este cel care te-a salvat. A alunecat afară prin porțile larg deschise de frica ta. Asta este ceea ce eu numesc stalking cu dublul.

"Nagualul și Nelida sunt maeștri ai dublului și ei îți vor da ultimele detalii. " continuă el. "cu condiția ca eu să fac partea dură a muncii. În consecință, depinde de mine să te pregătesc pentru ei. Tot așa cum a depins de Clara să te pregătească pentru mine. Iar dacă voi da greș, ei nu vor putea face absolut nimic pentru tine, "

"de ce nu a putut rămâne Clara învățătoarea mea? " am întrebat, luând o înghițitură de apă.

El mă străpunsese cu privirea, apoi clipi asemeni unei pasări.

"Regula impune să ai doi îndrumători, " zise Emilto. "Fiecare dintre noi a avut doi învățători, inclusiv eu. Iar ultimul meu învățător a fost un nagual - asta este, de asemenea, o regulă. "

Emilto mi-a explicat că nagualul Julian Grau nu fusese numai învățătorul său, dar și al tuturor celor șaisprezece membri ai acelei case. Nagualul Julian, împreună cu învățătorul său. Un alt nagual pe nume Elias Abelar, i-a găsit, unul câte unul. și i-a ajutat pe drumul lor spre libertate.

"De ce numele de Grau și Abelar se tot repetă? "

"Pentru că sunt nume de putere. " explică el. "Fiecare generație de vrăjitori le folosește și fiecare nume al nagualului urmează o regulă alternă a generației. Asta înseamnă că John Michael Abelar a moștenit numele de la Elias Abelar. Însă noul nagual. Cei care va veni după John Michael Abelar, va moșteni numele de Grau. de la Julian Grau. Asta este regula pentru naguali. "

"Atunci de ce Nelida mi-a spus că eu sunt o Abelar?"

"Pentru că ești întocmai ca ea. Iar regula spune că tu vei moșteni fie ultimul, fie primul său nume sau. Dacă dorești, chiar pe amândouă. - Ea însăși a moștenit ambele nume de la predecesoarea ei. "

"Cine a decis asupra acestei reguli și de ce trebuie respectată? " am întrebat.

"Regula este un cod de viață pentru vrăjitori, cod care îi împiedică să devină arbitrari sau capricioși. Aceștia trebuie să adere la preceptele stabilite pentru ei deoarece au fost făcute de însuși spiritul. Așa mi s-a spus și nu am niciun motiv să mă îndoiesc de asta."

Adăuga după aceea că celălalt profesor al său a fost o femeie, pe nume Talia. Mi-a descris-o ca fiind femeia cea mai deosebită care poate fi închipuită pe acest pământ.

"Cred că Nelida este cea mai minunată ființă. " am izbucnit eu. Dar m-am abținut să spun mai multe. Altfel aș fi arătat exact ca

Emilito. Copleșită de o devoțiune absolută.

Emilito se aplecă peste masa de bucătărie, și. Luându-și aerul unui conspirator pe cale să-mi dezvăluie un secret. Îmi spuse:

"Sunt de acord cu tine. Așteaptă însă până când Nelida va pune stăpânire pe tine: atunci o vei iubi cu disperare, "

Cuvintele sale nu m-au surprins pentru că exprimaseră exact ceea ce simțeam deja: o iubeam pe Nelida de parcă o cunoscusem dintotdeauna. de parcă era mama pe care nu am avut-o niciodată cu adevărat. I-am mărturisit că. Pentru mine, ea era o ființă impecabilă, cea mai bună și cea mai frumoasă pe care o întâlnisem vreodată. În ciuda faptului că. Până în urmă cu câteva zile, nici nu știam că există.

"Dar bineînțeles că o cunoșteai. " protestă Emilito. "Fiecare dintre noi am venit să te vedem. Însă Nelida te-a vizitat cel mai des dintre noi toți. Când ai apărut cu Clara, Nelida te învățase nenumărate lucruri deja. "

"Ce anume crezi că m-a învățat? " am întrebat neliniștită.

Se scărpină o clipă în vârful capului.

"Te-a învățat, de exemplu, să apelezi la sfatul dublului. "

Zise el.

"Spui că am făcut asta în prima noapte petrecută în casa din copac. Dar eu nu știu ce am făcut, "

"Bineînțeles că știi. ai făcut-o întotdeauna. Ce spui despre tehnica ta de relaxare sau despre faptul că privești spre sud. Pentru a cere sfaturi în anumite privințe? "

În momentul în care a menționat acest lucru, ceața se risipi din mintea mea. Uitasem complet despre niște vise avute de-a lungul anilor. În care o femeie frumoasă și misterioasă obișnuia să-mi vorbească și să-mi lase daruri pe masa de la căpătâiul patului. Odată, am visat că mi-a lăsat un inel de opal. Iar altădată, o brățară de aur cu un pandantiv în formă de inimioară. Uneori, se așeza pe marginea patului și îmi spunea anumite lucruri pe care. După ce mă trezeam. Începeam să le pun în practică, cum ar fi să-mi întorc privirile spre sud sau să port anumite culori, să-mi aranjez părul într-un fel care mi se potrivea mai bine.

Când eram tristă sau mă simțeam singură, ea mă consola și mă alina, șoptindu-mi nimicuri la ureche. Lucrul pe care mi-l amintesc cel mai intens este că mi-a spus că mă iubește pentru ceea ce sunt. A folosit exact aceste cuvinte: "Te iubesc pentru ceea ce ești". Apoi, îmi masa spatele în locul unde eram încordată, mă lovea peste cap

sau îmi ciufulea părul. Am realizat că din cauza ei nu voiam ca mama să mă atingă. de fapt. Nu voiam ca nimeni să mă atingă, cu excepția acelei doamne. Când mă trezeam după asemenea vise, aveam sentimentul că nimic nu conta pe lume. Atâta vreme cât această femeie mă păstra în inima ei.

Am avut întotdeauna impresia că erau doar fanteziile mele. Urmând școli catolice, am crezut chiar că era posibil să fie Fecioara Maria sau vreuna dintre sfintele care îmi tot apăreau în somn. Fusesem învățată că toate lucrurile bune veneau de la ele.

La un moment dat. am crezut că era zâna mea cea bună; dar nici în închipuirile mele cele mai fanteziste, nu credeam că o asemenea ființă exista în realitate.

"Nu era Fecioara Maria sau vreo sfântă, proasto, " zise Emilito râzând. "Era Nelida noastră. Și ți-a oferit într-adevăr acele bijuterii. Le găsești într-o cutie sub platforma casei din copac. I-au fost date de către predecesoarea ei; acum ea ți le dă. Mai departe, ție. "

"Vrei să spui că inelul de opal există cu adevărat?" am întrebat, cu sufletul la gură.

Emilito aprobă din cap.

"Convinge-te singură. Nelida mi-a zis să-ți spun..."

Dar. Înainte să-și poată sfârși cuvintele, am dat buzna afară din bucătărie, spre intrarea casei. Cu o viteză nemaipomenită. M-am ridicat până în adăpost. Acolo. Într-o cutie îmbrăcată în mătase, ascunsă sub platformă, se aflau extraordinarele bijuterii. Am recunoscut inelul de opal cu focul său roșu în interior și brățara cu pandantiv. De asemenea, mai erau alte inele, un ceas de aur și un colier cu diamante. Am luat brățara de aur și mi-am pus-o la mână și. Pentru prima oară de când Clara plecase, ochii mi s-au umplut de lacrimi. Dar acestea nu erau lacrimi de milă sau de tristețe, ci lacrimi de bucurie pură și încântare. De acum știam, fără urmă de dubiu, că frumoasa doamnă nu fusese doar vis.

Am strigat numele Nelidei cu toată puterea și i-am mulțumit pentru toate favorurile sale. I-am promis că mă voi schimba, că voi fi altfel și că voi face orice îmi va cere Emilito, orice, atâta vreme cât, astfel, o voi putea revedea și îi voi putea vorbi din nou.

Când m-am dat jos din copac l-am găsit pe Emilito stând în ușa de la bucătărie. I-am arătat brățara și inelele și I-am întrebat cum de-a. Fost posibil să văd aceleași bijuterii, în vis, cu ani în urmă.

"Vrăjitorii sunt ființe misterioase, " zise Emilito, "pentru că cea mai mare parte a timpului folosesc energia dublului. Nelida este un

bun stalker și acționează în vis. Puterea ei e unică și îi permite nu numai să se transporte pe ea însăși în vis, dar să și aducă anumite lucruri cu ea. În felul acesta te-a vizitat și pe tine și de aceea poartă numele de Abelar. Pentru noi, Abelar înseamnă stalker, iar Grau înseamnă visător. Toți vrăjitorii din această casă sunt fie stalkeri. Fie visători"

"Care este diferența. Emilito?"

"Stalkerii elaborează un plan și acționează în conformitate cu el. Ei urzesc, inventează și schimbă lucrurile, indiferent dacă sunt treji sau visează. Visătorii progresează fără vreun plan sau gând prestabilit. Aceștia se aruncă, pur și simplu. În realitatea lumii sau în cea de vis."

"Toate astea sunt de neînțeles pentru mine. Emilito. " am spus, admirând inelul de opal în lumină.

"Te voi ghida în așa fel încât să-ți devină deslușite, " replică Emilito. Și ca să mă ajuți să te ghidez, trebuie să faci ce-ți spun. Tot ce-ți voi sugera, recomanda sau cere să faci este. Fie replica exactă a celor spuse de cei doi învățători ai mei. Fie ceva modelat după spusele lor. "

Se dădu mai aproape de mine și-mi șopti:

"Poți să crezi sau nu. Dar. În esență, noi doi ne asemănăm foarte mult. "

"În ce fel. Emilito? "

"Amândoi suntem puțin nebuni. " zise el cu figura cea mai serioasă. "Ascultă ce-ți spun și nu uita acest lucru. Pentru ca tu și eu să devenim întregi la minte, trebuie să muncim pe rupe ca să ne echilibrăm, nu corpul sau mintea, ci dublul

Nu vedeam niciun sens în a-l contrazice sau a-l aproba, dar. Așezându-mă din nou la masa din bucătărie, l-am întrebat totuși:

"Cum putem fi siguri că ne echilibrăm dublul?"

"Deschizându-ne porțile. " răspunse el "Prima poartă se găsește în talpa piciorului, la baza degetului mare.

Pe sub masă. Îmi apucă piciorul stâng și. Dintr-o mișcare iute, mă descălță de pantof și de șosetă. Apoi. Folosindu-și degetul mare și indexul ca o menghină. Îmi strânse între ele protuberanța rotundă de sub degetul mare. Situată între rădăcina degetului și scobitura piciorului. Efectul surpriză și durerea ascuțită mă făcură să țip. Mi-am smucit piciorul atât de tare. Încât m-am lovit cu genunchiul sub tăblia mesei. M-am ridicat și am urlat la el:

"Ce dracu faci?"

⁴Îți punctez porțile, conform regulii, așa că fii foarte atentă, zise el. Ignorându-mi accesul de furie.

Se ridică și trecu pe aceeași parte a mesei cu mine.

"Cea de-a doua poartă este zona care include gambele și partea interioară a genunchiului, " zise el. Aplecându-se și lovindu-mă peste picioare. "Cea de-a treia este reprezentată de zona organelor sexuale și a coccisului. "

Înainte să apuc să fac vreo mișcare. Își strecură mâinile calde între picioarele mele și mă ridică un pic. Strângându-mă ferm de zona genitală.

L-am împins. Însă el mă apucă de șolduri.

"Cea de-a patra și cea mai importantă poartă se află în regiunea rinichilor." zise el.

Nepăsător față de supărarea mea. mă trânti la loc pe bancă. Își deplasă mâinile în sus. De-a lungul coloanei. M-am ferit, dar de dragul Nelidei, l-am lăsat.

"Cel de-al cincilea punct se găsește între omoplați. " zise el. "Al șaselea, la baza craniului, iar cel de-al șaptelea. În creștetul capului. "

Pentru a izola acest ultim punct, articulațiile degetelor sale apăsau puternic exact în vârful capului meu.

Se duse la locul său și se așeză. "Dacă primul și al doilea centru sunt deschiși, noi transmitem un anumit tip de energie care poate fi insuportabilă pentru anumiți oameni." continuă el. "Pe de altă parte, dacă ce-a de-a treia și a patra poartă nu sunt închise, așa cum ar trebui să fie. Transmitem o forță pe care oamenii o vor găsi foarte atrăgătoare. "

Știam cu siguranță că centrul inferior al îngrijitorului erau larg deschiși, deoarece îl găseam mai antipatic și mai insuportabil decât pe oricine. Pe jumătate în glumă, pe jumătate din vinovăție pentru sentimentele pe care le împărtășeam pentru el. Am recunoscut că oamenii mă plăceau cu greu. Crezusem întotdeauna că se datora unui gen de lipsă de eleganță în relațiile cu oamenii, din cauza căreia aveam senzația că trebuie să compensez. Încercând să le fac. pe cât posibil, pe plac.

"Este absolut normal. " zise el. Aprobator. "Ai avut aproape toată viața porțile din picioare și gambe parțial deschise.

O altă consecință a faptului că acești centri inferiori sunt deschiși este aceea că ai probleme la mers."

"Stai puțin." am zis. "totul este în regulă cu felul în care merg.

Nu uita că practic artele marțiale. Clara mi-a spus că mă mișc cu ușurință și gratie. "

La asta el a izbucnit în râs.

"Poți să practici orice dorești. " mi-o întoarse el. "dar să știi că tot îți tragi picioarele după tine când mergi. Ți le târșești ca un bătrân. "

Emilito era mai neîndurător decât Clara. Ea cel puțin avea bunul simț să râdă cu mine. Nu de mine. Ei. În schimb, nu

Avea pic de milă pentru sentimentele mele. Mă încolțea exact în același fel în care copiii mai mari își bat joc de cei mai mici și mai slabi, lipsiți de apărare.

"Nu te-ai supărat nu-i așa? " mă iscodi el.

"Eu. Supărată? Bineînțeles că nu." am răspuns eu. Clocotind de furie.

"Foarte bine. Clara m-a asigurat că recapitularea te-a scăpat de cea mai mare parte a importanței și milei de sine. Recapitularea vieții. În special a celei sexuale, ți-a deschis unele dintre porți și mai mult încă. Trosnitura pe care o auzi în ceafa reprezintă momentul în care partea dreaptă a corpului s-a separat de cea stângă. Această separare lasă o breșă exact în mijlocul corpului, unde energia se ridică spre gât. Locul în care se aude trosnitura. Când auzi acea pocnitură. Înseamnă că dublul este pe cale să devină conștient.

"Ce trebuie să fac când o aud?"

"A ști ce trebuie făcut nu este așa de important, pentru că putem face prea puține, " zise el. "Putem rămâne așezați cu ochii închiși sau să ne ridicăm și să ne mișcăm, important este să știm că suntem limitați, deoarece corpul fizic ne controlează conștiința. În schimb, dacă putem schimba asta. Astfel încât dublul nostru să preia controlul conștiinței, atunci suntem liberi să facem tot ce ne putem imagina, "Se ridică și veni spre mine.

"N-ai să mă păcălești, făcându-mă să vorbesc așa cum făceai cu Clara și Nelida. " zise el. "Singurul mod de a învăța despre dublu este acționând. Îți mai vorbesc deocamdată despre toate acestea, deoarece faza ta de tranziție nu a luat sfârșit. "

Mă apucă de mână și. Fără o vorbă, mă târî practic până în spatele casei. Acolo, m-a pus sub un copac, cu capul la câțiva centimetri sub o ramură groasă și joasă a acestuia. Mi-a spus că voia să vadă dacă mai puteam să-mi proiectez dublul în afară, pe deplin conștientă de data aceasta și cu ajutorul copacului.

Aveam serioase îndoieli că eram capabilă să proiectez ceva și i-am spus-o. Însă el a insistat că dacă aș intenționa-o, dublul s-ar

împinge afară și s-ar dilata, depășind granițele corpului meu fizic.

"Ce trebuie să fac, mai exact?" am întrebat, sperând că îmi va arăta vreo procedură integrantă regulii vrăjitorilor.

Mi-a. Cerut să închid ochii și să mă concentrez pe respirație. În timp ce mă relaxam, trebuia să intenționez că o forță curgea în sus, până când atingeam ramurile din vârful copacului cu un sentiment care ieșea prin poarta din creștetul capului. Mi-a spus că îmi va fi extrem de simplu, pentru că aveam să-l folosesc drept ajutor pe prietenul meu, copacul. Energia lui, explică el mai departe, va forma o matrice în cadrul căreia să mi se dezvolte conștiința.

După ce m-am concentrat o vreme pe respirație, am simțit o energie vibratorie ridicându-mi-se de-a lungul coloanei și încercând să iasă prin vârful capului. Atunci, ceva s-a deschis în mine. Ori de câte ori inspiram, un fir se alungea până spre vârful copacului. Când expiram, firul era tras înapoi în corpul meu. Sentimentul că atingeam vârful copacului devenea cu fiecare respirație mai puternic, până când am căpătat senzația profundă că într-adevăr corpul mi se mărise, devenind, asemeni copacului, înalt și voluminos.

La un moment dat, m-a învăluit o afecțiune și o empatie profundă pentru acel copac. Aceasta s-a petrecut exact în același moment în care ceva mi-a țâșnit în lungul spatelui, ieșindu-mi prin cap, și m-am trezit vizualizând lumea de pe ramurile din vârf. Senzația nu dură decât preț de-o clipă, fiind întreruptă de vocea îngrijitorului care îmi ordona să cobor și să mă retrag înapoi în corp. Am simțit ceva asemănător unei cascade, o curgere efervescentă spre înăuntru, intrând prin creștetul capului și umplându-mi corpul cu o căldură plăcută. "Nu trebuie să te identifice prea mult timp cu acel copac." mi-a spus el, când am deschis ochii.

Simțeam o dorință arzătoare de-a îmbrățișa copacul, însă îngrijitorul mă îndepărtă de el, trăgându-mă de braț spre o stâncă mare. Unde ne-am așezat. El scoase în evidență faptul că ajutați de o forță exterioară - unirea conștiinței cu acel copac, în cazul meu - ne putem determina cu ușurință dublul să se extindă. Totuși, tocmai pentru că este ușor. Riscăm să rămânem prea mult timp contopiți cu el caz în care îl putem seca de energia vitală de care are nevoie pentru a se menține puternic și sănătos. Sau. Am putea să lăsăm în urmă o parte din energia noastră, atașându-ne emoțional de acel copac.

"Ne putem contopi cu orice. " explică el. "Dacă acel ceva sau

cineva este puternic, atunci energia la se va dezvolta, așa cum s-a întâmplat ori de câte ori ți-ai contopit energia cu cea a magicianului Manfred. Dacă este însă bolnav și slab, ține-le departe. În orice caz, acest exercițiu trebuie practicat cu moderație deoarece, ca orice altceva, este un cuțit cu două tăișuri. Energia exterioară este întotdeauna diferită de a noastră, adesea antagonică, "

L-am ascultat cu atenție. Din tot ce spunea, se evidenția un lucru.

"Spune-mi, Emilito, de ce îl consideri pe Manfred un magician?"

Este felul nostru de a-i recunoaște unicitatea. Manfred nu poate fi altceva pentru noi decât un magician. Este mai mult decât un vrăjitor. Ar fi vrăjitor dacă ar trăi printre ai săi. Însă el trăiește printre ființe umane care sunt și vrăjitori pe deasupra și este egalul lor. Numai un magician desăvârșit putea realiza o asemenea faptă.

L-am întrebat dacă îl voi mai vedea vreodată pe Manfred. Îngrijitorul își duse degetul arătător la, gură într-un mod atât de exagerat. Încât am tăcut și nu l-am mai presat să-mi răspundă.

Apucă o nuiă și desenă o formă ovală pe pământul moale. Apoi. Adăugă o linie orizontală care o secționa în zona mediană. Arătând spre cele două segmente, el spuse că dublul este divizat într-o secțiune superioară și una inferioară, care în corpul fizic corespund cu aproximație abdomenului și cavității toracice. În aceste două secțiuni, circulă două curenți diferite de energie. În cea inferioară, circulă energia originală, căpătată pe când ne aflăm în pântecul mamei. În cea superioară/circulă energia gândului. Aceasta energie intră în noi la naștere, odată cu prima respirație. El spunea că energia gândului este dezvoltată prin experiență și se ridică în cap. Energia originală se lasă în zona organelor genitale. de obicei, în timpul vieții, aceste două energii se separă în dublul nostru, cauzând slăbiciunea și dezechilibrul corpului fizic.

Mai trasă o linie, de data aceasta verticală, ce trecea exact prin centrul formei eliptice, divizând-o în două părți care, declară el. Corespundeau părții drepte și stângi a corpului. Aici energia circula, de asemenea, după șabloane specifice. În partea dreaptă, circula în sus. pe partea frontală a dublului și în jos. pe spatele acestuia. În partea stângă, energia curge pe partea frontală a dublului și se ridică pe spate.

Mi-a explicat că greșeala făcută de mulți oameni în încercarea lor de a trezi dublul este aceea de a-i aplica regulile corpului fizic. Antrenându-l, de exemplu, ca și cum ar fi făcut din oase și mușchi.

El m-a asigurat că nu există nicio cale să antrenezi dublul prin exerciții fizice.

Cea mai simplă cale de a rezolva această problemă este separându-le. " explică îngrijitorul. "Numai când dublul va fi complet separat de corpul fizic, conștiința va putea să curgă nestingherită dinspre unul spre celălalt. Asta fac vrăjitorii. Astfel se puteau dispensa de nonsensul ritualurilor, al incantațiilor și al tehnicilor de respirație care erau menite să le unifice, "

"Dar respirațiile și pasele magice pe care m-a învățat Clara? Sunt și acestea fără rost? "

"Nu. Ea te-a învățat numai acele lucruri care te vor ajuta să-ți separi corpul de dublu. Din acest motiv, acestea servesc scopului nostru. "

Mai adăugă că cea mai mare eroare a oamenilor este probabil aceea de a considera că sănătatea și bunăstarea lor se aflau în domeniul corpului când, în esență, viața lor este controlată de domeniul dublului. Această eroare izvorăște din faptul că ceea ce ne controlează conștiința este corpul nostru. A mai spus că, în mod obișnuit, conștiința ne este focalizată pe energia care circulă în partea dreaptă a dublului și care se transpune în abilitatea noastră de a gândi și de a fi eficace în lucrul cu oamenii și ideile. Câteodată accidental, dar cel mai adesea prin antrenament. Conștiința se poate transfera pe energia care circulă în partea stângă a dublului, conferindu-ne un comportament care nu favorizează atât de mult îndeletnicirile intelectuale sau contactul cu oamenii.

"Când conștiința este plasată în mod permanent pe partea stângă a dublului, aceasta prinde contur și iese la iveală, dându-ne posibilitatea să îndeplinim acțiuni de neînchipuit. Asta nu ar trebui să ne surprindă, deoarece dublul este sursa noastră de energie, pe când corpul fizic este numai recipientul în care această energie se păstrează."

L-am întrebat dacă există oameni care își pot focaliza conștiința pe oricare din cele două părți ale dublului, la dorință.

El dădu afirmativ din cap.

"Vrăjitorii pot." răspunse el. "în ziua în care o vei putea face. Vei fi și tu vrăjitoare "

Mi-a spus că unii oameni își pot fixa conștiința pe partea dreaptă sau cea stângă a dublului după ce au realizat cu succes zborul abstract, prin simpla manipulare a fluxului respirației. Asemenea oameni pot practica vrăjitoria sau artele marțiale la fel

de bine cum pot manipula construcții academice complicate. El sublinie faptul că graba de a deplasa conștiința spre stânga este o capcană înfinit mai periculoasă decât atracția lumii de zi cu zi. Din cauza misterului și puterii ce rezidă aici,

“Adevărata noastră șansă stă în centru.” zise el, atingându-mi fruntea și centrul pieptului, “căci în peretele care divide dublul în două părți se află o ușă secretă care se deschide într-un al treilea compartiment, subțire și secret. Numai când această ușă se deschide putem experimenta adevărata libertate.”

Mă apucă de braț și mă trase de pe stâncă.

“Perioada ta de tranziție e pe sfârșite.” zise el. Împingându-mă de la spate ca să intru în casă, “Nu mai avem vreme de explicații. Vom lăsa în urmă faza de tranziție, cu surie și trâmbițe. Hai să mergem în camera mea.”

M-am oprit împietrită. Nu eram numai neliniștită, mă simțeam de-a dreptul amenințată. Oricât de excentric putea fi Emilito și oricât de mult mi-a vorbit despre dublul eteric, era la urma urmelor, bărbat, iar amintirea mâinii sale apucându-mă de părțile intime, pe când eram în bucătărie, era mult prea vie în mintea mea. Știam că nu fusese o atingere impersonală și nici una făcută doar cu scopul unei demonstrații. Îi sesizasem prea bine poftetele când pusese mâna pe mine. Îngrijitorul mă fixă cu ochi reci. “Ce dracu vrei să spui cu faptul că mi-ai simțit poftetele când te-am atins?”

Nu am putut decât să mă zgâiesc la el, cu gura căscată. Dăduse glas gândului meu. Cuvânt cu cuvânt Un cumplit acces de rușine mă străbătu. Însoțit de un fior rece. Care mi se răspândi în tot corpul. Am izbucni într-un șir de scuze lamentabile. I-am spus că aveam obiceiul să-mi închipui că eram într-atât de frumoasă. Încât toți bărbații mă găseau irezistibilă.

“A recapitula înseamnă să arzi toate astea,” zise el. Nu ți-ai făcut treaba cum trebuie. Acesta este. Fără îndoială, motivul pentru care te-ai prăbușit încercând trecerea vrăjitorilor.”

Se întoarse și se îndepărtă de casă.

“N-a venit încă vremea să-ți arăt ce aveam de gând.” zise el. “Nu. Trebuie să lucrezi mult mai mult pentru a-ți purifica acțiunile. Mult mai mult. Iar de-acum înainte, va trebui să fii, de asemenea, de două ori mai atentă. Va trebui să te străduiești de două ori mai mult, pentru că nu îți mai poți permite un alt eșec.”

Odată cu atacul lui Emilito asupra faptului de a-i fi interpretat greșit gândurile, a luat sfârșit și perioada mea de tranziție. Din acel

moment și-a abandonat aerul capricios de farsor și a devenii un supraveghetor deosebit de exigent. Nu mai erau explicații prelungite despre dublu sau despre alte aspecte ale vrăjitoriei și. ca atare, eram lipsita și de alinarea pe care mi-o oferea înțelegerea intelectuală. Nu era decât muncă, pragmatică și istovitoare. În fiecare zi, de dimineață până seara, timp de luni de zile, mă cufundam în activitate până când, epuizată, mergeam să mă odihnesc în casa din copac.

Continuam să practic kung-fu și să lucrez în grădină și, în plus. Fusesem însărcinată cu pregătirea prânzului și a cinei, îngrijitorul mi-a arătat cum se aprinde soba și m-a învățat să pregătesc câteva feluri de mâncare simple, lucru pe care mama încercase să-l facă. Dar nu reușise nicidecum. Deoarece aveam alte îndatoriri, de obicei puneam toate ingredientele la fiert într-un vas pe sobă și mă întorceam mai târziu, când se făcea ora mesei. După săptămâni întregi de gătit același fel de mâncare, am ajuns să combin perfect aromele. Emilito spunea că m-am dovedit a fi dacă nu o bucătăreasă aproape bună. Cel puțin una a cărei mâncare era comestibilă. Am luat-o drept un compliment, căci nimic din ce făcusem în viața mea, de la tort la ruladă cu carne. Nu fusese vreodată comestibil.

Ne luam masa în tăcere absolută, o tăcere pe care el o rupea numai dacă dorea să-mi spună ceva anume. Dacă însă eu voiam să conversez, se bătea pe stomac pentru a-mi reaminti de digestia lui delicată.

Cea mai mare parte a timpului era dedicată, totuși, recapitulării. Îngrijitorul îmi dăduse instrucțiuni să revăd toate evenimentele și oamenii deja trecuți în revistă, numai că, de data aceasta aveam să o fac în casa din copac. Ridicându-mă zilnic în copac m-a ajutat să scap de vechea mea frică de înălțimi. Savuram faptul de a fi afară. În special după-amiaza târziu - momentul ales de mine pentru această sarcină deosebită. Sub conducerea Clarei recapitulasem în peșteră, iar aceasta dăduse recapitulării mele un caracter greoi, pământesc, sumbru și adesea terifiant. Recapitularea făcută în copac, sub îndrumarea lui Emilito, era dominată de o dispoziție nouă: era ușoară, aeriană transparentă. Îmi aminteam lucrurile cu o claritate fără precedent. Grație energiei adunate sau a faptului că eram suspendată. Mi-am putut aminti infinit mai multe detalii. Totul era mai însuflețit, mai pronunțat și mai puțin încărcat de autocompasiunea, ursuzenia, frica sau regretele care îmi

caracterizaseră recapitularea anterioară.

Clara îmi ceruse să scriu pe pământ numele fiecărei persoane pe care o întâlnisem în viață, apoi să îi șterg cu mâna, după ce respirasem toate amintirile asociate cu persoana respectivă. Pe de altă parte. Emilito m-a pus să le scriu numele pe frunze uscate și să le dau foc când am sfârșit de respirat tot ceea ce îmi amintisem despre acei oameni, îmi dăduse un obiect special pentru incinerarea frunzelor, un cub de metal cu latura de vreo treizeci de centimetri, ale cărei suprafețe erau perforate cu grijă, cu găuri mici. Rotunde. Jumătatea unei laturi era prevăzută cu o bucată de sticlă, ca o fereastră. În centrul părții interioare a capacului se găsea un ac ascuțit. Partea cu fereastra avea o pârghie care aluneca înăuntru și în afară, de care se prindea un băț de chibrit - ce se aprindea frecându-l de o suprafață aspră din interior, după ce capacul era lăsat.

"Ca să eviți să produci o flacără puternică, trebuie să înfigi frunza uscată în ac. Astfel încât atunci când închizi capacul aceasta să fie suspendată în mijlocul cutiei. După aceea, uită-te înăuntru prin fereastră și, folosindu-te de mâner, aprinde chibritul și plasează-l sub frunză, privind-o până când devine cenușă."

În timp ce priveam la flăcările ce mistuiau fiecă frunză, trebuia să inspir prin ochi energia focului, fiind întotdeauna atentă să nu inhalez fumul. Mi-a dat instrucțiuni să plasez cenușa frunzelor într-o urnă metalică, iar bețele folosite într-o pungă de hârtie. Fiecare dintre bețele de chibrit întruchipa persoana al cărei nume fusese scris pe frunza uscată și redusă la cenușă grație aceluși chibrit. Când urna era plină, trebuia să o golesc din vârful capacului, lăsând vântul să o răspândească în toate direcțiile. Am fost învățată să dau drumul cu o sfoară separată grămezii de bețe de chibrit, într-o pungă de hârtie, iar Emilito. Apucând punga cu un clește, o așeza într-un coș special pe care îl utiliza întotdeauna în acest scop. El avea grijă să nu atingă bețele sau punga. Eu îmi închipuiam că le ardea undeva pe dealuri sau poate că le azvârlea în râu. Să lase apa să le descompună. Îndepărtarea bețelor de chibrit, mă asigurase el. Era actul final în cadrul procesului de rupere a legăturilor cu lumea.

După aproximativ trei luni de recapitulat în timpul după-amiezilor. Emilito mi-a schimbat brusc programul de lucru.

"M-am săturat să mănânc tocana ta plicticoasă." zise el într-o dimineață, în timp ce se pregătea să-mi trimită de mâncare în

copac.

Am fost nespus de încântată, nu numai pentru că în felul acesta puteam avea mai mult timp liber pe care să-l petrec în casa din copac, dar pentru că mă delectam să mănânc mâncare pregătită de altcineva, de prima dată când am gustat mâncarea gătită de el. Am fost absolut convinsă că nu Clara era aceea care pregătise mâncarea pe care mi-o servise de atâtea ori. Adevăratul bucătar fusese întotdeauna Emilito. El înfăptuia lucrurile cu o însuflețire aparte, care făcea ca orice gătea să fie un deliciu.

În fiecare dimineață, în jurul orei șapte. Emilito mă aștepta lângă trunchiul copacului, gata să-mi expedieze mâncarea, pe care o pusese într-un coș. După ce luam micul dejun, mă întorceam de obicei la recapitularea mea, care, odată ce fusese eliberată de posibilitatea de a descoperi lucruri neplăcute, era acum, mai mult ca niciodată, o aventură a cunoașterii și înțelegerii. Cu cât îmi inspiram mai mult din trecutul meu, cu atât mă simțeam mai ușoară și mai liberă.

Rupând vechile legături, trecutul, am început să formez altele noi. În această clipă, noile mele legături erau cu singura ființă care mă ghida. Emilito. Deși neînduplecat și determinat să se asigure că munceam din greu, era ușor ca un fulg. La început, am fost surprinsă să-i aud. pe el și pe Clara, afirmând că eram ca ei. Dar, la o examinare mai profundă, a trebuit să admit că eram masivă asemeni Clarei și la fel de capricioasă, dacă nu chiar nebună, ca Emilito.

Odată obișnuită cu ciudățenia sa. Nu am mai găsit nicio diferență între Emilito, Clara și nagual și chiar Manfred. Sentimentele mele pentru ci se suprapuneau, astfel încât am început să simt afecțiune pentru Emilito și. Foarte natural. Într-o bună zi m-am bucurat să-i pol spune Emilito, La prima noastră întâlnire îngrijitorul îmi spusese că se numea "Emilito" diminutivul spaniol pentru Emilio. Mi s-a părea ridicol să strig un om matur "micul Emilio, ", așa că am făcut-o fără tragere de inimă. Pe măsură ce-l cunoșteam mai bine însă. Am ajuns să-l pot striga oricum.

Ori de câte ori mă gândeam la ei patru, mi se amestecau cu toții în minte, dar niciodată cu Nelida. Ea era deosebită pentru mine. Am păstrat-o întotdeauna aparte și am situat-o deasupra tuturor, chiar dacă nu am întâlnit-o decât o singură dată în lumea reală. Am simțit că în ziua în care mi-am focalizat privirea pe ea, legătura care existase deja între noi a luat o formă definitivă.

Fugară a fost aceasta, fusese de ajuns ca să facă acea legătură veșnică și indestructibilă într-o zi. După ce ne-am luat prânzul împreună în bucătărie. Emilto mi-a întins un pachet. Lipindu-l de mine. Am știut că era de la Nelida. Am încercat să găsesc adresa expeditorului. Însă nu era nimic marcat. de pachet atârna un carton pe care era desenată o femeie ȕuguindu-ȕi buzele într-un sărut. Înăuntru, cu ortografia Nelidei. Erau scrise cuvintele: Săruta copacul. Am deschis pachetul și am găsit o pereche de botine înalte până la gleznă, dintr-o piele moale, care se încheiau în față și erau prevăzute cu crampoane de cauciuc aderent.

I-am arătat și lui Emilto. Nu-mi puteam imagina la ce serveau.

"Aceștia sunt pantofii tăi de cățărat, zise Emilto. Dând din cap în semn de recunoaștere. "Nelida știa că-ȕi plac copacii. În ciuda fricii tale de a cădea. Crampoanele sunt făcute din cauciuc. Pentru a proteja scoarȕa copacului, "

Sosirea pachetului părea să fie un semn pentru Emilto că trebuia să-mi dea instrucȕiuni detaliate despre cățăratul în copaci. Până acum folosisem numai hamurile pentru a mă ridica până la casa din copac. Câteodată mi se întâmpla să aȕipesc sau chiar să mă culc în hamuri ca și cum aș fi stat legată în hamac. de cățărat. Însă. Nu mă cățărasem niciodată în copac, cu excepȕia unei ocazii când mă agăȕasem de o cracă foarte joasă. În timp ce-mi propteam picioarele de o alta.

"Acum e vremea să aflăm din ce aluat eȕi făcută, " zise el pe un ton foarte serios. "Noua ta sarcină nu va fi dificilă. Însă. Dacă nu-i vei acorda atenȕie totală, se poate dovedi a-ȕi fi fatală. Este necesar să recurgi la întreaga la energie nou acumulată pentru a învăȕa ceea ce ȕi voi arăta. "

Mi-a cerut să-l aștept lângă pâlcul de arbori înalȕi din faȕa casei. Câteva momente mai târziu. Emilto veni să mă întâlnească acolo, cărând cu el o cutie lungă și plată. O deschise și scoase din ea mai multe centuri de siguranȕă și bucăȕi de coardă subȕire, de alpinism. Îmi legă o centură în jurul taliei și atașă de ea o altă chingă mai lungă, cu ajutorul unei carabinieri. Punându-ȕi o centură similară, mi-a arătat cum să mă caȕăr într-un copac. Înfășurând chinga mai lungă în jurul trunchiului și folosind-o ca suport pentru a mă deplasa în sus. De-a lungul lui. Se căȕăra cu mișcări iuȕi și precise; pentru a-ȕi asigura poziȕia, trecea corzile peste ramurile întâlните în drumul său. Rezultatul fu o plasă de frânghii care ȕi permiteau să se deplaseze în siguranȕă în jurul arborelui, dintr-o parte în cealaltă.

Coborî la fel de agil pe cât urcase.

"Asigură-te că toate corzile și nodurile sunt bine făcute. " zise el. "Nu-ți poți permite greșeli majore în această situație. Greșelile mici sunt corijabile. Cele mari sunt fatale.

"Dumnezeule, trebuie să fac ceea ce ai făcut tu adineauri? " am întrebat cu adevărat uimită.

Nu era numai faptul că mă mai temeam încă de înălțimi, dar, pur și simplu, simțeam că nu aveam răbdarea să leg toate nodurile și carabinierile la locul potrivit. Îmi luase ceva vreme doar ca să mă obișnuiesc să urc și să cobor cu hamurile.

Emilito aprobă din cap. râzând cu veselie.

"Aceasta este o adevărată provocare, " admise el. "Dar, odată ce i-ai prins firul sunt sigur că vei fi de acord că merită. Vei înțelege ce vreau să spun.

"Îmi întinse o bucată de coardă și îmi arată răbdător cum să leg și să dezleg noduri: cum să folosesc bucățile de furtun de cauciuc prin care treceam coarda de alpinism, pentru a nu vătăma scoarța copacului în momentul în care legam o frânghie peste o ramură, ca să așez o nouă linie de coardă; cum să-mi manevre picioarele ca să-mi mențin echilibrul și cum să evit cuiburile de păsări în timpul procesului de cățărare.

Următoarele trei luni am lucrai sub constanta sa supraveghere, limitându-mă la ramurile joase. Când am căpătat un control respectabil asupra echipamentului, suficiente bătăături în palme încât să nu mai fie necesar să port mănuși și suficientă dexteritate în echilibrul mișcărilor mele. Emilito mă lăsă să mă aventurez pe ramuri mai înalte. Am practicat meticulos și la acest nivel exact aceleași manevre, pe care le practicasem pe ramurile joase. Și într-o zi fără ca măcar să urmăresc acest lucru, am ajuns în vârful copacului. În acea zi. Emilito mi-a oferit ceea ce el numea, cel mai semnificativ dar al său pentru mine. Era vorba despre un set compus din trei salopete verzi de camuflaj și șepci asortate cu acestea, cumpărate cu siguranță dintr-un magazin al armatei, din Statele Unite.

Îmbrăcată în salopetă de camuflaj, am trăit în pâlcul de copaci înalți îngrămădiți în fața casei, Nu coboram decât ca să merg la baie și. Ocazional, să iau masa cu Emilito. Mă cățărăm în orice arbore doream, cu condiția să fie îndeajuns de înalt. Nu erau decât câțiva copaci în care refuzam să urc: pe cei care erau prea bătrâni și care ar fi considerat prezența mea ca pe o intruziune și pe cei

foarte tineri, care nu erau suficient de puternici ca să suporte corzile și mișcările mele.

Preferam arborii tineri, viguroși, pentru că mă făceau fericită și optimistă. Cu toate acestea, unii dintre cei bătrâni erau de asemenea atrăgători, căci mai aveau încă atâtea de spus. Dar singurul copac în care Emilito mi-a permis să dorm peste noapte a fost acela în care se afla casa. Deoarece era prevăzut cu paratrăsnet. Dormeam pe patul-platformă. Ori asigurată în hamurile de piele sau. Câteodată, pur și simplu, legată de vreo cracă, la alegerea mea.

Unele dintre crengile mele preferate erau cele groase și fără protuberante. Mă întindeam pe ele cu fața în jos. Odihnindu-mi capul pe o pernuță pe care o purtam lot timpul cu mine, îmbrățișam ramura cu mâinile și picioarele, menținându-mi un echilibru precar dar care. În același timp, îmi dădea o stare de fericire. Evident, m-am asigurat întotdeauna cu o coardă legată de mijloc și securizată de o ramură mai înaltă, pentru cazul în care îmi pierdeam echilibrul în timpul somnului.

Sentimentele ce le împărtășeam pentru copaci erau dincolo de cuvinte. Aveam senzația certă că le puteam absorbi stările de spirit, că eram capabilă să le cunosc vârsta, că am acces la cunoașterea lor și la ceea ce simțeau. Puteam comunica cu ei în mod direct prin intermediul unei senzații care ieșea din interiorul corpului meu. Adesea, comunicarea începea cu o revărsare de afecțiune pură, aproape la fel de intensă precum cea încercată pentru Manfred. O afecțiune care ieșea din mine întotdeauna pe neașteptate și nechemată: Apoi le puteam simți rădăcinile, coborându-se în pământ. Știam dacă aveau nevoie de apă și care dintre rădăcini se dirija spre sursa de apă subterană. Puteam spune ce însemna să trăiești căutând lumina, anticipând-o. Intenționând-o. Sau ce însemna să simți căldura, frigul sau să fi devastat de furtuni și trăsnete. Am învățat ce înseamnă să nu fi în stare să te miști vreodată din locul ce îți fusese destinat. Să nu ai grai, să simți prin scoarță, prin rădăcini și să induci lumina prin frunze. Știam, fără umbră de îndoială, că acei copaci simțeau durerea și, mai știam, de asemenea, că odată ce legătura era stabilită, ei se scurgeau în noi, plini de afecțiune.

Stând pe o ramură groasă cu spatele rezemat de trunchiul unui copac, recapitularea mea căpătă un caracter cu totul aparte. Îmi puteam aminti cele mai mici detalii ale experiențelor vieții mele.

Fără frica vreunei implicări emoționale mondene. Râdeam de mă durea burta de lucruri care, la un moment dat, mi se păruseră a fi adevărate traume pentru mine. Am descoperit că obsesiile mele nu mai erau capabile să evoce autocompătimire. Vedeam totul dintr-o perspectivă diferită acum, nu din aceea a persoanei civilizate care fusesem întotdeauna, ci din perspectiva omului abandonat și lipsii de griji, care trăia în copac, ce devenisem.

Într-o noapte, pe când mai mâneam încă dintr-o tocană de iepure pe care o făcusem. Emilito m-a surprins cu felul animat în care îmi vorbea. Mi-a cerut să mai rămân așezată după masă, deoarece avea ceva să-mi spună. Acest lucru era atât de neobișnuit. Încât am început să freamăt, anticipându-l. Singurele ființe cărora le vorbisem în ultimele luni erau copacii și păsările. M-am pregătit pentru ceva monumental, "Trăiești în copac de mai bine de șase luni de-acum. " începu el "Este timpul să aflăm ce ai făcut acolo. Hai să intrăm în casă. Am ceva să-ți arăt. "

"Ce vrei să-mi arăți? " am întrebat, aducându-mi aminte de vremea când voise să-mi arate ceva în camera sa. Însă eu refuzasem să-l urmez.

Numele de Emilito i se potrivea de minune. Devenise una dintre ființele cele mai dragi mie. Asemeni lui Manfred. Cea mai importantă intuiție avută pe când stăm cocoțată pe ramurile din vârful unui copac, a fost aceea că Emilito nu avea nimic omenesc în el. Nu puteam decât să speculez că fusese odată o ființă umană, dar că recapitularea ștersese tot acest aspect din el. Neomenescul dinlăuntrul lui era o barieră care împiedica pe oricine să străbată până la el pentru un schimb subiectiv. Nicio persoană obișnuită nu putea pătrunde în ceea ce gândea și simțea Emilito sau în ceea ce percepea. În schimb, dacă ei o dorea, putea străbate până la fiecare din noi, ca să ne împărtășească stările subiective. Neomenescul din el fusese lucrul pe care îl simțisem de când l-am întâlnit pentru prima dată în ușa bucătăriei. Acum puteam fi în largul meu în preajma lui și, cu toate că acea barieră ne mai separa încă, acum puteam contempla măreția împlinirilor lui.

L-am întrebat din nou pe Emilito ce voia să-mi arate, din moment ce nu-mi răspunsese încă.

"Ceea ce îți voi arăta este de cea mai mare importanță. " zise ei. "Dar depinde de tine cum o vei lua. Depinde de faptul dacă ai acumulat sau nu tăcerea și echilibrul copacilor."

A traversat în grabă curtea întunecată și a intrat în casă. L-am

urmat pe culoar, până la ușa camerei lui. Mă făcu de două ori mai nervoasă să-l văd oprindu-se în fața ei câteva momente bune și respirând adânc de parcă se pregătea pentru ce avea să urmeze.

Este în regulă, să intrăm, " zise el. Trăgându-mă ușor de mânecă. "Doar un sfat: nu-ți fixa privirea pe nimic din cameră. Uită-te la orice dorești, dar scanează ușor obiectele, aruncând doar priviri fugare.

A deschis ușa și am intrat în camera sa extravagantă. Trăind în copaci, uitasem cu totul sentimentele provocate de această cameră, când intrasem acolo pentru prima oară. În ziua în care Clara și Nelida plecaseră. Acum mă uluiau din nou toate acele obiecte bizare adunate înăuntru. Primul lucru pe care l-am văzut au fost patru lămpi, câte una pe mijlocul fiecărui perete. Nici măcar nu-mi puteam imagina ce fel de lămpi puteau fi. Camera propriu-zisă și tot ce se afla înăuntru era luminat de o iradiere stranie, de un chihlimburiu suav. Cunoșteam îndeajuns de bine echipamentele electrice pentru a-mi da seama că niciun fel de bec. Fie el prevăzut cu un abajur din cea mai neobișnuită țesătură posibilă, nu ar putea da o asemenea lumină.

L-am simțit pe Emilito luându-mă de braț pentru a mă ajuta să trec peste un fel de gard de vreo treizeci de centimetri înălțime, care separa o mică zonă pătrată, din colțul sud-vestic al camerei.

"Bine ai venit în grota mea. " zise el cu un rânjete pe față, pe când treceam în zona secționată.

În acel spațiu se afla o masă lungă, pe jumătate ascunsă de o perdea neagră și un șir de patru din cele mai neobișnuite scaune văzute vreodată. Fiecare din ele avea un spătar oval, înalt și solid, care urma curbura corpului, iar în loc de picioare, o bază rotundă, aparent solidă. Toate scaunele erau cu fața la perete

"Nu fixa privirea. " îmi reaminti el. Ajutându-mă să mă așez pe unul din scaune.

Am observat că erau făcute dintr-un fel de material plastic. Șezutul, de formă rotundă, era capitonat, deși nu puteam spune în ce fel; era tare ca lemnul, dar avea o elasticitate care îl făcea să revină la forma inițială când mă ridicam sau să cedeze când mă așezam la loc. de asemenea. se rotea când mă mișcam într-o parte și în cealaltă. Spătarul oval. Care părea să-mi îmbrace spatele, era și el capitonat. Însă părea la fel de dur. Toate scaunele erau vopsite într-un albastru-azuriu intens.

Îngrijitorul se așeză pe scaunul de lângă mine. Și-l roti astfel

încât să stea cu fata spre centrul camerei și. cu o voce neobișnuit de tensionată.. îmi spuse să fac și eu la fel. Făcând-o. Am dat drumul unui gâfâit gutural. Camera pe care o traversasem cu câteva clipe în urmă dispăruse. În schimb, priveam la un vast spațiu plat., iluminat de o strălucire de culoarea piersicii. Camera se prelungea acum într-un spațiu aparent infinit, chiar în fața ochilor mei. Orizontul din fața mea era negru ca tăciunele. Am gâfâit din nou, pentru că aveam un gol în stomac. Am simțit cum podeaua îmi fugea de sub picioare și eram trasă în acel spațiu. Nu am simțit scaunul pivotant sub mine, deși eram încă așezată pe el.

L-am auzit pe Emilito spunând:

“Hai să ne învârtim înapoi acum.” dar nu am avut puterea să fac scaunul să pivoteze.

Trebuie să o fi făcut el pentru mine, căci m-am trezit dintr-o dată privind din nou spre colțul încăperii.

“Incredibil, nu-i așa?” întrebă îngrijitorul, zâmbind.

Eram incapabilă să rostesc un singur cuvânt sau să pun întrebări, despre care știam că erau fără răspuns. După un minut-două, Emilito îmi făcu din nou scaunul să pivoteze, ca să-mi mai umplu o dată privirea de acel infinit. Imensitatea aceluia spațiu mi s-a părut atât de înspăimântătoare, încât am închis ochii. L-am simțit întorcându-mi iarăși scaunul.

“Acum, dă-te jos,” zise el.

M-am supus în mod automat, rămânând în picioare și tremurând involuntar, încercând să-mi recapăt vocea. Mi-a întors corpul, pentru a mă face să privesc spre cameră.

Stăpânită de frică, sau poate din prudență, m-am împotrivit cu încăpățănare să deschid ochii. Îngrijitorul mă ciocăni zdravăn în creștetul capului cu articulațiile degetelor, care îmi făcură ochii să se deschidă. Spre ușurarea mea, camera nu era un spațiu infinit și întunecat, ci exact așa cum fusese când pășisem în ea. Neținând cont de avertismentele sale, am fixat fiecare din acele obiecte de neidentificat.

“Emilito, spune-mi, te rog, ce sunt toate acestea?” am întrebat.

“Eu nu sunt decât îngrijitorul,” zise Emilito. “Toate acestea se află în grija mea,” zise el trecându-și mâna peste toată camera. “Dar să fii al naibii dacă știu ce reprezintă! De fapt. Niciunul dintre noi nu știe. Am moștenit totul odată cu casa. de la învățătorul meu, nagualul Julian. Iar el le-a moștenit de la învățătorul său. Nagualul Elias. Care le moștenise și el.”

“Arată ca o debara cu recuzită din culise. ” am zis. “Dar asta e o iluzie, nu-i așa. Emilito?”

“E vrăjitorie! Acum o poți percepe pentru că ai eliberat suficientă energie pentru a-ți lărgi percepția. Oricine o poate face. cu condiția să fi acumulat îndeajuns de multă energie. Problema este că cea mai mare parte a energiei noastre este blocată în griji lipsite de sens. Cheia este recapitularea care eliberează energia blocată și. Voila! Vezi infinitul chiar în fața ochilor.”

Am râs când Emilito a spus voila, deoarece era foarte nepotrivit și neașteptat: Râsul mi-a atenuat din tensiunea interioară.

“Dar toate astea sunt reale sau visez. Emilito?” a fost tot ce am putut spune.

“Visezi, dar totul este real. Atât de real. Încât ne poate ucide, dezintegrându-ne.”

Nu puteam realiza în mod rațional ce vedeam, și totuși, nu puteam nicicum să cred sau să mă îndoiesc de percepția mea. Dilema era insurmontabilă și tot așa era și panica ce m-a cuprins. Îngrijitorul se dădu mai aproape de mine.

“Vrăjitoria este mai mult decât pistei negre și oameni goi, dansând în curte la miezul nopții, făcând vrăji altora.” șopti el. “Vrăjitoria este rece. Abstractă, impersonală. de aceea noi numim actul de a o percepe, trecerea vrăjitorilor sau zborul în abstract. Pentru a fi martorii acestei forțe de atracție înspăimântătoare, trebuie să fim puternici și determinați. Asta nu e o treabă pentru cei timizi și slabi de înger. Așa obișnuia să spună năgualul Julian.”

Mă interesa foarte mult ce-mi spunea, iar asta mă forța să acord o atenție fără egal cuvintelor lui. Cu toate acestea, ochii nu mi se puteau dezlipi de pe obiectele din cameră. Concluzia mea a fost că niciunul dintre ele nu era real. Și totuși, de vreme ce era evident că le percepeam, mă întrebam dacă eram și eu la fel de ireală sau dacă totul nu era decât plăsmuirea mea. Nu mă chinuia faptul că erau imposibil de descris, ci, pur și simplu, acela că mintea mea nu le putea recunoaște.

Acum pregătește-te pentru zborul vrăjitorilor. ” zise Emilito. “Ține-te de mine. cu toată puterea. Agață-te de centura mea. Dacă trebuie, sau suie-te în cârcă mea. Dar indiferent ce vei

Face. Nu-mi da drumul”

Înainte să-l pot întreba ce intenționa să facă, m-a învărtit cu scaunul făcându-mă să stau cu fața la perete. Apoi pivotă scaunul

la nouăzeci de grade, ca să privesc o dată în plus spre centrul încăperii, la acel înspăimântător spațiu infinit. M-a ajutat să mă ridic, ținându-mă de mijloc și mă făcu să înaintez câțiva pași în infinit.

Mi-a fost aproape imposibil să mă mișc; picioarele păreau să-mi fie de plumb. L-am simțit pe îngrijitor împingându-mă și ridicându-mă. Deodată, o forță m-a absorbit și nu mai mergeam, ci alunecam în spațiu, îngrijitorul aluneca și el alături de mine. Mi-am amintit avertismentul său și i m-am agățat de centură. Exact la timp. Căci un alt val de energie mă făcu să accelerez la viteză maximă. Am strigat la el să mă oprească. Mă așeză repede pe spatele lui și m-am agățat de el cu toată forța. Mi-am ținut ochii strâns închiși, însă asta nu a schimbat cu nimic situația. Vedeam aceeași vastitate în fața mea, indiferent dacă aveam ochii deschiși sau închiși. Planam amândoi în ceva ce nu părea aer și nici deasupra pământului nu părea a fi. Frica mea cea mai mare era aceea că o izbucnire monumentală de energie avea să mă desprindă din spatele îngrijitorului. M-am luptat din răputeri să rezist și să-mi mențin strânsoarea și concentrarea.

Totul s-a stins exact așa cum a început. Am fost catapultată de un alt suflu puternic de energie și m-am trezit learcă de transpirație, stând lângă scaunul albastru. Corpul îmi tremura incontrollabil. Gâfâiam și mă sufocam din lipsă de aer. Părul îmi atârna peste față. Răvășit și încurcat. Îngrijitorul mă împinse în scaun și mă întoarse cu față la perete.

“Să nu îndrăznești să te piși pe tine stând pe acest scaun.” mă avertiză el aspru.

Depășisem stadiul nevoilor trupești. Mă eliberasem de toate, inclusiv de frică. Cât timp am planat în acel spațiu infinit, totul fusese drenat din mine.

“Ești la fel de capabilă de percepție ca mine.” zise Emilito, aprobând din cap. “Dar nu ai niciun fel de control în noua lume pe care o percepi. Acel control vine după o viață de disciplină și putere acumulată.”

“Nu am să fiu niciodată în stare să-mi explic asta.” am spus și m-am rotit cu fata spre centrul camerei, să mai iscodesc o dată acel infinit rozaliu.

De data aceasta, obiectele din cameră erau mici, ca piesele de pe tabla de șah. Trebuia să le caut în mod intenționat, ca să le observ. Pe de altă parte, răceala și ciudățenia acelui spațiu îmi

umplură sufletul de o teroare, în toată puterea cuvântului. Mi-am amintit ce-mi spusese Clara despre văzătorii care îl căutaseră, despre cum își ațintiseră ei privirile în acea infinitate și cum aceasta, la rândul său. Le-a întors privirile, fixându-i cu o indiferență rece și inflexibilă. Clara nu-mi spusese niciodată că o făcuse și ea, dar de-acum știam că da. Dar la ce bun să-mi fi spus atunci? Aș fi râs, probabil, sau aș fi crezut că exagerează. În prezent, era rândul meu să mă holbez la acel infinit, fără vreo șansă de-a înțelege la ce mă uitam, Emilito avea dreptate; avea să-mi ia o viață de disciplină și acumulare de putere pentru a înțelege că măsurăm cu privirea nemărginitul.

"Hai să privim acum cealaltă latură a infinitului. " zise Emilito, și-mi întoarse cu blândețe scaunul cu fața la perete.

Ridică ceremonios draperia neagră, în timp ce eu priveam în gol, încercând să-mi controlez clănțănitul dinților.

În spatele draperiei era o masă îngustă și lungă, de culoare albastră. Nu avea picioare și părea să fie, cumva, atașată de perete, deși nu vedeam niciun fel de balamale sau proptele de susținere.

"Pune-ți antebrațele pe masă și Odihnește-ți capul pe pumni, plasându-i sub bărbie, așa cum ți-a arătat Clara. " îmi ordonă el. "Presează bărbia, susține-ți capul cu blândețe și nu te încorda. de blândețe avem nevoie acum. "

Am făcut precum mi-a cerut. În aceeași clipă, o fereastră mică se deschise în peretele întunecat, cam la cincisprezece centimetri de nasul meu. Îngrijitorul stătea în dreapta mea, uitându-se și el, se pare, printr-o altă ferestruică.

"Privește înăuntru. " zise el. "Ce vezi? "

Mă uitam la casă. Vedeam ușa din față și sufrageria din partea stângă a casei, pe care o întrezărisem când trecusem cu Emilio pe lângă ea, prima oară când mi-a fost permis să folosesc intrarea principală. Camera era bine iluminată și plină de oameni care râdeau și conversau în spaniolă. Câțiva dintre ei își serveau ceva de mâncare de pe un bufet încărcat cu tot felul de mâncăruri apetisante, frumos aranjate pe platouri de argint. L-am văzut pe nagual și mai apoi pe Clara: era radioasă și fericită, Cânta la chitară și făcea un duet cu o altă femeie ce putea fi ușor sora ei. Era la fel de voluminoasă ca ea, dar cu tenul închis la culoare și nu avea nici ochii verzi și aprigi ai Clarei. Ai săi erau într-adevăr aprigi. Însă întunecați și siniștri. Apoi, am văzut-o pe Nelida dansând

singură pe melodia tulburător de frumoasă. Era întrucâtva diferită de cea pe care mi-o aminteam eu; deși nu puteam să-mi dau seama în ce fel.

I-am privit o vreme, vrăjită, de parcă murisem și ajunseseam în rai. Scena era atât de eterică, de plină de veselie, atât de neatinsă de grijile cotidiene! Dar am fost dintr-o dată smulsă din încântarea mea. Când am văzut o altă Nelida intrând în sufragerie, printr-o ușă laterală. Nu-mi puteam crede ochilor: erau două! M-am întors către îngrijitor și l-am confruntat cu o întrebare tăcută.

Cea care dansează este Florinda.” zise el. “Ea și Nelida sunt exact la fel. cu deosebirea că Nelida are trăsături ceva mai delicate.” mă scrută el cu privirile și-mi făcu cu ochiul, “dar este de departe mai nemiloasă ca ea.

Am numărat persoanele din cameră. În afară de nagual. Mai erau paisprezece: nouă femei și cinci bărbați. Cele două Nelide. Clara și sora ei cu tenul închis și alte cinci femei pe care nu le cunoșteam. Erau cu siguranță bătrâne, dar asemeni Clarei. Nelidei. Nagualului și lui Emilito. Nu le puteai determina vârsta. Celelalte două femei nu erau decât cu câțiva ani mai în vârstă decât mine. Având poate înjur de douăzeci și cinci de ani.

Patru dintre bărbați erau mai în vârstă și la fel de aprigi la înfățișare ca nagualul. Dar unul dintre ei era tânăr. Avea și el tenul închis la culoare, era scund și părea foarte puternic. Părul îi era negru și ondulat. Gesticula cu însuflețire în timp ce vorbea, iar chipul îi era energic și expresiv. Avea ceva ce îl evidenția printre ceilalți. Inima îmi tresaltă și m-am simțit instantaneu atrasă de el.

“Acesta este noul nagual”, zise îngrijitorul.

Privind în cameră. Emilito mi-a explicat că fiecare nagual conferă vrăjitoriei sale temperamentul și experiența proprie. În cazul nagualului John Michael Abelar. Care era indian Yaqui. Trăsătura caracteristică adusă de el grupului său a fost patosul indienilor Yaqui. Vrăjitoria lor. Spunea el. Era pătrunsă de caracterul sumbru al acelor indieni. Și toți. Inclusiv eu. Eram constrânși de regulă să ne familiarizăm cu indienii Yaqui. Să le urmărim urcușurile și coborâșurile.

“Această perspectivă va prevala pentru tine până în momentul în care noul nagual va prelua comanda.” îmi spuse el la ureche. “Apoi. Vei fi nevoită să te pătrunzi de temperamentul și de experiența lui. Asta e regula. Va trebui să mergi la facultate. El e absorbit de studii și cercetări.”

“Când se va întâmpla asta? Am întrebat în șoaptă. “Imediat ce membrii grupului meu vor înfrunta împreună acea înfinitate din camera din spatele nostru și îi vom permite să ne dizolve. ” răspunse el ușor,

Un nor de oboseală și disperare începea să pună stăpânire pe mine. Sforțarea de a încerca să înțeleg ceea ce părea imposibil de conceput era prea mare.

“Camera aceasta, al cărui îngrijitor sunt. Reprezintă intenția acumulată și linia de temperament a tuturor nagualilor care i-au precedat lui John Michael Abelar, ” îmi zise el la ureche. “îmi este imposibil să explic ce anume este camera asta. Pentru mine. Exact ca și pentru tine. Este de neînțeles. ”

Mi-am luat ochii de la sufrageria plină cu oameni exuberanți și m-am uitat la Emilito. Voiam să plâng, căci înțelesesem în sfârșit că Emilito era la fel de solitar ca și Manfred; o ființă capabilă de o conștiință de neconceput și cu toate acestea. Împovărată de singurătatea ce, însoțește acea conștiință. Dorința mea de a plânge a fost. Însă. Trecătoare, pentru că am realizat că tristețea aceea era o emoție atât de josnică pe lângă venerația ce eram îndreptățită să o simt.

Noul nagual va avea grijă de tine, ” zise Emilito. Atrăgându-mi din nou atenția către sufragerie. El este ultimul tău învățător, cel care te va duce spre libertate. Are mai multe nume.

⁵Referire la cei ce practicau geomanția - tehnică divinatorie fondată pe figurile formate de pietrele sau bolovanii aruncați la întâmplare pe o suprafață plană. (N. T.)